

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 103

Ple del Parlament

Sessió 58, primera reunió, dimarts 21 de juliol de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Proposició de llei de modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya (debat de totalitat)	
202-00035/12	4
Informe i conclusions de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom	
260-00001/12	21
Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017	
261-00002/12	34
Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Aplicació de l'Article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya	
261-00003/12	47
Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat	
200-00013/12	60
Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència	
202-00070/12	74
Proposició de llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge	
202-00080/12	85
Decret llei 24/2020, del 16 de juny, de mesures extraordinàries en matèria de personal	
203-00049/12	103
Decret llei 27/2020, de 13 de juliol, de modificació de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de salut pública, i d'adopció de mesures urgents per fer front al risc de brots de la Covid-19	
203-00052/12	117
Informe i conclusions de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom (continuació)	
260-00001/12	132
Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Aplicació de l'Article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya (continuació)	
261-00003/12	134

Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat (continuació)	134
200-00013/12	
Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (continuació)	135
202-00070/12	
Proposició de llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge (continuació)	135
202-00080/12	
Decret llei 24/2020, del 16 de juny, de mesures extraordinàries en matèria de personal (continuació)	135
203-00049/12	
Decret llei 27/2020, de 13 de juliol, de modificació de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de salut pública, i d'adopció de mesures urgents per fer front al risc de brots de la Covid-19 (continuació)	136
203-00052/12	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 58.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, el secretari primer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat major, les lletrades Mercè Arderiu i Usart i Anna Casas i Gregorio i el lletrat Ferran Domínguez García.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de Llei de modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya (tram. 202-00035/12). Comissió Promotora de la Proposició de Llei de Modificació de la Llei d'Universitats. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 240, 79).

2. Informe i conclusions de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom (tram. 260-00001/12). Comissió d'Estudi del Treball Autònom. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la comissió (dictamen: BOPC 509, 3).

3. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017 (tram. 261-00002/12). Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la comissió (dictamen: BOPC 649, 65).

4. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Aplicació de l'Article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya (tram. 261-00003/12). Comissió d'Investigació sobre l'Aplicació de l'Article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la comissió (dictamen: BOPC 648, 27).

5. Projecte de Llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat (tram. 200-00013/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 569, 8).

6. Proposició de Llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (tram. 202-00070/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 541, 21).

7. Decret Llei 24/2020, del 16 de juny, de mesures extraordinàries en matèria de personal (tram. 203-00049/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret Llei (text presentat: BOPC 633, 19).

8. Decret Llei 27/2020, de 13 de juliol, de modificació de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de salut pública, i d'adopció de mesures urgents per fer front al risc de brots de la Covid-19 (tram. 203-00052/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret Llei.

9. Interpel·lació al Govern sobre la gestió econòmica (tram. 300-00283/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

10. Preguntes amb resposta oral.

11. Projecte de Llei d'ordenació del litoral (tram. 200-00007/12). Comissió de Territori. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 647, 12).

12. Interpel·lació al Govern sobre la política pressupostària de la Generalitat (tram. 300-00288/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre el confinament de Lleida i el baix Segrià (tram. 300-00282/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00284/12). Lucas Silva-no Ferro Solé, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre els actius de Catalunya en l'economia productiva vinculada a les ciències de la vida (tram. 300-00286/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de foment i desplegament de les infraestructures de comunicacions electròniques (tram. 300-00285/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre l'espionatge a representants polítics (tram. 300-00287/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

18. Interpel·lació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior (tram. 300-00289/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

19. Interpel·lació al Govern sobre el balanç de la política general del Govern (tram. 300-00290/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00222/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge (tram. 302-00223/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics (tram. 302-00224/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19 (tram. 302-00225/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció (tram. 302-00226/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general i les prioritats de país (tram. 302-00227/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

El president

Bé, bon dia; diputats, diputades. Els demano que vagin seient als seus escons... Comencem la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. I, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran dimecres al matí, a les deu, com a desè punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans de començar amb l'ordre del dia, he de comunicar-los que, d'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, malauradament, el passat 14 de juliol va morir assassinada a Barcelona Gloria Oriana, la setena víctima per violència masclista a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, aquesta presidència convoca a un minut de silenci en acabar la sessió plenària de dimecres al migdia, davant de la façana del Palau del Parlament, en record de la Gloria Oriana.

Proposició de llei de modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya (debat de totalitat)

202-00035/12

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya. D'acord amb els articles 140.4 i 116, del Reglament, iniciarem aquest debat de tota-

litat amb la intervenció d'un representant de la comissió promotora de la proposició de llei, per un temps màxim de quinze minuts. En acabar, intervindran els grups i subgrups parlamentaris, per un temps de deu minuts cadascun i cinc els subgrups.

Per tant, en primer lloc i en nom de la Comissió Promotora de la ILP, té la paraula la senyora Anna Roselló i Albesa. Quan vulgui.

La representant de la comissió promotora (Anna Roselló i Albesa)

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats i diputades, avui, els estudiants som al Parlament per presentar la ILP universitats. Avui, ens dirigim a aquesta cambra per blindar el dret a l'educació. Els estudiants ens dirigim al Parlament de Catalunya per defensar la universitat pública, per defensar la rebaixa dels preus públics universitaris.

Arribar fins aquí ha suposat un camí llarg. El febrer de l'any passat, el moviment estudiantil i la comunitat educativa impulsàvem la ILP universitats. L'objectiu: blindar per llei la rebaixa dels preus públics universitaris. Avui tornem al Parlament amb la voluntat de fer un pas endavant per les nostres universitats i pels estudiants que vindran. Avui som al Parlament per recuperar la universitat. Som al Parlament per obrir les portes al futur.

Qualsevol societat hauria de veure l'educació pública –i amb ella, la universitat– com un dels pilars fonamentals per potenciar la justícia i la igualtat d'oportunitats com a eines al servei de la ciutadania i com a motors de la cohesió social i dels valors democràtics. Aquestes eines no es donaran si no es garanteix una universitat ben finançada. Malauradament, la universitat pública pateix un fort infrafinançament. I no ens enganyem, garantir el dret a l'educació pública també significa augmentar els fons públics destinats a l'educació; significa acabar amb la gran xacra de la universitat pública: la falta de recursos.

Venim d'una dècada on el sistema universitari català s'ha vist abocat a una situació crítica. Lluny de potenciar els valors d'igualtat o justícia, l'actual sistema ha contribuït a generar més desigualtats i a excloure sistemàticament milers d'estudiants, que no poden accedir a la universitat. L'any 2012 el Govern va apujar un 66 per cent les taxes universitàries, els preus públics. Ho feia en una època d'austeritat, de retallades. I el finançament per a estudiants de les universitats públiques catalanes va caure un 37 per cent i es va precaritzar encara més el professorat associat i doctorands.

Per una banda, es va reduir el finançament a les universitats públiques, però, per l'altra, els estudiants van pagar un 66 per cent més de la matrícula, d'un curs a l'altre. El resultat, previsible: aquell any es van batre els rècords, fou l'any amb menys estudiants matriculats i més ofec econòmic de les universitats. L'any 2012, l'educació superior deixava de ser un dret, per convertir-se en un privilegi.

I durant aquesta última dècada, no hem avançat pas cap a una universitat regida per l'equitat. Hem seguit retrocedint en drets. Els estudiants cada cop ens hem topat amb més i més barreres a l'hora d'accedir a la universitat. És per això, és per això que el moviment estudiantil no ens hem quedat de braços creuats; hem sortit al carrer, ens hem mobilitzat incansablement, hem defensat la universitat pública. Hem lluitat per la rebaixa del 30 per cent de les matrícules universitàries. De fet, l'any 2016 ja vam ser aquí, a les portes del Parlament, on vam aconseguir que s'aprovés una moció que instava a rebaixar un 30 per cent els preus públics i equiparar els preus de grau i de màster.

El març del 2017, milers d'estudiants vam omplir els carrers de Barcelona per exigir que s'apliqués, d'una vegada, la rebaixa. Llavors, no només era una demanda del moviment estudiantil, dels moviments socials o dels rectorats de les nostres universitats, formava part d'un mandat d'aquest Parlament; un mandat d'aquesta cambra, un mandat que el Govern no va atendre. El novembre del 2018 tornàrem a sortir als carrers. El nou curs havia començat, i amb ell, es mantenien uns preus abusius. Aquest context ens va dur a fer un pas endavant: la moció al Parlament havia resultat insufi-

cient. Ara, ens proposàvem aconseguir blindar per llei la rebaixa de matrícules universitàries. Calia acabar amb la dependència d'uns pressupostos anuals. Calia blindar la rebaixa, amb l'objectiu d'assegurar-nos que els preus públics no tornarien a pujar.

El camí no ha sigut fàcil. Han sigut moltes jornades de lluita, vagues i manifestacions. I la resposta que s'ha donat a la nostra lluita ha estat repressió. Avui aprofitem també aquest espai per recordar que les nostres companyes de lluita i de facultat s'enfronten a penes de presó per defensar la universitat pública. Fa unes setmanes, arribava l'última ràtzia repressiva: a tretze companys els demanen fins a cent deu anys de presó. Fem, avui també, una crida per acabar amb la repressió al moviment estudiantil. Defensar la pública no és cap delictes.

Com deïem, el camí no ha estat fàcil, però no hi ha cap dubte que ha valgut la pena. Val la pena lluitar per l'educació pública; val la pena lluitar per la universitat pública i val la pena lluitar pel futur d'aquest país.

La ILP no ha estat una tasca senzilla. Ha suposat grans esforços i dedicació. I la ILP no hagués estat possible sense la implicació de casals i ateneus, de l'associacionisme català, els agrupaments de caus i esplais, els moviments socials, els moviments estudiantils i els sindicats de professors, que han aconseguit portar la ILP a cada racó de Catalunya. Gràcies. Gràcies a totes les entitats adherides; gràcies per regalar-nos el vostre suport i esforç per fer possible una universitat pública. Gràcies per ajudar-nos a arribar a més de setanta mil signatures. Sense vosaltres no hagués estat possible. Gràcies.

Les estudiants, juntament amb el teixit social català, hem aconseguit dur més de setanta mil signatures al Parlament de Catalunya; hem aconseguit més de setanta mil signatures en defensa de la universitat pública. I ara, permetin-me, són vostès, els representants polítics..., són vostès els que tenen una oportunitat d'or; una oportunitat gegant; una oportunitat per estar a l'alçada d'allò que el moviment estudiantil porta anys reclamant. Ara, més que mai, és urgent. És urgent blindar per llei la rebaixa dels preus públics universitaris; és urgent dotar les universitats públiques dels recursos i el finançament suficient. És urgent recuperar la universitat pública. És urgent prioritzar l'equitat i la igualtat d'oportunitats dins del sistema universitari català. El moviment estudiantil seguirem treballant a la comissió parlamentària. Seguirem lluitant per una educació cent per cent pública. Seguirem defensant un model universitari equitatiu.

Avui no només venim a defensar les setanta mil signatures; avui obrim les portes al futur.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyora Roselló. A continuació, passem al torn per als grups i subgrups parlamentaris, per posicionar-se amb relació a aquesta proposició. I en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor David Bertran.

David Bertran Román

Bé; gràcies, president. Deia John Rawls, parlava al seu llibre *Una teoria de la justícia*, sobre la justícia com a equitat. Segons ell, per a decidir què és el millor i el més just per a la nostra societat, ens hauríem de posar en un hipotètic cas, en el qual tots els individus que la conformem tinguéssim una posició original marcada per un vel d'ignorància. Un vel que faria que les nostres circumstàncies personals no ennuvolessin el nostre judici i l'esbiaixessin per a decidir com crear una bona societat *ex novo*.

Prosseguia Rawls dient que, si cadascú de nosaltres no sabéssim la nostra posició socioeconòmica de naixement, però poguéssim decidir com ha de ser aquesta societat, les desigualtats s'establirien de forma que totes les posicions socials fossin accessibles sota una igualtat d'oportunitats que fes que el lloc de naixença no fos un indicador de les possibilitats d'èxit d'un ciutadà. I que l'únic determinant fos el talent

i l'esforç personal. Doncs bé, la ILP que avui tractem aquí va d'això; de l'accés dels nostres joves al principal element d'ascens social que hi ha: l'adquisició de capital humà mitjançant l'educació. Perquè una societat sigui justa i funcioni eficientment, tothom ha de poder accedir a l'educació terciària, incloent l'educació universitària, independentment del patrimoni o de la renda familiar.

Això, malauradament, encara no succeeix del tot a Catalunya. Com a exemple, si classifiquem la gent que hi ha cada any a la universitat segons els seus recursos familiars, veiem que tan sols un 40 per cent d'aquella cinquena part de joves que provenen de famílies més pobres hi són. Mentre que aquest percentatge augmenta fins al 80 per cent per a aquella cinquena part més rica. Un preu de matrícula excessiu pot ser una barrera d'entrada i de manteniment per a poder aconseguir la titulació. El 2012, a Catalunya, el Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, va optar per apujar els preus públics a les universitats en un 67 per cent, a la vegada que reduïa la seva contribució en transferències a les universitats catalanes, de 910 milions d'euros el 2010 a 692 milions, l'any 2012. Així doncs, la Generalitat va decidir posar aquesta llosa sobre els estudiants catalans, ja no per millorar el finançament de la universitat i fer-la més competitiva, sinó per cobrir la seva política de retallades. Les més importants que s'han fet, d'entre totes les comunitats autònomes i les que més s'han mantingut en el temps. Perquè, recordem-ho, Convergència i Unió –ara Junts per Catalunya–, va ser qui va imposar la pujada de preus. Però ha estat Esquerra Republicana de Catalunya, també, qui ha validat i perpetuat la pujada del 67 per cent, des de 2015 fins a l'actualitat. I, de fet, a les anteriors legislatures es va votar fins a tres cops, en aquest Parlament, per aquesta reducció de preus. I ni Convergència ni Esquerra Republicana van dignar-se a fer cas de les resolucions adoptades per aquest Parlament. Aquest Parlament, al qual, doncs..., a vegades, tan hipòcritament, li confereixen la sobirania absoluta, però només quan els convé.

A la resta d'Espanya, en canvi, els augments de preus van ser d'un 17 per cent de mitjana. Amb comunitats autònomes que no van variar, pràcticament, els seus preus, fent que al divergència entre Catalunya i la resta de comunitats autònomes esdevingués molt significativa. I cal reiterar-ho: això va ser per una decisió que va prendre la Generalitat, perquè així ho va voler, perquè així ho va decidir.

Dèiem, doncs, que els preus de matrícula poden arribar a ser una gran barrera d'entrada, i això és el que vol modificar la ILP. I per això donarem suport a que comenci el tràmit parlamentari de ponència. Però si volem anar més enllà i cercar l'arrel profunda del problema, veurem que els fills d'una gran majoria de les classes més desfavorides ni tan sols no poden arribar al moment de no poder pagar la matrícula. Molts d'aquests joves no arriben a aconseguir superar l'educació obligatòria o aquella que els habilitaria per entrar a la universitat, ja sigui pel batxillerat o per la formació professional.

A Catalunya, una altra volta, liderem el rànquing de la desigualtat. La nostra comunitat és aquella on més correlació hi ha, on és més forta aquesta correlació, entre la situació socioeconòmica familiar i l'èxit educatiu. I seria bo que poguéssim tractar també aquest tema en ponència i amb experts que ens donessin la seva visió sobre com millorar la política pública en aquest sentit.

A nosaltres ens sembla prou clar, i ho hem dit mantes vegades, d'entrada, que s'haurien de posar més recursos públics en l'ensenyament; que l'educació de zero a tres és un dels principals factors per a determinar el desenvolupament cognitiu d'un nen; que s'han de posar més professors i equipaments, especialment en les zones de major dificultat, i, òbviament, que l'ensenyament hauria de ser trilingüe, donant dignitat al castellà, que és llengua comuna i majoritària a Catalunya, i també aconseguint un coneixement molt més estès de l'anglès, que a dia d'avui és una altra gran barrera d'igualtat d'oportunitats.

Tots aquests elements, juntament amb una ajustada i prou substanciosa política de beques, que fes que aquells que s'ho treballen però no poden arribar a pagar els

preus de la matrícula no tinguin problemes per accedir a la universitat i obtenir el títol. Doncs, tot això –dic– seria ideal que ho poguéssim tractar en ponència, però, malauradament, ja li avanço a la comissió promotora que aquest Govern no dubtarà ni tres segons a fer saltar la legislatura quan més li convingui.

Y querría aprovechar también, presidente, para recordar en estos momentos al que, para mí, ha sido uno de los mejores escritores catalanes y españoles de los últimos decenios, Juan Marsé, escritor y descriptor de geniales mundos barceloneses que confluían y nos hablaban de nuestras diferencias sociales. Personalmente, siempre quedará en mí el charnego Manolo Reyes, *el Pijoaparte*, y mi intervención de hoy va precisamente de eso, de que ese charnego no tuviera que renunciar a sus aspiraciones, igual que no lo hizo Teresa Serrat. Descanse en paz.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. No puc dir «bon dia, consellers»; suposo que estan en reunió del Consell Executiu, però sí que crec que hagués estat bé que almenys algun responsable de l'àmbit d'universitats avui fos aquí, perquè ho han dit els promotors de la iniciativa, crec que és una batalla que porten fent des de fa molts anys, és una batalla que molts grups parlamentaris portem fent des de fa molts anys, és una batalla que la comunitat universitària porta fent molts anys, i em sembla, sincerament, eh?, i amb tot els meus respectes –i saben que els en tinc a tot el departament–, crec que avui algú hi hauria de ser, escoltant el debat d'aquesta ILP.

En tot cas, en primer lloc, deixi'm que feliciti els promotors. Crec que han fet una feina fantàstica. Han fet moltes reunions, moltes trobades; han tingut constància, vehemència en la defensa de l'equitat en l'accés a la universitat i la igualtat d'oportunitats, i crec que això és fonamental. Quan moltes vegades se sent alguns partits, sobretot d'una altra mirada i ideologia, que els joves ja no són lo que eren, que els joves no lluiten i que els joves no estan preparats, doncs, crec que avui han donat exemple de que això no és veritat, que lluiten per uns drets, que lluiten per uns ideals i, en aquest cas, per la universitat, que és el gran espai del coneixement, de la generació de coneixement, un espai de llibertat on hi ha pensament crític, on t'ensenyen, d'alguna manera, no només a formar-te com a professional, sinó també com a persona, i crec que avui..., doncs, vull felicitar-los per aquesta iniciativa que ens porten aquí.

Mirin, l'any 2012 el Govern de la Generalitat va aprovar un augment de les taxes universitàries d'un 66 per cent. Ho va fer a través d'un acord que tenia en aquell moment amb el Partit Popular; ho recordo, queda molt lluny allò, però aquell acord el van fer al pressupost del 2012 amb el Partit Popular d'Alicia Sánchez-Camacho.

De fet, aquell any, aquell mateix any, es va poder fer aquesta reducció perquè el ministre Wert, del Partit Popular, a Moncloa va modificar la Llei d'universitats augmentant les forquilles, augment la possibilitat de que les comunitats autònomes ampliessin el cost que les famílies havien de sufragar. Aleshores el cost que les famílies sufragaven en relació amb el cost de la universitat era del 16 per cent. S'obria la possibilitat que arribessin fins al 25.

Doncs bé, aquí a Catalunya, Convergència i Unió, els alumnes ben avantatjats amb l'austeritat, van anar al límit i van augmentar el cost fins al 25 per cent. En un moment de crisi, van demanar a les famílies que el seu esforç fos més alt que en molts altres àmbits. No van fer una reforma fiscal, perquè qui més tenia pagués més, o qui més heretava pagués més, o qui tenia més fes un esforç més important; van demanar a les famílies –a totes– que fessin un esforç important i sufraguessin el 25 per cent del cost d'aquestes matrícules universitàries. Em sembla que va ser una mala decisió que encara estem pagant.

El 19 de desembre d'aquell 2012 Convergència i Unió va canviar de soci, va deixar el Partit Popular i va signar un acord de governabilitat amb Esquerra Republicana. En aquell moment, Junqueras va signar aquell acord de governabilitat que bàsicament fixava un full de ruta per a un referèndum i un full de ruta de la desestabilització d'aquest país i de les institucions, com hem vist més tard.

En aquell acord de governabilitat no s'hi va fer tanta força a la baixada de taxes universitàries. De fet, s'hi va fer tan poca força que ni el 2013, ni el 14, ni el 15, ni el 16, ni el 17, ni el 18, ni el 19 es van reduir les taxes universitàries. Esquerra Republicana, en cap dels pressupostos que va aprovar, que van ser tres –2014, 2015 i 2017–, no va rebaixar les taxes. Ho dic perquè avui escoltarem cants de sirena. Mirin, fets, i no paraules.

I des del 2012 hi ha hagut dos grups parlamentaris aquí que són els que han donat suport al Govern –Junts pel Sí, Esquerra, Convergència, PDECAT, Junts per Cat– que han fet inacció –inacció– per reduir aquelles taxes, injustament aprovades i augmentades per aquell Govern de Convergència amb el Partit Popular.

I crec que també val la pena dir-ho. Sobretot perquè no només va ser un augment de les taxes, sinó que va ser un ofegament a les universitats d'una manera molt clara. Va haver-hi una retallada de recursos brutal. Tant és així que avui el finançament a les universitats públiques és menor que el que hi havia el 2010. Avui, després de la pandèmia o enmig de la pandèmia tots reconeixem que el coneixement és tan important..., és tan important, per exemple, per trobar una solució al Covid a través d'una vacuna. Però és tan important per inserir el coneixement a la indústria i que siguem competitius. Doncs bé, durant tot aquest temps, que és quan podíem haver apostat pel coneixement, com van fer països com Portugal, nosaltres l'hem anat reduint; reduint el finançament a les universitats, generant precarietat. Per exemple, amb el professorat, també s'ha dit, o, com deia, augmentant les taxes universitàries.

Miri, les universitats públiques catalanes s'estan situant entre les que reben menys finançament públic europeu. Catalunya només inverteix més que Grècia, Letònia o Irlanda i, en canvi, té les taxes més altes de totes només superades pel Regne Unit, que té un sistema, diguéssim, que no seria en el que nosaltres ens fixaríem. L'informe de l'Observatori del Sistema Universitari Català també recalca que Catalunya està per sota de la mitjana del finançament públic, tant de l'OCDE com de la Unió Europea. I pel que fa a la despesa en universitats en funció del PIB se situa a la cua dels vint-i-nou estats. És a dir, passem molt mal examen quan se'ns analitza i se'ns compara amb aquells països europeus als que ens volem assimilar molt sovint.

Tenim molt poca inversió en universitats, molt poca inversió en coneixement. Recordem que la recerca es fa el 70 per cent a les universitats i, per tant, hem castigat la universitat i hem castigat les famílies demanant que sufraguin a un cost molt elevat les matrícules universitàries en els pitjors anys de la crisi. Amb aquest augment del 66 per cent, ja ho sabem, hem passat a ser la comunitat autònoma més cara de tot l'Estat. Que un jove es matriculi a una universitat andalusa o a Galícia vol dir que pagarà un terç menys que a Catalunya –un terç menys; un terç, déu-n'hi-do, eh? Quatre anys de carrera d'Infermeria, Fisioteràpia o Òptica costen 3.028 euros a Sevilla, 4.675 a Bilbao, 7.128 a Madrid, i, atenció, a Barcelona 9.487 euros.

O sigui, ja m'explicaran les beques Equitat i els trams. Uns trams enganyosos que no estan ajudant que les famílies realment puguin accedir a la universitat i puguin aconseguir aquesta igualtat d'oportunitats que hauria de permetre un ascensor social, que l'OCDE ja diu que Catalunya ha perdut, en aquest sentit, dos dècades. Necessitem dos dècades, dues generacions, per aconseguir aquest ascensor social que als anys vuitanta teníem.

La Fundació Coneixement i Desenvolupament, un *think tank* en l'àmbit educatiu, deia també que l'augment de les taxes havia suposat evidentment un decrement molt fort a l'accés a la universitat i s'havien reduït els estudiants. Fins i tot deia que l'abandonament a Catalunya en el curs 2013-2014 era d'un 21,9 per cent; el més alt

de tot l'Estat. I deien, i és veritat, que el 2016 va haver-hi iniciatives, una dels actuals comuns –Catalunya Sí que es Pot–, també n'hi va haver una dels socialistes, en què aquest Parlament va aprovar que es reduïssin les taxes un 30 per cent. Era el moment que el Govern –Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, PDECAT, Convergència– hagués fet aquesta reducció, haguessin fet cas d'aquest mandat del Parlament. Quan ens posem a la boca «el mandat del Parlament» i «la veu del poble», doncs aquesta és la veu del poble, i fa quatre anys que va aprovar la reducció de taxes universitàries. Doncs bé, tampoc es va fer cas d'això –tampoc.

I sí, ara podran dir: «Bé, no, però ja ha arribat, això». Sí, bé, ha arribat amb una negociació molt dura en el pressupost del 2020 amb els comuns... –i ara faré de portaveu del diputat Lucas Ferro–, amb una negociació molt dura on els comuns van dir: «O hi ha taxes reduïdes del 30 per cent, com es va aprovar en aquest plenari, o no hi ha pressupostos.» I com diu el vicepresident Junqueras, que sempre m'agrada citar-lo, eh?, ell que es recorda tant del PSC..., doncs, miri, li diré al senyor Junqueras mirant-lo als ulls, tantes vegades com faci falta –tantes vegades com faci falta–, que ell va reduir les taxes universitàries, igual que va fer una reforma fiscal, perquè l'aritmètica parlamentària l'obligava. Perquè negociar el va portar a això, no perquè s'ho cregués. Si no, en aquests..., des de finals del 2012 fins al 2019, per què no ho ha fet, Esquerra Republicana, quan estava al Govern? I tenia suports per fer-ho. Per què no ho va fer? Doncs perquè senzillament no volia, i la voluntat apareix quan hi ha algú que l'obliga, amb l'aprovació d'uns pressupostos. I això m'agradaria que quedés clar.

En tot cas, aquest 2020 hem tingut una bona notícia, que és que el Govern de l'Estat, el Govern format pel PSOE i Podemos, ha modificat la Llei d'universitats i ha eliminat aquelles forquilles que van permetre..., per cert, el secretari d'Universitats en aquell moment, Antoni Castellà, avui en el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que avui no hi és, suposo que no deu voler venir a escoltar el que li diem en relació amb la seva gestió..., però aquell diputat va ser el que, amb aquella possibilitat de forquilles, va anar al màxim –va anar al màxim. Doncs avui això s'ha eliminat; s'ha eliminat perquè no hi hagi comunitats autònomes que lluiten, eh?, que diuen que lluiten però després no fan..., i que facin aquest augment exagerat de taxes universitàries.

De fet, Catalunya haurà de ser, serà, la comunitat autònoma que més haurà de rebaixar les taxes en aquests tres anys, un 43,2 per cent –evidentment, era la més alta, i, per tant, doncs, aquest esforç s'haurà de fer. És veritat que ara hi haurà una primera part aquest curs, gràcies a l'aprovació d'aquests pressupostos del 2020.

Miri, com dic, les polítiques es demostren amb fets, amb els pressupostos negre sobre blanc, i la veritat és que aquesta modificació, aquesta reducció de taxes no ha arribat fins fa poques setmanes. En tot cas, benvinguda aquesta ILP; crec que aquesta ILP té força, perquè vol modificar la Llei d'universitats i, per tant, fixar que ningú pugui augmentar les taxes de manera arbitrària. I, per tant, nosaltres, doncs evidentment, hi votarem favorablement i lluitarem en aquesta ponència perquè, per llei, s'estableixi que ningú pugui jugar d'aquesta manera amb el futur de tants i tants joves a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del diputat senyor Lucas Ferro. Endavant.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades... En primer lloc, com no podria ser d'una altra manera, voldríem agrair la feina i el compromís dels promotors de la ILP d'universitats i al conjunt del moviment estudiantil per no haver desistit durant anys en la defensa del dret a l'educació; en la defensa del dret d'un sistema educatiu que no segregui per raons econòmiques, sinó que faci de l'educació un dret universal

i que faci de la universitat pública una universitat de qualitat, que sigui motor de coneixement però que sigui també motor d'igualtat. Moltíssimes gràcies.

Crec que parlar avui d'universitats és parlar com a mínim d'on venim, on som ara i on volem que estigui la universitat pública d'aquest país durant aquests anys. El 2011 va ser l'any en què es va aprovar un augment de taxes del 66 per cent, entre Convergència i Unió i el Partit Popular a Catalunya, i unes retallades del 20 per cent en el pressupost de les universitats públiques. Ho hem comentat diverses vegades, però aquella aprovació, que sembla una de tantes, era una aprovació històrica: per primera vegada, el dret a l'educació pública en aquest país no era un dret en expansió, sinó en retrocés. Per primera vegada, la promesa de que..., els fills d'aquells a qui se'ls havia negat la possibilitat d'estudiar tenien les condicions més difícils que els seus pares per accedir a una universitat pública, i per primera vegada, el «Govern dels millors» qüestionava que l'educació superior i l'educació pública en aquest país fossin també motor d'igualtat. I condemnava els joves a que el màxim a que podien aspirar a Catalunya era a anar a Londres a servir cafès, perquè aquí no tenien cap futur. I d'allà, allò que vam anomenar «fuga de cervells», que no va ser més que l'exili forçós de molts joves, de tota una generació, que l'única realitat que van conèixer va ser viure en crisi permanent. I avui, que ja fa anys que no són notícia, m'agradaria recordar que el 2009, a l'inici de la crisi, hi havia 35.000 joves vivint a l'estranger, i que enguany aquesta xifra ja s'ha duplicat i són més de 76.000 joves els que viuen fora de Catalunya, perquè se'ls ha negat el futur i la possibilitat de viure en condicions dignes en aquest país.

I aquest és el retrat, l'exili forçós de tota una generació és el millor retrat, segurament, d'una generació a la que se li va negar el dret a viure amb dignitat en aquest país. I per això, avui que estem a les portes de la que segurament serà la segona crisi per a aquesta generació, agraïm aquesta ILP, perquè tenim l'obligació d'exigir al Govern que no torni a fer pagar els plats trencats a la joventut d'aquest país. Una joventut que ha viscut durant deu anys condemnada no només a abandonar la universitat per no poder finançar-la, sinó a no poder emancipar-se de casa fins als trenta anys –el pitjor país, pràcticament, de la Unió Europea, en accés a l'emancipació– o a viure de treballs precaris fruit de la desregulació del mercat laboral en aquest país.

Les universitats públiques han patit, durant tota aquesta dècada, l'ofec de les retallades a molts nivells; òbviament, el que han pagat els estudiants i les seves famílies a partir de l'increment de taxes, que no és una altra cosa que un copagament d'un servei públic fonamental com és el dret a l'educació; el que han patit el conjunt de les universitats amb unes retallades acumulades de fins al 30 per cent, una tercera part en deu anys, i les que han patit també –i avui ho volíem mencionar– els treballadors de les universitats públiques d'aquest país, el personal docent, associat, investigador... d'aquest país; un país en que s'ha transformat el ser professor universitari en ser un treballador precari que no només moltes vegades no cobra el salari mínim interprofessional, sinó que està cobrant salaris per sota del llindar de la pobresa per fer classes i per investigar a les universitats d'aquest país.

I el resultat és el que és: les universitats fa deu anys que estan vorejant la fallida econòmica permanent del sistema d'universitats públiques en aquest país i, per tant, avui, que encarem un futur d'incertesa, més que mai hem d'obrir el debat per replantejar el sistema de coneixement i el sistema d'universitats i d'educació pública en aquest país.

I on som ara? És veritat que a l'acord de pressupostos s'ha aprovat ja, per part del Govern, la rebaixa de taxes dels preus de grau i de màster del 30 per cent. I és un primer pas que, òbviament, ens en sentim particularment orgullosos, fonamentalment perquè reverteix deu anys d'abusos, de taxes abusives per accedir a la universitat pública d'aquest país; i que ens alegrem particularment de que aquest setembre, quan a moltes famílies ja els hi pesin moltes incerteses sobre el seu futur, almenys, la baixada de taxes pugui alleujar aquestes incerteses. En pesen moltes a l'inici del

curs que ve, en pesen moltes en la seguretat econòmica i en el sosteniment econòmic de les famílies, i almenys ens alegrem que aquest setembre n'hi hagi una que pesi una miqueta menys. Aquest va ser un bon acord per a Catalunya, i crec que era un acord necessari per als estudiants i les estudiants d'aquest país.

Però no pot ser el darrer acord. I sabem d'on venim, sabem on som, però també hem de saber on volem anar, i ho hem de poder dir. I la nostra proposta –i sempre serà el nostre horitzó– és que les universitats públiques estiguin incloses en el sistema de benestar d'aquest país i siguin un dret universal no sotmès al copagament a través de les taxes. Perquè molts cops, especialment aquests darrers mesos a través del tancament de Nissan, hem discutit molt en aquest parlament: quin teixit productiu volem? Volem una Catalunya que produeixi el valor afegit, que tingui una indústria especialitzada, que aposti pel coneixement com a motor de futur, i no volem una societat precària que condemni, generació a generació, els millors joves, els estudiants, els més treballadors d'aquest país a servir cafès a Sitges, a Cambrils, a Londres o a Berlín, sinó que tingui un model productiu a l'alçada de les nostres expectatives.

Doncs aquest model no és possible expulsant alumnes de les universitats públiques any rere any. I no és possible expulsant a investigadors de les universitats públiques any rere any. I el que han fet durant aquests anys és convertir Catalunya en perifèria europea en recerca, desenvolupament i innovació. Un 13 per cent de retallades en recerca, una política d'innovació que és un fracàs absolut i que ens ha portat de competir amb el nord i amb el centre d'Europa com a territori industrial a competir amb la perifèria europea en només deu anys. I per tant, avui, insistim que el nostre horitzó és que la universitat pública quedi inclosa plenament en el sistema de benestar i, per tant, sigui un dret universal, i la universitat pública sigui un motor de coneixement i d'igualtat en el nostre país.

És veritat que s'ha produït la baixada de taxes, però nosaltres volem reivindicar la necessitat d'aquesta ILP, la necessitat d'aprovar per llei el que diu aquesta ILP, fonamentalment per dues raons, perquè entenem que l'accés a un dret fonamental com ho és l'educació no pot estar sotmès a l'eterna negociació pressupostària any rere any, sinó que l'han de blindar per llei; i perquè necessitem també mantenir obert el debat en aquest país sobre quin model universitari volem i sobre quina garantia d'accés a la universitat volem construir per als joves i no tan joves d'aquest país.

I per tant, nosaltres, en aquest tràmit legislatiu, treballarem diferents aspectes que esperem poder treballar amb tots els grups parlamentaris i amb els promotors de la ILP, que considerem que són necessaris. Un que per nosaltres és fonamental: cal que tinguem un horitzó per acabar amb el copagament en les universitats públiques d'aquest país. L'anhel d'algú, d'alguns que han tingut durant aquests anys, de replicar a les universitats públiques un model que ja no funciona a l'educació primària i a l'educació secundària i que és una anomalia a tot Europa, que és introduir el copagament en l'educació pública d'aquest país per segregar-la econòmicament, no només no la volem exportar a la universitat, sinó que considerem que durant la dècada que s'obre hem de treballar per revertir-ho a tots els nivells educatius d'aquest país.

Altres coses que considerem que són importants, és evident que ha canviat l'estructura curricular d'aquest país i que els màsters, més enllà del tres més dos o del quatre més u, estan agafant pes com a element central en l'itinerari docent. I, per tant, s'ha de blindar per llei que un estudiant, fins que la universitat sigui gratuïta, pagui el mateix per un itinerari docent que inclogui graus i màsters, i que no convertim els màsters en un nou factor de segregació econòmica a mesura que abaixem els preus dels graus.

I després tenim elements puntuals que considerem que cal treballar. No és decent que, en un país, una família que ha sigut víctima de violència masclista, a l'administració de les universitats li diguin que ha de portar la sentència i, si la condemna per maltractaments són cinc anys, li diguin: «No, no. Vostè té reducció de matrícula durant cinc anys i, si ja han passat, no la té.» O no és normal que les famílies mono-

parentals no tinguin, com a mínim, la consideració de família nombrosa. I aquests aspectes els hem de treballar.

I ja acabo, però m'agradaria dir una cosa també que té relació amb d'on venim i on volem anar. En la meua etapa d'estudiant, contra les protestes per l'augment de taxes, van ser encausades pel Govern de Felip Puig vint-i-set estudiants, en el cas que es va conèixer com a «Vint-i-set i més». Avui n'hi ha tretze als que se'ls demana...

El president

Diputat...

Lucas Silvano Ferro Solé

...més de cent anys de presó per defensar el que segurament avui començarà a tramitar-se en aquest Parlament. Segurament, la millor resposta als que van fer de la repressió eina de desmobilització estudiantil és convertir en llei la rebaixa de taxes en aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

(Pausa. Remor de veus.) Silenci, diputats. Els debats es fan al faristol. *(Pausa.)* Quan vulgui, diputat.

Vidal Aragonés i Chicharro

Sí. Amb el cap aquí al Parlament i el cor al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

(Aplaudiments.)

Mirin, nosaltres el que volíem fer és un recordatori sobre la història, d'on s'han conquerit els drets per accedir a universitat. Els posaré un exemple històric: manifestació al centre de Barcelona, procés de culminació de mobilitzacions demanant la rebaixa de les taxes; manifestació envoltada de policia, tranquil·la, sense incidents. Des d'aquella manifestació fins a la següent convocatòria de vaga al sector de l'ensenyament universitari, la policia fa detencions d'estudiants. En les actuacions judicials derivades d'aquelles detencions es veu que ni tan sols hi ha una individualització del delictes, però el que sí que hi ha és una identificació de caràcter polític i l'únic que construeix..., és que aquells estudiants tenien afinitat política i el fet de pertànyer a una organització estudiantil. Ara és possible..., i la petició que hi havia era de 110,5 anys de presó per a tretze estudiants. I ara és possible que alguns diputats o diputades diguin: «Això, quan va passar? A la transició? A l'any 86-87, amb el Cojo Manteca trencant semàfors?» No, això va passar el 2017 –també fet històric–, amb un informe dels Mossos d'Esquadra i amb una realitat com la que hem viscut en els darrers anys.

Nosaltres, a aquests estudiants, els traslladem tres discursos. El primer, l'agraïment etern, pel que significa lluitar perquè els fills i les filles de les classes populars puguem accedir a la universitat. El segon, que no caminareu mai soles. I el tercer, encara més clar, glòria i honor a totes les vostres lluites i a totes les vostres mobilitzacions, perquè si hem pogut accedir alguns fills de treballadors i treballadores a la universitat pública és perquè en un període històric, fonamentalment, el que es deriva després de la Transició, va haver-hi lluites de masses del moviment estudiantil. El moviment sindical de classe va fer una aposta per la universitat pública i també, s'ha de dir, perquè l'esquerra política va tenir propostes concretes; propostes concretes com la que avui ens porta la comissió de la ILP, que estem discutint i de la qual s'inicia la tramitació.

Què significa la proposta? Doncs, mirin, en fan un relat molt clar. El que va significar el 2012 va ser una pujada del 66 per cent de les taxes, que en sis cursos va deixar pràcticament fora un 5 per cent d'estudiants de poder accedir a la universitat. I davant d'això, el que ens plantegen és la via legal, la que permet –per cert, una llei estatal, l'article 81.3, apartat b, de la Llei orgànica d'universitats– que es pugui situar

en tots els fragments la banda més baixa per aplicar els preus públics. Per tant, una mesura concreta.

Hi ha qui diu això i ho incorpora al debat. Però això a qui més beneficiarà serà als que més ingressos tenen. Mirin, és percentual. I per tant, evidentment, la rebaixa és superior des d'un punt de vista quantitatiu, per qui més paga fins ara, i una mica..., no tan superior a qui menys paga fins ara. Però nosaltres hi afegim més: per nosaltres aquest és el camí per anar cap a la gratuïtat de la universitat. I quan la CUP planteja això, hi ha qui diu: «Però la CUP el que vol és pagar-li la universitat a aquells i aquelles que tenen molts ingressos?» I nosaltres els contestem: «Mirin, pels que tenen molts ingressos, nosaltres plantejem una tributació reforçada i més progressiva que permeti finançar la universitat pública per a tothom», perquè, si no, què és el que passa realment sobre lo concret? Doncs el que passa és molt senzill, aquells i aquelles que tenen molts ingressos, aniran a la universitat per igual, si s'ha de pagar molt o si no s'ha de pagar. Ho tenen garantit. Però aquells i aquelles que tenen pocs ingressos, si no se'n garanteix la gratuïtat, no tenen garantia d'anar-hi, però si tenen garantia de gratuïtat sí que poden venir, aproximadament, si va acompanyat d'una política de beques aquest dret a l'accés.

No volíem nosaltres tampoc acabar sense un reconeixement absolut a la comissió promotora, d'una manera molt especial al moviment estudiantil i en concret al Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans. I recuperar un altre record històric, el mestre de mestres, Manuel Sacristán, que, analitzant –en un text que haurien de llegir tots els diputats i diputades– la universitat, el que ens deia és que no pot ser una institució que el que faci és reproduir la divisió classista del treball. I, per tant, que pensi únicament en la reproducció d'elits i de tècnics. I nosaltres, com a CUP - Crida Constituent, fem un altre afegitó i és la nostra aposta per una universitat gratuïta, però que a la vegada també tingui la centralitat, tingui el motor, en l'ensenyament i en l'educació.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Buenos días, diputados, diputadas. Todo indica que, presuntamente, nos encontramos en el tramo final de la legislatura. Y, en materia de tasas universitarias, el Govern lo hace como en otras tantas materias: arrastrando los pies. Bien porque les obliga la oposición dejándoles en minoría o bien presionados, como en el caso de la presente proposición de ley, que es fruto de la iniciativa legislativa popular. En cualquier caso, nunca voluntariamente.

Dicha ILP tiene como objeto modificar la Llei d'universitats de Catalunya para introducir en dicha ley que el precio público de la educación universitaria se fijará por decreto del Departament de Presidència, y se situará dentro de la mitad inferior de la horquilla de los precios previstos en la Ley orgánica de universidades. En ese sentido, solo podemos felicitar a los promotores de la ILP, cuyo objetivo era perseguir que las tasas en la educación universitaria en Catalunya se sitúen en la media nacional española. Y que lo haga, además, por ley.

Y es que, como bien saben, en el año 2012, como consecuencia de la crisis económica y financiera, las tasas universitarias se incrementaron un 66 por ciento, medida que se enmarcó en la política de ajustes para reducir el déficit y el endeudamiento de la Generalitat. Por cierto, señora Romero, el PP no apoyó aquellos presupuestos; se abstuvo. Y se abstuvo porque recuerde cómo ustedes dejaron las cuentas públicas tras el nefasto tripartito de Catalunya. Simplemente para recordar, también, un poco de historia.

No obstante, y pese a encadenar años de crecimiento económico desde el 2014 y el 2015, esta subida nunca ha sido rebajada. E insisto, ello a pesar de haber dejado

atrás la crisis económica de 2008 hace más de cinco años. Y no ha sido hasta los presupuestos de este año 2020 que se han reducido un 30 por ciento las tasas universitarias. Lo cual parece que ha sido motivo de júbilo para el Govern porque dice que han cumplido. Bien, «cumplido», yo diría que sí, que han cumplido, pero han cumplido tarde y más bien poco. «Tarde» porque desde 2016 el Parlament ha aprobado en varias ocasiones la reducción de las tasas universitarias. Diríamos que el Govern solo ha tardado cuatro años en cumplir el mandato del Parlament de Catalunya. Prisa, lo que se dice prisa, no se han dado demasiada. Y además de tarde, han cumplido poco. Han reducido las tasas un 30 por ciento, pero teniendo en cuenta que el incremento de 2012 fue del 66 por ciento, con lo que han tardado en reducir las, bien podría el Govern haber sido bastante más generoso si hubiesen tenido un mínimo de sensibilidad hacia el ámbito universitario, y más teniendo en cuenta la asfixia económica a la que han sometido a las universidades públicas catalanas durante los últimos tiempos.

De hecho, no fue un acto gratuito ni caprichoso que el año pasado los rectores firmaran un manifiesto exigiendo un plan para la universidad pública con una financiación de 100 millones de euros. Plan que incluía cuestiones tan elementales como el mantenimiento de edificios, reducir la precariedad laboral o apostar más por la investigación. Un plan que, en definitiva, lo que perseguía era revertir, ni que fuera parcialmente, la difícil situación de la universidad pública catalana. Y que, al final, únicamente por presión tanto de la comunidad universitaria como de los partidos políticos de la oposición, el Govern se ha visto obligado a incluir esos 100 millones de euros en los presupuestos de este año. Como se ve, una vez más, arrastrando los pies.

Hoy debatimos esta proposición de ley, cuyo objetivo básico es lo que le mandató el Parlament hace ahora cuatro años, período en el cual el Govern ha demostrado nulo interés en llevar a cabo esta reducción de tasas. Una proposición de ley que llega ahora al Pleno para hacer el debate de totalidad y lo hace sin enmiendas de totalidad de ningún grupo, por lo que continuará su tramitación parlamentaria. Eso sí, lo que dure la legislatura.

Aunque lo más llamativo es que la proposición de ley llegue sin enmiendas por parte de los grupos que apoyan al Gobierno. No porque estén de acuerdo con la proposición de ley, porque si lo estuvieran ya la podrían haber hechos ustedes sin necesidad de esta ILP. Llega sin enmiendas porque saben que, presuntamente, estamos ante el final de la legislatura y no quieren asumir el desgaste de oponerse en este momento.

Si realmente estaban a favor de la regulación que pide la ILP, hace tiempo que el Govern hubiera podido presentar un proyecto de ley por lectura única, pero el objetivo de esta ILP ni era ni es realmente su prioridad. Porque parece, insisto, que estamos ya en el tiempo de descuento de esta legislatura, y es evidente que el Govern y los grupos parlamentarios que le apoyan transitan más en el postureo y en la pirotecnia política que en la firme voluntad de resolver los muchos problemas que tiene el mundo universitario: desde reducir el bestial incremento de tasas aprobado hace ahora ocho años, pasando por la grave infrafinanciación que sufre la universidad pública catalana con los últimos gobiernos de la Generalitat.

En definitiva, lamentablemente y presuntamente, este tampoco será el Gobierno que ponga fin a ninguno de esos graves problemas que sufre la universidad pública catalana. Y, en ese sentido, también habrá sido una legislatura perdida para la comunidad universitaria.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Començo, com han fet tots els grups, agraint el suport que..., o donant suport a aquest grup promotor, a aquesta ILP. Sobretot, per posar-nos da-

munt la taula aquest debat. No només en la mobilització estudiantil sostinguda que hi ha hagut en el temps durant tots aquests anys i que ja ve de lluny, sinó també en portar a les institucions aquelles propostes que han d'ajudar –i agafo la paraula que deia al principi– al blindatge d'aquests preus universitaris.

Acabava, algun dels diputats que m'ha precedit, dient que Esquerra o els grups que donem suport al Govern, lo que li donarien de recorregut a aquesta iniciativa seria lo que durés legislatura. Òbviament, s'equivoca. I no se'ls escapa, a la gent de la promotora, que no decau, malgrat decaigui la legislatura. Però és que, a més, hi afegia: «Esquerra no vol assumir el desgast d'oposar-se a una mesura com aquesta.» Miri, Esquerra no només no és que no vulgui assumir cap desgast, sinó que Esquerra, des del principi, ha estat al costat d'aquesta ILP. I, especialment el Jovent Republicà també, amb la implicació en la recollida de signatures. Però és que és més, si avui estem en aquest Ple debatent això és perquè la secretaria quarta de la Mesa i diputada del Jovent Republicà va proposar a la Mesa que en aquest Ple es discutís això. Per tant, no només no és que no vulguem l'oposició, sinó que som els qui hem fet també, i que tots els grups van donar suport, a que avui es debatés això. (*Alguns aplaudiments.*)

Parlàvem que al 2012 Convergència es va sotmetre a la política d'austeritat, a la política de les retallades. I la senyora Romero relatava una història, com sempre fa, deixant-se una part pel camí. I és que Esquerra, en aquell moment, el blindatge que va fer per donar suport a aquell Govern va ser l'aprovació de cinc comissions. Una d'elles, la que havia de garantir que universitats i recerca funcionés.

I això va permetre, com a mínim, dues coses: aprovar un model de progressivitat, que en aquell moment es dibuixava com a model teòric que havia d'evitar que no es quedés fora la gent que no tenia recursos, per tant, que qui més tenia, més pagués; però, a més a més, també va acordar, i amb la representació estudiantil que ho va negociar en aquell moment, que l'AGAUR estudiés cas per cas cada situació i que es comencessin a crear les beques per a situacions vulnerables o per a situacions sobrevingudes que han anat tenint totes i cadascuna de les universitats.

És cert que tot aquell model teòric no s'ha desenvolupat amb tot el disseny que es volia inicialment i que aquest ascensor social del que sovint parlem a la universitat..., que no ha canviat, segueix havent-hi un terç dels estudiants, un de cada tres estudiants que accedeix a la universitat ve de pares que no han estudiat a la universitat. Per tant, hi segueix havent un ascensor social i aquest percentatge no ha variat pràcticament del 2011 al 2018. Però hem d'anar a l'arrel del problema, i és que sí que hi ha una bretxa entre aquells que neixen en famílies adinerades, on tenen un 70, 80 per cent de probabilitats d'anar a la universitat, i aquells que venen de famílies més precaritzades, que tenen un 30, un 40 per cent de probabilitats d'anar-hi. Per tant, mentre la gent rica tingui el doble de probabilitats d'anar a la universitat, tenim un problema que no és només dels preus públics, sinó que és del cost d'opunitat, que és del cost d'anar a la universitat, dels viatges, dels dinars, d'estudiar i viure o de no poder treballar a la vegada. I és també aquesta barrera inicial que és el que no han pogut resoldre del tot les beques Equitat, que és la inversió inicial que has de fer i no saber..., la incertesa de no saber fins quan tindràs o no tindràs beca.

La ILP ens posa damunt la taula una proposta de rebaixa, de passar del 25 per cent que es pagava fins al curs acadèmic..., fins l'any passat, al 15, 20 per cent. Això suposava entre 33 i 67 milions d'euros. I que el Govern, amb l'aprovació dels Pressupostos del 2020 i amb el lideratge del vicepresident Aragonès en les negociacions amb el grup dels comuns, va fer que això... Ja hi hagués una rebaixa del 30 per cent, per tant, passar del 25 per cent del cost al 17,5 per cent del cost amb un impacte econòmic aproximat d'uns 48 milions d'euros i que, a més a més, segueix garantint que els trams 1 i 2, aquella gent que té menys recursos, segueixi tenint opció de demanar una beca Equitat per fer-ho més progressiu.

Però, en el camí de tot això, arriba el «Govern més progressista de la història» a Espanya, aquest Govern que, com bé ha dit la diputada, elimina les forquilles que encara ens recorden el senyor Wert i imposa, a totes les comunitats autònomes, el mateix preu, malgrat que sap que a Espanya totes les comunitats tenen realitats diferents. Però, miri, és que fins i tot fins aquí podríem estar-hi d'acord i llavors començar a discutir si aquesta mesura de rebaixa dels preus vostès l'han fet ficant 100 milions d'euros, que demanaven els rectors.

Dos-cents milions d'euros perquè no només volien la rebaixa de preus i volien que també hi hagués una inversió per al sistema universitari i, per tant, que entréssim a discutir si eren suficients 100 o 200 o 300. No, no, però és que ens han deixat la discussió, vostès, i Podemos, que no me n'oblido, a zero, que són els diners que han ficat. Zero. Vostès volen que tothom abaixi els preus i posen zero euros perquè això passi.

Per tant, sobre qui carreguen la responsabilitat de les seves mesures estètiques? Sobre la universitat, que ho ha de fer amb menys finançament. I això és el que el Govern de Catalunya va evitar. Abans que vostès aprovessin cap mesura estètica, ja es va rebaixar un 30 per cent. Vostè deia: «Catalunya serà qui més haurà de rebaixar». Mentida, novament, perquè ja s'havia rebaixat un 30 per cent. Per tant, la seva mesura, pràcticament, només imputa a la comunitat de Madrid. Però és que, a més a més, no només ja s'havia abaixat el 30 per cent, sinó que, a més, el Govern de la Generalitat havia garantit que hi hauria aquest finançament públic de diferència cap a les universitats, que és la part més important. No podem fer competir els estudiants contra les universitats. Això ha de ser una lluita compartida per seguir avançant.

I aquest any 2020 també ha estat l'any del Pacte nacional per a la societat del coneixement. És cert que amb tota la situació de la Covid no ha tingut la dimensió que poder havia de tenir, però com a mínim recullo tres de les propostes a les que es va arribar amb el suport dels grups parlamentaris, dels estudiants, dels rectors, dels consells socials, també de tots els centres de recerca. Aquesta havia de seguir, per reduir els preus –i a més a més, Esquerra, afegeixo, per tendir cap a la gratuïtat–, com ja deia algun dels grups, per compensar aquest finançament que reduïen amb la reducció de taxes, però també per revisar tot el model de beques a fons. No servirà de res si rebaixem un 30 per cent les taxes però seguim tenint encara els ajuts que tenim. Catalunya ha de doblar aquests ajuts –i així ho recull el pacte nacional–, però també ha d'accelerar les beques salari pel cost d'oportunitat que té anar a la universitat. N'ha d'avaluar tot aquest impacte i ha de tenir aquestes mesures especials per a situacions sobrevingudes i a Espanya, novament, li queda feina, que és el traspàs de les beques que el Tribunal Constitucional ens ha dit en reiterades ocasions, doncs a veure si aquest Govern tan progressista que tenim per fi ho fa efectiu.

I el tercer element que dibuixa aquest Pacte nacional per a la societat del coneixement a futur, i que és molt important, i és que abordem el tema de l'experimentalitat. No té sentit que tinguem uns estudiants que estan decidint estudiar medicina o estudiar història pel cost que té la primera versus la segona. Els estudiants han de poder escollir allò que volen per la seva vocació i no tenir-hi una barrera en funció de quins estudis són més cars o són més barats, igual que per als màsters.

I acabo amb aquest recordatori que ens feien alguns, de les votacions reiterades que s'havien fet al Parlament. Doncs, novament, aquesta part petita de la història que s'ha volgut dibuixar, ampliarem una mica el focus per veure-la tota. Quan aquí es tracta de votar propostes de resolució, quan aquí es tracta de votar mocions que diuen que s'han d'abaixar les taxes, però no es diu ni d'on es trauran els diners ni això és obligatori fer-ho, aquí podem trobar el PSOE i la resta de Ciutadans i de grups parlamentaris que avui han esventat aquestes votacions que han fet. Quan es tracta de votar per fer realitat que les coses passin, únicament Esquerra, Junts per Catalunya i el suport dels comuns per aprovar els pressupostos són els que ho han fet realitat. I això, senyora Romero, entenc que a vostè no li agradi, però la veritat és que vostè, aquí, molta *palabrería*, molt, molt, molt dir, molt dir, molt votar quan no ser-

veix per fer efectives les coses, però, a l'hora de la veritat, qui farà que al setembre els estudiants que vagin a la universitat paguin un 30 per cent menys són Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i el vot dels comuns als pressupostos. I això és la realitat. I vostès van fent mesures estètiques i van fent propostes, però la realitat és que, al setembre, la rebaixa del 30 per cent serà amb el lideratge del vicepresident Aragonès. I òbviament que pel camí, hi ha hagut anys per a fer-ho, i que aquesta proposta no ha sortit d'un dia per l'altre. I per això la insistència de la ILP i l'essència bàsica en la modificació que haurem de fer, òbviament, de l'articulat pels canvis que hi ha hagut, és aquest blindatge dels preus, que ens sembla essencial, i en això treballarem. Perquè la diferència entre la sortida de la crisi anterior i aquesta ha de ser l'aposta pel jovent, han de ser les polítiques transformadores i ha de ser blindar els drets bàsics i públics.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Lluís Font. Endavant.

Lluís Font i Espinós

Bon dia. Gràcies, president. Diputades i diputats, promotors de la ILP, m'agradaria començar la meua intervenció amb un record als membres de la Mesa del Parlament que estan ara compareixent al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per uns fets esdevinguts fent ús de la sobirania del nostre poble, i en concret mencionar l'amic Lluís Guinó.

En segon lloc voldria remarcar que l'equip de la Secretaria d'Universitats no pot ser aquí avui perquè les mesures entorn del Covid han fet impossible la seva presència, però em consta fefaentment que estan seguint amb molt interès el debat que ara ens ocupa.

Voldria agrair als promotors de la ILP la ingent feina que han fet. És expressió de la iniciativa popular, d'aquest caràcter emprenedor que té el nostre país, d'aquesta xarxa d'institucions que vetllen per les propostes programàtiques que tenen un model de societat i que ho fan possible. Jo crec que un país que té aquesta vertebració és un país que té futur.

També voldria donar-los les gràcies perquè és l'oportunitat de parlar de talent i equitat, que són dos temes essencials en la configuració de la Catalunya d'avui i per a demà. És veritat que en el fons el que cal és crear oportunitats educatives des de la primeria infància i al llarg de la vida, per a totes les persones. El nostre no és un país que tingui riqueses naturals, però té el talent de la seva gent, i hem de crear les condicions de possibilitat per poder-lo explotar, en benefici d'un mateix, del seu projecte personal, però amb benefici col·lectiu. I aquí la universitat té un paper central, no només adreçat als joves que culminen la secundària i estan en disposició de matricular-s'hi, sinó com una eina d'actualització, de posar-se al dia, d'obrir nous horitzons per a persones de diverses edats i al llarg de la seva vida. De tot això en podem parlar en aquest procés de debat que s'enceta avui.

I en aquest caràcter introductori també fer menció que el redactat estricte de la ILP ha quedat desfasat pels canvis normatius, però nosaltres varem valorar l'oportunitat d'encetar aquest debat, amb la confiança que al llarg del procés podrem anar introduint els canvis que siguin escaients.

Entrant en matèria, jo crec que el fonamental és desplegar polítiques públiques que facin efectius, que implementin els grans principis. Si no és des d'aquesta perspectiva, tot queda en una retòrica. Abans s'ha citat el professor Sacristán... *—(adreçant-se a la Mesa)* jo crec que no es comptabilitza el temps...

El president

És veritat, estava parat. Disculpi, diputat. Faci i ja farem el càlcul, eh?

Lluís Font i Espinós

Bé, no..., prometo no exhaurir tot el temps. S'ha citat el professor Sacristán com a expert en lògica; jo crec que ell valoraria molt una aproximació al problema, al fet, des de dades comprovables, certes, que permetessin una visió, una perspectiva de la realitat. És a dir, per fer bones anàlisis, per implementar polítiques adequades que facin front a la promoció del talent i a compensar les desigualtats amb un principi d'equitat... Aquest valor de l'equitat per mi és molt important, perquè conté la igualtat d'oportunitats, és a dir, aquesta ambició d'igualtat però adaptada a la realitat de cadascú, oferint les oportunitats que cadascú necessiti i reclami en cada moment de la vida. Doncs bé, per fer aquestes polítiques i fer-les efectives, hem de partir d'una bona anàlisi.

Jo només posaré dos exemples de dades que potser no acaben de ser prou correctes. Hi ha una brama que diu que durant aquests anys, del 2011-2012 al 18-19, s'ha reduït l'ingrés a la universitat de persones de divuit anys. Fals –fals–, en nombres absoluts i percentuals. En nombres absoluts hem passat, el 2011-2012, de 16.458 a 19.043 a la universitat pública amb preus públics, descomptant la privada i descomptant els centres adscrits; hi ha hagut un increment de 2.500. Si ho comparem amb la població de divuit anys..., perquè comparar-ho amb la població en gene..., és a dir, comparar l'accés de persones que no tenen divuit anys amb la població de divuit anys és barrejar peres amb pomes. Si comparem l'accés de persones de divuit anys amb la població de divuit anys, hem passat del 24 al 24,5. Això no resta transcendència al problema –després en parlaré–, però m'agradaria que fossin precisos en aquestes dades.

També es diu a vegades que el conjunt de la universitat pública ha perdut estudiants. És cert, n'ha perdut deu mil; però també és cert que la durada mitjana dels estudis de grau, que en teoria són de quatre anys, ha passat de 5,8 anys a 4,7. Per tant, aquesta reducció en part és imputable a que hi ha hagut millores en el procés d'ensenyament i aprenentatge que han fet reduir el temps mitjà d'estada d'un alumne a la universitat per cursar un grau. No és la quantitat, sinó la qualitat, el que determina el que a nosaltres ens ocupa.

No m'hi vull estendre, però crec que haurem de ser molt precisos amb les dades que manegem per fonamentar bé les anàlisis i prendre decisions correctes. Per tant, no és cert que hi hagi hagut menys accés del que hi havia a la universitat pública.

I això com s'ha pogut produir en un context d'increment de preus? Doncs perquè aquest increment no ha estat lineal per a tothom, sinó que hi ha hagut unes beques, unes reduccions, que han fet possible que els trams de renda més baixos tinguessin mesures compensatòries que poguessin compensar-ho.

I algú dirà: «Per tant, Lluís, estàs negant el problema?» No; el problema hi era i hi és: l'accés a la universitat no és equitatiu, hi ha sectors socioeconòmics que queden perjudicats clarament. Però hem d'afrontar aquest problema des d'una visió holística.

Per exemple, el diputat David Bertran abans apuntava un tema cert, que és l'abandonament escolar prematur. Un dels elements del problema és que hi ha alumnes que no estan en condicions de matricular-se en la universitat. Però no perquè hi hagi un preu o una barrera a la mateixa universitat –em sembla que es referia a això–, sinó perquè abans no han culminat els estudis de secundària, o els han deixat a mitges, i, per tant, en part ingressen a aquest col·lectiu amb un malnom, els «ni-ni», etcètera. I aquest és un problema, el de l'abandonament escolar prematur, molt seriós. Tenim un punt de fuga que fa que, si aquesta és la societat del talent, aquestes persones no es puguin acollir als mecanismes estàndards per conrear el talent. Amb això què vull dir? No expulsar responsabilitats, sinó dir que s'ha de fer un tractament global i holístic del tema, que incorpori tot el procés educatiu al llarg de la vida, que incorpori mesures de tipus habitatge, de tipus social, etcètera.

Per tant, el problema hi és? Sí. El problema s'ha incrementat durant aquests anys d'increment de preus? No. Es pot dir el que es vulgui, però objectivament no s'ha

incrementat. Això treu gravetat al problema? No. L'hem d'afrontar. Però siguem seriosos, partim de bases certes, afrontem-lo fent polítiques que realment toquin allò que s'ha de tocar.

Per tant, què s'hauria de fer? Consolidar i ampliar la política de beques i ajuts incrementant beques salari i fent possible que el tema econòmic no sigui una barrera o no obligui a la deserció, que aquest és un altre fenomen que tenim: persones que es matriculen i abandonen sense culminar...

En segon lloc, hem de fer possible que els cinc anys bàsics de formació siguin al mateix preu; per tant, hem d'equiparar els preus del grau i del màster. I, per tant, el debat sobre si és quatre més u o tres més dos desapareix: a Catalunya hi ha un *pack* de cinc anys que tot va al mateix preu.

I, en tercer lloc, el que hem de fer és que els graus, com apuntava la diputada Gemma Espigares, i algú més hi ha fet referència, els preus dels graus no siguin diferenciats i, per tant, tots costin el mateix, i prenguem com a referència els més barats.

Si implementem aquestes mesures, afegides a aquesta reducció del 30 per cent, i ho hem de fer progressivament, en un hipotètic escenari l'any 22-23 el preu del crèdit a Catalunya seria de divuit euros, sumant l'impacte del 30 per cent més l'equiparació de tots els graus a aquell que és més barat. Això ja és situar-se a la forquilla on volem que se situï. Hem de trobar la manera que la concreció d'aquesta ILP i tot el que l'acompanya, doncs, es tradueixi en fets objectius que permetin una aposta com aquesta. Divuit euros el crèdit voldria dir que una carrera, un grau, un curs d'un grau de seixanta crèdits estaria sobre els mil vuitanta euros, mil cent euros, ben diferent de la situació que tenim ara. I no seria purament una reducció, sinó que ajudàriem a afavorir l'equitat del conjunt.

Bé, doncs, gràcies per propiciar aquesta reflexió, gràcies per obligar-nos a tots a pensar sobre aquestes qüestions, i em sembla que aquest és un tema tan important que val la pena que hi dediquem bona part de les nostres energies.

Moltes gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Un cop... Sí, digui'm, senyora Romero, em demana la paraula?

(Alicia Romero Llano intervé sense fer ús del micròfon.) Digui... Esperí's... *(Pausa.)*

Ara.

Alicia Romero Llano

No; m'han informat de la conselleria d'Empresa i Coneixement..., la consellera està al Consell Executiu, ja ho he dit, però que no havien deixat venir, assistir cap dels membres del departament i, per tant, per això no hi són. Com que m'agrada ser justa i he fet una certa crítica a això, volia demanar disculpes, perquè no hi són, ho estan segurament seguint per les xarxes o a nivell virtual, i, per tant, volia demanar disculpes, perquè, doncs, estan fent la seva feina. Degut a la Covid no han pogut ser aquí.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. De fet –ho ha dit el diputat Font–, ateses les mesures que ens condicionen en aquests moments, no només els membres del Govern, sinó fins i tot també de la mateixa comissió tramitadora de la ILP, doncs han vist restringida la seva oportunitat de seguir el debat *in situ* a l'hemicicle. Per tant, demano disculpes i comprensió, també, en aquest sentit.

Gràcies, diputats. Acabat el debat, com que no s'han presentat esmenes a la totalitat a aquesta proposició, la iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Gràcies.

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de l'informe i les conclusions de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom.

D'acord amb l'article 66.3 del Reglament del Parlament, aquesta comissió d'estudi ha aprovat un informe i unes conclusions que han estat publicades al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

En primer lloc intervindrà, per presentar-les, el president de la comissió. Té la paraula, per tant, en aquest torn, el diputat senyor Rafel Bruguera. Endavant.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, president. Diputades i diputats, molt bon dia. Els treballadors autònoms representen el 21 per cent de la població activa de Catalunya, un 68 per cent dels quals són persones físiques. Es tracta d'un col·lectiu que aplega més de 500.000 persones. Aquestes xifres demostren el pes del sector en l'economia i la generació d'ocupació a Catalunya, majoritàriament autoocupació.

Però aquest divers i plural col·lectiu pateix unes febleses estructurals que s'han vist agreujades amb la irrupció de la Covid-19. Es tracta d'un sector no exempt de riscos, ja que al tractar-se de microempreses, creades sovint a partir del patrimoni propi i sense grans suports externs, són figures febles tant pel que fa a la necessitat de coneixements més enllà del sector d'activitat propi, com també pels inherents a l'activitat empresarial i la dificultat per accedir a recursos financers aliens.

Tot i que els treballs de la comissió varen finalitzar abans de l'estat d'alarma, les conclusions crec, sincerament, que són perfectament vàlides. La Covid, en tot cas, no ha fet més que refermar la necessitat d'emprendre determinades reformes.

La legislatura passada es va constituir al Parlament la Comissió d'Estudi de l'Emprenedoria i dels Autònoms, però els seus treballs varen decaure per finiment de la legislatura. Per això un dels objectius d'aquesta comissió va ser poder acabar la feina, cosa que fem avui.

I això ha estat possible gràcies al treball de tots i totes les diputades que han format part de la comissió, començant pels membres de la Mesa, José María Cano i Jordi Munell, i continuant pels diputats i diputades que n'han format part de manera total o parcial: Laura Vílchez i Martí Pachamé, de Ciutadans; Eusebi Campdepadrós, de Junts per Catalunya; Jordi Albert, Eva Baró i Aurora Carbonell, pel Grup Republicà; Pol Gibert i Eva Granados, del Grup Socialistes i Units per Avançar; Jéssica Albiach i Yolanda López, de Catalunya en Comú Podem; Vidal Aragonés, de la Candidatura d'Unitat Popular, i Santi Rodríguez, del Partit Popular. A tots i totes els vull agrair la feina duta a terme, i especialment el clima de treball conjunt i la voluntat d'acord i de transacció que ha presidit el desenvolupament de totes les sessions de la comissió. També vull fer un esment especial i un agraïment a la lletrada Anna Casas, l'assessora lingüística Núria Lucena, i els gestors Glòria Gómez i Frederic Solé, imprescindibles perquè tot funcionés adequadament i poguéssim complir els terminis que ens havíem fixat.

Va ser en la sessió del 4 de juliol del 18 que el Ple del Parlament va aprovar la resolució que creava aquesta comissió. Entre l'11 d'octubre del 18 i el 20 de desembre del 19 vàrem celebrar un total de nou sessions, en les quals es varen substanciar trenta compareixences amb representació del Govern de la Generalitat, agents socials, món acadèmic i experts. Les seves aportacions han estat fonamentals a l'hora de conèixer amb més profunditat el sector i bastir el document de conclusions i recomanacions. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, president.

La feina del legislatiu acaba avui, però això només és un punt i seguit, perquè avui comença la tasca de l'executiu. Esperem que el Govern prengui la iniciativa, acordi les millores que es proposen en els àmbits de la seva competència i presenti al Par-

lament les iniciatives legislatives que es recomanen en l'informe. Segur que el sector del treball autònom català en sortirà beneficiat, i amb ell el conjunt del país.

Moltes gràcies, senyor president, diputades i diputats.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn dels diferents grups parlamentaris, per espai de set minuts els grups i cinc els subgrups, tal com es va plantejar i aprovar a la Junta de Portaveus. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Martí Pachamé.

Martí Pachamé Barrera

President... Diputats, diputades, el nostre grup donarà suport a gairebé la totalitat de les conclusions del present informe de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom. Des de l'octubre del 2018 fins al desembre del 2019, hem tingut l'oportunitat de reunir-nos amb pràcticament tots els agents, associacions, i amb molts experts vinculats amb el món del treballador autònom. Haig de dir que les aportacions de tots els compareixents han estat molt enriquidores i han permès obtenir una imatge clara i precisa de quina és la situació i quines són les necessitats més urgents del sector, gràcies a tothom.

S'han elaborat una sèrie de conclusions que crec poder dir que tenen un ampli consens entre els diferents grups polítics que hem format part d'aquesta comissió d'estudi. S'han posat de manifest quines eren les principals preocupacions i les principals demandes del sector fins a la data de l'informe, i crec que això, que en altres situacions podria tenir una importància relativa, en aquest cas és un element determinant. L'esclat de la pandèmia de la Covid-19 i les seves repercussions sanitàries, primer, econòmiques i socials després, incorpora un, esperem que temporal, parèntesi en les conclusions obtingudes. Moltes d'elles continuen tenint vigència, no ho negaré, però l'ordre de les prioritats ha canviat substancialment.

L'estudi, per força, per estructura, no fa una prelació, una ordenació de quines són les mesures més urgents, de quines són les mesures a prendre a curt, mitjà o llarg termini. És una relació de mesures de conclusions obtingudes de les reflexions de les persones vinculades d'una forma o altra al sector i, per tant, es correspon més a una llista ordenada per conceptes que a una per urgència. I malauradament ara tenim urgència, i en tenim molta, d'urgència. La pandèmia està incidint a tots els sectors econòmics, però on més virulència s'està detectant és en el cas de les petites i mitjanes empreses i, òbviament, en els treballadors autònoms.

En l'informe es destaquen importants elements per entendre aquesta situació. Es diu, en l'apartat de conclusions de l'informe, que el sector no es troba exempt de riscos, ja que, en tractar-se de microempreses sovint creades amb el patrimoni propi i sense grans suports externs, són figures febles tant pel que fa a la necessitat de coneixements més enllà del sector d'activitat propi, com ara els inherents a l'activitat empresarial, com per la dificultat d'accedir a recursos financers aliens.

Ara ens trobem en un context completament diferent del que existia en el moment d'elaboració d'aquest informe, és cert, i entenem que podríem creure que ha quedat descontextualitzat i anacrònic. Però també podem veure que el resultat d'aquesta comissió és una bona oportunitat per aprofitar les conclusions obtingudes perquè el Govern actuï, lideri, legisli, organitzi..., que governi, en definitiva.

Per desgràcia, aquest Govern i els anteriors han estat més preocupats per altres temes. La gestió dels recursos, la gestió del dia a dia, la governança en funció d'una estratègia de futur que fos vàlida per a tota la ciutadania, no ha estat mai entre els objectius d'aquest Govern ni en el dels anteriors. Durant els darrers deu anys sols s'ha governat per a una part de la comunitat, i aquí són responsables tots els que han donat suport a aquests governs, per la dreta i per l'esquerra.

Ara mateix veiem com enmig d'una pandèmia, enmig d'una emergència sanitària, econòmica i social com no han vist generacions, les prioritats són unes altres;

cortines de fum per tapar l'absència de gestió, de lideratge, de responsabilitat. Estem farts que sempre es busquin excuses de mal pagador: sempre la culpa la té un altre, sempre hi ha algú que ho ha fet pitjor, sempre buscant el *benchmarking*. Quan assumiran les seves responsabilitats? Quan assumiran que molta gent està patint per culpa seva? Quan?

Sempre hem defensat que no hi ha ningú que estigui lliure d'equivocar-se, tothom s'equivoca. Però vostès tenen pànic a l'error. Han de saber que sense error no hi ha progrés, i vostès no accepten haver-se equivocat mai. Es varen equivocar el 2017 i encara estem pagant els efectes de la seva equivocació, amb una societat dividida i paralitzada. El seu model és retrògrad i conservador. Sols lluiten per poder preservar els seus privilegis estamentaris. Sols volen tornar al segle XVIII. Són el passat més reaccionari.

Un líder de debò el primer que faria davant d'una crisi com l'actual seria polaritzar tots els ciutadans vers un objectiu comú, demanar que s'arraconessin les diferències i fer que tots plegats lluitéssim per assolir i sortir al més ràpid possible d'aquest atzucac. Tenim el profund convenciment que sols ens en sortirem si remem tots en la mateixa direcció. Aquesta crisi és la més profunda i perillosa de totes a les que ens hem enfrontat en els darrers setanta-cinc anys, i no ho podem fer dividits i enfrontats.

Per això demanem que el Govern faci seves les conclusions d'aquest informe. És un bon instrument per ajudar a solucionar els principals problemes del sector; no tots, però sí els més importants. Arran de la pandèmia ja s'han posat en marxa diversos mecanismes per ajudar el sector, és cert, però són insuficients, sobretot si, com està passant, es produeixen noves onades de contagis per tota Catalunya. Es poden signar tots els acords nacionals que es vulguin, com ahir van fer, però si no hi ha voluntat política per complir-los són paper mullat. Estan parlant de convocar eleccions enmig d'una crisi com l'actual. Com volen que la ciutadania no cregui que tot això és un acte més de precampanya electoral? Ho han fet abans i ho estan fent ara.

En el document es fa una relació de mesures a prendre, sense ordre d'importància. Per això creiem que és molt important que el Govern prengui aquestes conclusions com a mandats immediats a portar a terme, sobretot els que fan referència al finançament. De fet, molts dels punts que s'incorporen ja els hem inclòs en mocions aprovades en aquesta cambra per tal que els autònoms i les petites i mitjanes empreses tinguin accés a instruments vàlids per finançar-se. També són importants en aquests moments les mesures per reduir la morositat i per habilitar mecanismes de segona oportunitat, ara més actuals que mai.

Aquestes mesures les considerem prioritàries, però no exclusives. Les altres consideracions, les de formació o les d'igualtat de gènere o de seguretat en el treball, per exemple, són igual d'importantes. I per això també demanem que les tinguin molt presents a l'hora de legislar.

La crisi ha aportat elements nous que en l'anàlisi que s'ha efectuat no han estat presents o no hi han estat amb la importància que han acabat tenint. Per exemple, el treball i com ha quedat afectat el sector dels autònoms. Molts d'ells, obligats a fer continus desplaçaments per atendre la seva activitat professional, han vist com es modificava la seva forma de treballar, i molts d'ells no tenen ni les capacitats ni la formació per fer-ho de forma competitiva. I aquí els hem d'ajudar, per tal que es puguin adaptar a les noves formes de treball que de mica en mica s'aniran imposant.

També, per què no?, per repensar el model de microempresa predominant a Catalunya i la resta d'Espanya. La poca capitalització i l'excessiva dependència del CREI fan que, davant d'una crisi com l'actual, molts autònoms no puguin mantenir la seva activitat productiva i acaben havent de tancar. No ens ho podem permetre, i per això hem de treballar per obrir nous sistemes de finançament als autònoms i empreses, per fer que el conjunt del sector sigui més robust i més resiliència a l'hora d'afrontar les crisis.

Però tot això passa perquè el Govern governi, perquè el Govern lideri, perquè el Govern sumi voluntats entorn de l'objectiu comú: superar aquesta crisi; perquè el Govern deixi de pensar en clau electoral i pensi en el benestar de tots els ciutadans.

Però, la veritat, veient el que està passant els darrers dies, som molt escèptics al respecte. De totes maneres, esperem que el Govern actuï d'una vegada de forma responsable, que assumeixi la seva responsabilitat, que deixi enrere els somnis quimèrics i es dediqui, pel bé de tots, a gestionar la sortida d'aquesta maleïda crisi.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Pol Gibert. Endavant.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Quan s'acaba la tasca d'una comissió com aquesta, el que toca primer és fer agraïments, agraïments a molta gent, en aquest cas. Agraïments, primer, per a gent de la casa, com ja ha fet el president, i hi volia també sumar els gestors, la lletrada i la gent tècnica que ens acompanya en tot aquest treball en comissió. Agraïments també sobretot a la gent que ha vingut a comparèixer, perquè la feina bàsica de les nostres conclusions és, arran d'escoltar molta i molta gent parlar d'autònoms, poder concloure què hem de fer en aquest país per intentar ajudar-los al màxim possible, i els volia traslladar el meu agraïment, especialment ara que estan patint, i força. I també, evidentment, agraïment als diferents grups parlamentaris, que han aconseguit treballar un document de conclusions que crec poder avançar que tindrà un cert consens en aquest Ple del Parlament.

Evidentment, ho deia el president, que les conclusions que avui portem aquí a debat, doncs, segurament no són les que esperàvem en un moment de crisi com la que estem vivint. La publicació de les conclusions és del 17 de gener; evidentment ningú no sabia el que estava per venir encara en aquest país. I poden semblar en algun moment, aquestes conclusions, que estan fora de lloc, són tèbies o, evidentment, són molt *light*, pel que actualment està caient en el món dels autònoms. Però el Parlament també té el deure de pensar a llarg termini, de pensar a fons, i amb aquestes conclusions també posem les bases perquè el Govern pugui actuar en molts aspectes que afecten el món dels autònoms.

Però és veritat que si mirem com estan els autònoms avui en dia –i crec que no podem parlar d'aquest sector sense dir com estan patint en aquests moments–, estem veient que el 50 per cent d'autònoms catalans –el 50 per cent– s'està acollint a la prestació extraordinària per cessament d'activitat; el 50 per cent dels autònoms d'aquest país no estan treballant.

A més, hem tingut darrerament unes bones notícies, que són que el mes de juny es va incrementar l'afiliació d'autònoms i, per tant, vam veure com semblava que hi havia una mica de llum al final del camí, bàsicament degut a l'hostaleria i a l'època d'estiu, que evidentment, doncs, genera un major increment d'activitat, però que amb les darreres notícies estem també tots pendants de com acabarà afectant també el món dels autònoms.

El que sí que hem vist és que aquesta pandèmia ha incrementat tendències que hi havien de fons, problemes que hi havien de fons en el món dels autònoms, i tots els coneixem: gent molt precària que opta per ser autònoma per trobar una feina, una feina més precària encara que quan ets assalariat. Hem vist amb els *riders* o repartidors un exemple clar d'aquesta feina d'autònoms, de falsos autònoms; hem vist com se'ls abaixaven tarifes enmig d'una crisi; hem vist com se'ls feia repartir encobertament droga, també, com a repartidors; en definitiva, hem vist encara precaritzar més un sector molt i molt precari.

I si parlem d'autònoms hem també de parlar d'aquest nou fenomen –no tan nou– que són els falsos autònoms, com comentava abans. Si mirem les dades, més d'1 milió d'autònoms a l'Estat espanyol ho són en contra de la seva voluntat; volen ser assalariats i no poden, i opten per una forma de precarització, en aquest cas, perquè no

és una forma escollida de treball. L'OIT recollia en un informe recent que la disminució de rendes del treball en el conjunt del producte interior brut era, en gran part, la disminució d'ingressos que venia de part dels autònoms. Les noves formes de treball estan erosionant greument el poder adquisitiu dels autònoms i, per tant, també el poder adquisitiu dels nostres ciutadans i ciutadanes.

Si fem referència al que la comissió ha pogut acordar, voldria fer..., o mencionar, o llegir, inclús, una frase que està al segon paràgraf de les conclusions que avui portem a debat, i crec que és important reflexionar sobre si és així actualment o no, perquè em sembla que és la definició clàssica d'«autònom» i que hauríem de posar en qüestió. I diu: «L'autònom és l'alternativa al treball per compte aliè, que aprofita la capacitat del treballador mateix per exercir una tasca empresarial en benefici propi.» Això és la definició clàssica d'un autònom. I ara pregunto: hi ha molta gent que coneixem tots plegats que està fent això? No. Està fent una altra cosa per ser autònom. I també els hem de tenir en compte quan fem aquestes conclusions, avui en dia.

Evidentment, s'ha dit també per part del portaveu de Ciutadans que la gran part de conclusions que es treuen en aquest document van a millorar el finançament. És el gran problema de l'autònom abans del Covid, almenys. Setze de les mesures que avui portem a votació van pel tema finançament, és el gran problema que tenim. I aquí tenim marge també per actuar des de les nostres competències. Un tema que es posava en relleu i que és molt important és que el límit inferior a què insta l'Institut Català de Finances és massa elevat amb els autònoms; són 25.000 euros, i no poden optar-hi. Aquest és un tema que està al nostre abast poder-lo, també, solucionar.

Hi han temes que, quan es van redactar les conclusions, doncs, hi passàvem de puntetes i que actualment tenen ara un paper molt important: tot el tema de la segona oportunitat, tot el tema de prestació per cessament d'activitats, que ha agafat una importància que cap de nosaltres podríem inclús arribar a pensar.

I hi han temes que eren importants i que encara n'agafen més rellevància: l'increment de la inspecció de treball. És un tema que aquest Parlament n'ha parlat molt; n'hem de seguir parlant, perquè tenim greus problemes, també, de companys i companyes, ciutadans i ciutadanes que estan patint aquesta discriminació en el seu lloc de treball diari.

I un tema que també sortia mencionat a les conclusions i que vull posar en relleu en aquesta intervenció és la millora en matèria de prevenció de riscos laborals. Si hi ha un tema pendent en els autònoms de sempre, actualment, amb una epidèmia en marxa, és un tema que agafa molta més rellevància i que no podem obviar. No podem tenir gent que no estigui formada en prevenció de riscos laborals treballant diàriament en contacte amb el client i al carrer, amb una epidèmia rondant.

Un tema que també ha agafat molta importància i que s'està aplicant amb èxit en alguns municipis és el tema de la Finestreta Única Empresarial, la FUE. És un tema que ha funcionat bé a molts municipis i que hauríem de començar a implementar el màxim possible.

I deixin-me que acabi per on havia començat. Els autònoms que ens escoltin avui en dia des d'aquest hemicicle podrien pensar que el Parlament està en un altre món avui, que està parlant d'unes conclusions que, evidentment, queden molt lluny del que faria falta avui per a l'autònom que està vivint la crisi. Segurament és així. Però també hem de pensar que aquest Parlament avui assenta les bases perquè el Govern les agafi, les exploti i les porti molt més lluny, si vol. Tindrà el suport del nostre grup parlamentari per fer-ho, i esperem que així sigui.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Diputats, diputades, bon dia a tots i a totes. Quisiera comenzar agradeciendo a todos los miembros de la Comisión del Treball Autònom, desde el *president*, los diputados, diputadas, técnicos del Parlament, de los grupos parlamentarios y la letrada, el trabajo y el talante y el buen tono de la comisión.

Hoy presentamos unas conclusiones que, siendo honestos, todos y todas sabemos que al haberse presentado antes que explosionase la Covid-19, se hace necesaria una revisión y ampliación de las mismas. La Covid-19 ha marcado un antes y un después en nuestras vidas, así como también lo ha hecho en el mundo laboral. Quizá hoy deberíamos añadir alguna otra comparecencia o repetir algunas para poder tratar algunos de los cambios que han sufrido los autónomos y autónomas ante la Covid-19. Es por eso que desde aquí quiero apelar a todos los grupos parlamentarios para que encontremos una fórmula en la que podamos trabajar en una revisión de estas conclusiones, para que podamos recoger la situación de los autónomos y autónomas ante la Covid-19, porque es nuestra tarea hacer un ejercicio continuo de planteamientos y reflexiones para dar mejor respuesta a las necesidades de la ciudadanía en todo momento, y también a los autónomos.

Cataluña cuenta con alrededor de 544.000 autónomos, lo que supone un 16,44 por ciento del total de los afiliados a la seguridad social en Cataluña. Lo cierto es que el mayor aumento de autónomos se ha debido a la crisis económica que se inició en 2008, especialmente entre los jóvenes, donde uno de cada cuatro jóvenes autónomos asegura que ha sido obligado por las empresas a convertirse en autónomo para ser empleado. Es cierto que muchas personas se han inscrito de forma voluntaria como autónomos a la seguridad social, son muchas las personas que han apostado por el autoempleo y la «emprendeduría». Pero también es cierto que algunas empresas han utilizado de forma fraudulenta los mecanismos de trabajo autónomo como vía para abaratar costes y evitar el vínculo laboral, lo que ha comportado graves consecuencias. Estamos hablando, por ejemplo, de algunos casos muy concretos, como los cuatrocientos falsos autónomos que tenía CEPSA en Cataluña, los seiscientos falsos autónomos que tenía la Corporación Alimentaria Guissona, los casi ocho mil falsos autónomos de la industria cárnica en Cataluña, entre las que se encontraba el Grupo Jorge - Le Porc Gourmet, y que han sido sindicatos, y especialmente Comisiones, quien ha conseguido resolverlo.

Y no quiero dejar de mencionar a los *riders* que trabajan como falsos autónomos para empresas como Glovo, Deliveroo o Uber Eats, porque, entre otras cuestiones, no se es autónomo cuando de forma continuada los ingresos obtenidos proceden de un único cliente empleador. Se hace más necesario que nunca reflexionar sobre un modelo de ocupación óptimo y ajustado a las nuevas necesidades, que garantice la seguridad y los derechos laborales. Nos enorgullece que la ministra de Trabajo, Yolanda Díaz, haya iniciado la tramitación de una nueva ley para regular el trabajo de los denominados «falsos autónomos» y poder garantizar la protección de estos trabajadores y trabajadoras, frente al modelo de Fátima Báñez. El modelo laboral de Yolanda Díaz es la diferencia entre tener una ministra de Trabajo del PP o de Unidas Podemos.

Pero también pasa por una inspección de trabajo fuerte, y es aquí donde el Govern tiene competencias para perseguir esta fórmula fraudulenta que utilizan algunas empresas para sacar rédito y tener menos obligaciones ante los trabajadores y trabajadoras. Pero requiere fortalecer la inspección de trabajo y sobre todo para evitar que, como en la crisis de 2008, muchas empresas intenten tener beneficios fraudulentos a través de esta figura. Aquí, de nuevo, una ministra de Trabajo como Yolanda Díaz o un *conseller de Treball* como Chakir El Homrani, que no se atreve con las inspecciones laborales en el sector agroalimentario.

Los autónomos no son un sector homogéneo, y por tanto, en relación con esta diversidad, también se hace necesario abordar..., en materia de cotizaciones de los trabajadores autónomos con la misma perspectiva. Es decir, se hace necesario abordar una mejor cobertura y cuotas más justas para los autónomos, un sistema de co-

tització per ingressos reals sobre la base de la informació fiscal, que les comporte major protecció social en cas de desocupació, malaltia o jubilació i que eviti que els autònoms que menys ingressos tenen paguin quotes excessives, un avanç recollit en l'acord de govern de Podem i de PSOE.

Tenem que assumir que les plataformes digitals han arribat per quedar-se i que això requereix una regulació pertinent que requerirà canvis, perquè les noves formes i organització del treball no puguin ir en contra dels drets dels treballadors i treballadores, no podem tolerar que siguin plataformes de precarietat.

Hoy més que nunca se fa necessari millorar les línies de finançament, com també reformular les línies de ICF d'autònoms per al llindar mínim de aquestes línies de finançament a les necessitats reals que poden tenir aquests treballadors i treballadores. A més, també se fa imprescindible establir noves vies de finançament amb la finalitat de consolidar el treball autònom. Hi ha apostar per mesures reals, i no cosmètiques, com alguna de les últimes del Govern, que només arriben a quatre mil autònoms, dels 544.000 que hi ha a Catalunya, i incompatibles amb les ajudes de l'Estat, una ajudeta del vicepresident Aragonès que ha generat més titulars que autònoms la han rebuda.

Necesitem reforçar alguns programes, com el «Consolidat» i establir altres nous que fagin un acompanyament real, sent clau treballar juntament amb els ajuntaments i les organitzacions sindicals.

Votarem a favor de gairebé tots els punts, perquè entenem que és un primer pas per avançar en les necessitats d'aquest col·lectiu de treballadors i treballadores, però, com he dit al principi de la meua intervenció, fa falta que reflexionem i que planteem noves mesures per als autònoms i autònomes davant la situació del Covid-19.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el senyor Vidal Aragonès. Endavant.

Vidal Aragonès i Chicharro

Gràcies a tots i totes. President, feia referència a que abans no ens estàvem discutint, perquè és curiós, perquè tenim molt poques coses en comú amb el Grup de Ciudadanos, pràcticament cap –per no dir «cap»–, i de veritat que en aquell moment no ens estàvem discutint: estàvem compartint literatura i li feia veure que Teresa..., o, més ben dit, el Pijoaparte, segurament la visió que tindria era que, primera, era Teresa, que era filla de la burgesia catalana, i que potser alguns ens quedàvem amb Maruja. Però sobretot en el que l'interpel·lavem era si també *Si te dicen que caí* era una referència per a ell; per a nosaltres també és una referència *Si te dicen que caí* i tot el que es recull allà sobre la repressió del franquisme en els primers anys després de la revolució i de la Guerra Civil. Era simplement per aclarir-ho, perquè, si no, semblaria, en el diari de sessions, que ens estàvem discutint, i aquesta vegada no ens estàvem discutint. Em sap greu que no hi sigui el diputat Bertran, però sabem que l'hi faran arribar els seus companys del Grup de Ciudadanos.

Per entrar en el que és l'objecte de la comissió, mirin, primer de tot, estem davant d'una comissió en la qual aquest país pràcticament no té competències. I ho hem de dir així. La regulació de l'autònom és civil, estat; la regulació de l'autònom dependent, estat; la regulació del règim o enquadrament de seguretat social, estat. I a partir d'aquest punt podem parlar del que vulguem, i de fet hem intentat fer bona feina, també s'ha de reconèixer, però situa aquesta qüestió. I per això, més enllà de per un dret democràtic, és també que aquesta candidatura vol la independència nacional del nostre país: per poder decidir i regular sobre això; a dia d'avui no ho podem fer.

Sí que tenim algunes competències sobre polítiques actives d'ocupació i sobre prevencions de riscos laborals, seguretat i higiene que podrien actuar sobre el règim

dels autònoms. Però hem de situar molt bé on no tenim competències i, per tant, una part de la feina que podem fer està capada des de l'inici. Aquest és un país d'autònoms i d'autònomes, històricament, però també en l'actualitat. Parlaríem aproximadament d'uns 500.000 autònoms i autònomes, amb el que això significa, veiem la xifra.

També hem de dir –i fem autocrítica– que a les conclusions hi ha una referència que guarda relació amb els socis treballadors i treballadores de les cooperatives on se'ls situa el règim d'autònoms. Això és cert, és una possibilitat, però amb compte, perquè és una opció. Els socis i les sòcies de cooperatives de treball associat podem tenir un enquadrament al règim d'autònoms, però també podem tenir un enquadrament al règim general de la seguretat social, i sobretot, perquè quedi clar, la nostra relació societària no és regulada ni pel Codi civil ni per una normativa específica d'autònoms, sinó per la normativa específica i concreta de cooperatives, que, per cert, en aquest cas sí que hi ha una aplicació prioritària del dret cooperatiu català amb relació al dret cooperatiu espanyol, i una qüestió a més històrica i fonamental. Pensàvem també que era necessari fer aquesta referència.

Quan nosaltres hem volgut parlar dels autònoms, hem intentat també fer veure que ho havíem d'analitzar amb relació a dues figures connexes o dos elements que es relacionen i hi influeixen. I ho resumim en un primer moment: el fet de com s'ha buscat la figura de l'autònom per deslaboritzar i, per una altra banda, que a l'autopatró, a l'autoexplotat –el que són pràcticament tots els autònoms i autònomes–, no se li pot donar el tractament d'una empresa. Per tant, hi ha aquesta confusió permanent.

Sobre la primera de les situacions, mirin, el dret del treball ve a significar o, més ben dit, venia a significar que es reconeix que hi ha una part dèbil, que es reconeix que el dret ha de tenir un caràcter tuïtiu, que es reconeix també que es poden limitar l'autonomia de la voluntat i la negociació individual i que per sobre ha d'estar la negociació col·lectiva –això fa un segle era un delictes, ho poden mirar a les hemeroteques– i, per tant, anar a regular col·lectivament, com un gran contracte de classe, les relacions laborals. Això és l'essència del que ha significat històricament el dret del treball. I era determinant per entendre que allà es crucificaven drets. Què ha passat i per què hi ha hagut aquest procés de deslaborització buscada? Doncs per una qüestió ben simple: perquè es volen rebaixar costos, per una banda; per una altra banda, evidentment també, no únicament laboral, sinó de cotitzacions, caixa a la seguretat social, i en tercer lloc, també, fins i tot de tributació.

Segons la situació: que no se li vulgui donar a un autoexplotat, a un autopatró, la condició d'una SA o una SL, perquè no és aquesta la seva realitat. Té una realitat, des d'un punt de vista material, absolutament diferent.

I la que per nosaltres no s'entén, tampoc: l'híbrida, la de l'autònom dependent. Això és un oxímoron. O s'és autònom o s'és dependent, però les dos coses no poden ser i, per tant, una altra via de fugida.

És per això també –i ho volem avançar– que nosaltres farem algunes abstencions i algun vot en contra en les presents conclusions, per una qüestió ben simple: no ens serveixen les alternatives híbrides. El que és relació laboral és relació laboral i el que és autònom és autònom. Lo altre és un mecanisme de fugida del dret.

I acabem amb una altra idea: es pot actuar des de la inspecció de treball, i volem reconèixer que ja hi ha hagut bones actuacions, però s'ha de continuar amb aquesta marxa. Això sí, una llei estatal que vol dir que qui té relació laboral és relació laboral, o a qui té notes de relació laboral se li ha de reconèixer relació laboral, no la necessitem. Esperem derogacions de la contrareforma laboral, i esperem la llei «kellys», que tantes vegades vostès, abans, havien reclamat. Restem a l'espera.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez. Endavant.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Diputades, diputats, comentar que no pugui assistir el Govern per sentir les conclusions d'aquesta comissió d'estudi..., que a més a més són conclusions amb un alt grau d'unanimitat, no?, per part de tots els grups i, per tant, crec que des d'aquest punt de vista, són positives.

S'han dit algunes xifres; reiterar-les: 3.440.000 treballadors a Catalunya, dades de desembre del 2019 –ara segurament això ha canviat, malauradament, una mica a la baixa–, 550.000 autònoms –ara se n'han perdut a la vora dels cinc mil– i, per tant, el treball autònom representa un 16 per cent del conjunt de la població ocupada de Catalunya, dels quals, d'aquests 550.000, 328.000 són persones físiques, la resta són autònoms societaris, i 62.000, que no són pocs, tenen treballadors, és a dir, no només s'han autoocupat, sinó que a més a més han generat ocupació. Per què? Doncs precisament perquè l'autònom i el treball per compte propi és sovint una alternativa al treball per compte aliè i que, a més a més, hi insisteixo, genera ocupació per la via de l'autoocupació o per la via de la contractació. Però també és un règim especial, també s'ha comentat, vist per algunes empreses com una via per intentar abaratir costos, amb conseqüències socials i amb deslaboralització de persones que presumptament, sota aquest règim d'autònoms, realitzen un treball pel seu compte, quan en realitat estan en mans d'altres.

En aquesta comissió, ressaltó algunes de les conclusions a les que hem arribat que ens semblen interessants.

Primer, sobre aspectes de formació; formació entesa com a imprescindible per disminuir el risc de fracàs de qualsevol aventura empresarial o microempresarial, perquè moltes vegades són microempreses, el que es genera a través dels autònoms. Hem vist, hem constatat que hi ha molta oferta de cursos de formació des del punt de vista sectorial, però només hem estat capaços de trobar-ne un des del punt de vista de gestió, d'allò que comporta ser autònom, que és el programa «Consolida't», i que té algunes limitacions. Les limitacions són que va adreçat a uns autònoms amb una certa antiguitat, per un costat, no hi ha formació en gestió financera, no hi ha formació en recursos humans. I també és cert que hi han més peticions per fer aquest curs que places disponibles hi han, la qual cosa significa que està infradotat i que, per tant, valdria la pena revisar-lo.

En matèria de finançament, també s'ha comentat, l'Institut Català de Finances tenia –tenia– dos línies específiques per als autònoms: la línia Avalis, la línia Emprenedors. La línia Emprenedors va desaparèixer el desembre del 2018; per tant, queda una sola línia de finançament, que és insuficient. Diem, es diu en les conclusions que, efectivament, el topall inferior de 25.000 euros fa que quedi també, aquesta línia, molt allunyada de les necessitats dels petits autònoms i de les microempreses.

Precisament en relació amb això, quan el Govern aprova el decret llei pel qual es dona facilitats de liquiditat a les empreses amb motiu de la crisi del Covid, quan fixa el topall inferior a cent mil euros, alguns li hem de dir al Govern: «Escolti'm, és que amb això deixen fora de l'abast de totes aquestes mesures les petites empreses i els autònoms. Per tant, rectifiqui.» La simplificació administrativa és ben vista pels autònoms, i la Finestreta Única Empresarial –en parlàvem la setmana passada–, però trobem a faltar l'ajuntament més important de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, en aquest projecte Finestreta Única Empresarial.

I competències del país; perquè el país sí que té competències. I el país no només té aquesta cambra legislativa, també té el Congrés dels Diputats, i hi han aspectes que es poden tractar en el Congrés dels Diputats.

Millora de la Llei de la segona oportunitat, millora del sistema de cotitzacions, millora de la tarifa plana, amb l'objectiu de millorar la supervivència dels treballadors autònoms.

L'ús fraudulent del règim d'autònoms també es pot millorar a través de la legislació i de la inspecció de treball, amb competències compartides.

I expressar l'única discrepància i que no tindrà el nostre suport en aquestes conclusions: és que aquells autònoms que tinguin rendiments inferiors al salari mínim interprofessional hagin de rebre ajuts. Ho podem entendre de forma conjuntural, i ho hem viscut amb la crisi del Covid, és possible que molts autònoms no hagin arribat a aquests mínims; però aquells que de forma permanent tenen ingressos inferiors al salari mínim interprofessional..., segurament el que cal replantejar és l'activitat sencera, i no simplement anar a buscar ajuts.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara del diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé, president, gràcies. Diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament, avui més que mai m'han aconseguit obrir l'aigua, que jo era incapaç d'obrir-la –gràcies, Esther.

Escolteu, durant tot aquest temps en la comissió –ja ho heu dit la majoria de vosaltres–, hem estat treballant en base a l'anàlisi en profunditat, a partir de totes les compareixences i a partir també d'aquell context que nosaltres ens havíem també marcat i definit en el pla de treball. Van ser unes compareixences..., jo crec que en vam treure molt de profit, tots plegats i totes plegades. I, per tant, també van afavorir molt a que el clima de diàleg i d'acord, doncs, fos molt favorable i, per tant, que finalment també arribéssim a unes conclusions on majoritàriament, doncs, hi ha unanimitat, eh?, en els acords. Ara bé, hi ha alguns elements on també generem una certa discrepància, però discrepància que al final són elements d'un matís que jo crec que també és resoluble en aquest sentit. I segurament en el sentit de les votacions posteriors hi haurà moltes abstencions.

Ara bé, diverses qüestions. La primera, el marc competencial. El marc competencial, és evident que tots sabem quin és, eh? I, per tant, com molt bé apuntava el diputat Vidal Aragonés, les competències per part de l'executiu de Catalunya són molt reduïdes, les competències en matèria de legislació per part d'aquest Parlament són zero a la pràctica. Per tant, quan fem aquesta Comissió d'Estudi del Treball Autònom, bona part de les peticions i bona part de les demandes que s'inclouen en aquestes conclusions van dirigides essencialment al Govern de Madrid. I és per això mateix que nosaltres també persistim en que ens agradaria que hi hagués aquest traspàs, per tal de que puguem tenir nosaltres també tota la capacitat legislativa plena en aquest Parlament, eh? I en aquest traspàs, lògicament, vostès ja saben quina és la nostra proposta, que és la república, i, per tant, que tinguem una república amb plena capacitat legislativa en aquest Parlament, per tal de que no haguem d'anar a demanar al Govern de Madrid que faci una cosa o en faci una altra.

Entre altres coses, perquè quan anem a demanar al Govern de Madrid no se'ns acostuma a escoltar mai. Ara mateix, en el Govern més progressista dels darrers anys –jo ja no sé si de la història, però dels darrers anys–, encara estem esperant que deroguin les reformes laborals; en el Govern més progressista dels darrers anys, encara estem esperant que l'article 51 de l'Estatut dels treballadors també es derogui o es reformuli, en base a la darrera reforma laboral del 2012, que va provocar precisament que aquest article es modifiqués traient l'autorització administrativa prèvia a l'autoritat laboral.

Però no només això. Encara recordem com el darrer dia del mes d'abril el Govern de l'Estat, davant la gestió del Covid, va passar cobrament a tots els autònoms del país de la seva tarifa de la seguretat social, en va passar el cobrament. Després van sortir ràpid a dir que no hi havia problema, que després ho podrien demanar i se'ls retornaria; però ja ho havien de demanar, ja afegien una nova complicació en un moment altament complex, quan feia mesos que s'estava demanant que hi hagués

una aturada dels pagaments a la seguretat social per part dels treballadors i treballadores autònomes. Va ser el darrer dia, quan van veure que se'ls cobrava, quan va haver de sortir, ràpid i corrents, el Govern de l'Estat, a demanar que ho podien tornar, que no hi havia cap problema perquè es fes la reclamació. Però just en aquell darrer dia ja s'havien executat els pagaments i, per tant, els calés ja estaven a la butxaca de l'Estat.

Però, bé, aquest és simplement un exemple de la gestió que hi ha hagut. I des d'aquest punt de vista el Govern de la Generalitat ha apuntat en diversos àmbits, i un d'ells ha estat el del treball autònom, aportant una línia d'ajudes de 7,5 milions d'euros, que, és cert –és cert–, són limitades, però que eren línies d'ajuda, precisament, perquè no hi havia cap altra resposta per part de l'Administració central i, per tant, des d'aquí es volia impulsar aquesta resposta. I després el programa de garantia juvenil, amb aquests deu mil euros, a més, extres també per a aquells joves autònoms que es mantinguin durant els dotze primers mesos en l'activitat, es mantinguin actius, i, per tant, fins a deu mil euros, en el marc d'aquest programa de garantia juvenil.

Però, escolteu, ja heu dit moltes xifres, jo no en diré més, només algunes dades: el 35 per cent de totes les treballadores autònomes i treballadors autònoms d'aquest país, només el 35 per cent són dones, només el 35 per cent; el 25 per cent estan entre l'edat de vint-i-cinc i els trenta-vuit anys. Són dades que a nosaltres també ens han de fer reflexionar. I per això també, des de la perspectiva de gènere, doncs per això també calen polítiques públiques per afavorir l'empoderament de les dones i per afavorir també aquesta autoocupació en les dones. Les diferències són abismals.

I, per últim, a dos aspectes més, abans que se m'acabi el temps, hi vull fer referència. Un és la flagrant..., el cas dels TAEDs, eh?, dels treballadors autònoms econòmicament dependents. Estic d'acord, no ens agraden tampoc les fórmules híbrides; o s'és una cosa o s'és l'altra. Però un treballador autònom econòmicament dependent no és un treballador autònom –no és un treballador autònom. I, per tant, cal legislar per definir molt bé aquestes posicions i aquestes diferents categories i, per tant, lluitar contra els falsos autònoms i des de la inspecció de treball; bona part del pes de la inspecció de treball penja de la seguretat social, i això és estat. I des d'aquí, vostès ho saben, a la mateixa comissió es va demanar reiteradament –retiradament– que la Luz Bataller, la directora general d'Inspecció..., va demanar reiteradament que s'habilitessin places per poder fer més inspeccions i, de fet, que els 32.000 falsos autònoms que hi havia en el sector de les càrnies..., ara mateix n'hi ha 26.000 que han passat ja a l'ordre general. Per tant, s'hi està treballant, i s'hi està treballant en base a la inspecció de treball, però no és suficient només des de la mirada d'aquí, sinó que també cal major implicació per part de l'Estat, perquè aprofitaven el dúmping de la Llei de cooperatives (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per tal d'habilitar falsos autònoms.

I, per últim, els mercats ambulants. Cal una llei de mercats. Cal una llei de mercats perquè els marxants van bojós, depèn de a quin municipi van, perquè cada normativa és diferent, i cal una harmonització per tal de que els marxants sàpiguen que en tots els municipis de Catalunya hi ha la mateixa normativa i, per tant, no tinguin...

El president

Diputat...

Jordi Albert i Caballero

...els problemes que tenen actualment.

I disculpi per demorar-me en el temps. Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Eusebi Campdepadrós. Endavant.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Gràcies, president. Senyores diputades i diputats, suposo que entendran que avui no puc començar la meva intervenció sense fer referència a la injustícia que s'està cometent en aquests mateixos moments al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i que ens afecta i interpella directament aquesta cambra. S'està jutjant l'anterior Mesa, de l'onzena legislatura, d'aquest Parlament, presidida per l'honorable Carme Forcadell, presa política, i qui pensi o cregui que això és el normal funcionament d'un estat de dret només pot fer-ho des de la mala fe. La ingerència judicial en l'activitat parlamentària suposa només veure el funcionament formal de la democràcia, però suposa precisament vulnerar els fonaments democràtics reals de la separació de poders; suposa, també, vulnerar el dret a la participació política dels diputats i diputades i dels ciutadans que els han votat.

Per tant, vull expressar tota la meua solidaritat i reconeixement a la senyora Anna Simó, anterior secretària primera; a la senyora Ramona Barrufet, secretària quarta; al senyor Lluís Guinó, vicepresident primer i actual diputat encara en aquesta cambra; al senyor Lluís Corominas, vicepresident primer; a la senyora Yeya Boya, diputada que va ser també d'aquesta cambra, i al senyor Joan Josep Nuet, que encara ha de ser jutjat al Tribunal Suprem. I a tots ells i a la presidenta Forcadell els vull agrair que en el seu moment defensessin la inviolabilitat d'aquesta cambra i no permetessin que la Mesa del Parlament es convertís en un òrgan censor de l'activitat parlamentària. *(Aplaudiments.)*

I anem, doncs, ara, precisament, per l'activitat parlamentària que ells van defensar, efectivament, a la comissió dels autònoms. M'afegeixo als agraïments i a les felicitacions que han fet els altres membres de la comissió. Efectivament, és una comissió que hem de celebrar, doncs, que de la mà ferma i elegant del senyor Bruguera es va complir el compromís que s'havien proposat, que era concloure els treballs, poder presentar avui les conclusions, aquí al Ple. I, efectivament, es pot dir que potser estan desactualitzades en relació amb el Covid. Jo no ho diria d'aquesta manera, jo diria que precisament el Covid ha posat en evidència moltes, precisament, de les necessitats i conclusions que allà ja reflectíem i que el document reflecteix.

També és important destacar la gran unanimitat –hi ha hagut algun matís, però la gran unanimitat– en l'aprovació de tot el document, i crec que és un document molt útil.

Efectivament, ja s'ha descrit el marc general dels autònoms: són el 16 per cent dels afiliats a la seguretat social de Catalunya, dels qual 59 per cent són persones físiques, 32 per cent són autònoms vinculats a societats i 6 per cent, familiars; el 80 per cent no té assalariats i el 85 per cent cotitza per la base mínima. I l'afiliació als autònoms ha anat baixant, i, efectivament, amb el Covid, per desgràcia, s'han perdut nombrosos d'aquests llocs de treball. I això fa evident que el treball autònom no és una opció atractiva; el treball d'arriscar-se a engegar un negoci propi no és una opció que sigui atraient, i també ens posa en evidència aquest 85 per cent que cotitza pel mínim una futura precarització a l'hora de percebre la jubilació d'aquest col·lectiu.

Jo voldria destacar només algunes de les conclusions rellevants, que afecten precisament la configuració actual de la regulació dels autònoms: les cotitzacions. Hi ha hagut unanimitat en tots els compareixents de que les cotitzacions haurien d'anar vinculades al rendiment de l'activitat. Això ens solucionaria diferents problemes: eliminaria la inseguretat jurídica del que vol donar-se d'alta, faria desaparèixer també l'economia submergida d'aquella activitat que com que té poca activitat factura poc, té el dubte de si s'ha de donar d'alta o no, i aquests dubte de si s'ha de donar d'alta o no, davant d'haver de pagar mensualment, acaba resolent-se no donant-se d'alta, i, per tant, a l'economia submergida. A més a més, permetria fer que, a través d'una escala progressiva en funció dels ingressos, també aquells autònoms que afortunadament el negoci va bé –pot passar molt a l'àmbit dels professionals–..., cotitzarien molt més, i fins i tot amb un topall per la seva pròpia cotització podria fer que hi hagués

un excedent que anés en benefici dels altres que, degut als pocs rendiments, evidentment amb aquesta cotització proporcional a l'activitat, cotitzarien menys. I, per últim, solucionaria una reivindicació llargament feta pels autònoms, que és cotitzar per la jornada reduïda, que ja no tindria sentit a l'anar lligat als ingressos reals del negoci.

També s'ha fet referència que un autònom no és una empresa normal. Cal complir, naturalment, totes les normatives de seguretat, de cotització, mediambientals, per descomptat, ningú diu que no s'hagin de complir les normatives, en parlàvem l'altre dia, però cal conciliar el compliment d'aquesta normativa a les dimensions. I una empresa..., que molts dels autònoms són unipersonals, és la persona física sola, cal trobar la forma de poder complir aquesta normativa sense que sigui una càrrega feixuga.

S'ha parlat també de l'autònom dependent. Efectivament, és una contradicció en els seus termes, genera inseguretat jurídica, i a més a més..., tant pel mateix autònom com per la mateixa empresa, perquè la mateixa empresa, per saber que és autònom dependent, necessita que sigui el mateix autònom que l'hi declari, i aquest d'entrada ja ha de ser conscient que ho ha de declarar. Per tant, una gran inseguretat jurídica.

Tenim també el món de la digitalització, que evidentment obre noves oportunitats d'empresa, però també genera inseguretat jurídica, perquè fa que precisament i principalment els empleats d'aquestes empreses que es desenvolupen a través de l'àmbit digital són principalment joves..., a través de la figura, moltes vegades, de l'autònom dependent, però genera una precarització i especialment del jovent.

També caldria actualitzar l'autònom familiar, que està pensat amb la mentalitat de la família tradicional, però que, en canvi, no està adaptat a la realitat del nostre propi Codi civil, que reconeix la parella de fet.

I també l'autònom societari, que l'autònom societari no és només una figura a la que s'obliga a cotitzar per autònoms, quan hauria de cotitzar per règim general, únicament per privar els directius d'empreses, en el cas de que l'empresa vagi malament, del seu dret a l'atur. Això és un autèntic frau, fet per la mateixa Administració, que impedeix de cotitzar. Per una cotització que a més a més seria més alta, perquè aniria vinculada al salari, i, en canvi, a més a més, provoca també infracotització.

S'ha parlat dels problemes de finançament, que comparteixo; problemes de morositat, que no estan solucionats, i també de segona oportunitat, que no és una llei d'autèntica segona oportunitat perquè no inclou els deutes amb l'Administració.

I tot això, efectivament, depèn de l'Estat. I també ja hem vist l'actitud de l'Estat amb el Covid. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* L'Ajuntament de Barcelona ha fet ajudes per als autònoms; per part de la Generalitat, hi ha hagut ajut directe de la conselleria de benestar social; ajuts també directes a molts sectors de la conselleria d'Empresa, s'ha tirat endavant la Llei de facilitació... Però, per part de l'Estat, s'ha deixat els autònoms tirats; només tenien dret a la prestació d'atur si estaven al corrent de la seguretat social; és a dir, al carrer ja tenien problemes econòmics, a sobre ni dret a la prestació d'atur que es va configurar. Únicament, ajornament de deutes i interessos, només els tres primers mesos, ni un ajornament de pagament de tributs. La millor ajuda per als autònoms hagués estat dos mesos sense haver de pagar la cotització, que això sí que eren diners a la butxaca, immediat, els mesos de març i abril, per sobreviure. I: «Si vostè necessita ajuda, vagi a demanar un crèdit.» Doncs aquest és l'Estat que hauria de reformar el règim d'autònoms. Per tant, un motiu més per demanar un estat propi.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Acabat el debat sobre les conclusions de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom, passarem al següent punt, atès que les conclusions les votarem aquesta tarda, un cop s'hagi substanciat el punt número 9 de l'ordre del dia.

**Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats
del 17 i el 18 d'Agost de 2017**

261-00002/12

Passem, doncs, al debat del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017. D'acord amb l'article 67.6 del Reglament, la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017, en la sessió tinguda el proppassat 14 de juliol va acordar d'emetre el seu dictamen, que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

En primer lloc, té la paraula, en tant que president de la comissió d'investigació, el diputat senyor Jordi Munell. Endavant.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bon dia, diputades i diputats. En primer lloc, expressar també al conseller Buch..., que ha comunicat que li agradaria estar aquí, però té una indisposició i per tant no ha pogut ser aquí com li hagués agradat.

Agrair, com a president de la comissió, a tots els grups la feina feta i el bon clima de treball que hem gaudit en aquesta comissió, malgrat, sovint, algunes diferències d'ideologia. Però en qualsevol cas crec que ha set un treball interessant i amb un bon clima de cordialitat. Agrair també al gestor i a la lletrada la feina feta i també la seva, sempre, bona disposició al servei dels membres d'aquesta comissió.

Aquesta comissió ens hem reunit vint-i-quatre vegades. Hem rebut cinquanta-nou compareixents, entre experts i testimonis. També agrair-los, a totes i a tots, la seva aportació i també les documentacions rebudes. De fet, segur que tots els diputats i diputades de la comissió haurem après molt sobre aquest lamentable fenomen del terrorisme global. eh?, que s'escuda davant d'una religió.

També manifestar que ens vam reunir una vegada a Ripoll, en comissió, de forma excepcional, i també per donar suport a la ciutat, que també va patir les conseqüències d'aquesta situació del 17 i el 18 d'agost.

També expressar, en nom de la comissió, el sentiment i el record per les víctimes, per les famílies i per tothom que va patir les conseqüències d'aquells tràgics dies que va patir el nostre país.

Lamentar, també, com a president, la no compareixença d'alguns testimonis convidats, eh?, i, especialment, alguns exministres, ministres, el director del CNI, i d'algunes forces i cossos de seguretat de l'Estat. A excepció del senyor Nieto, exsecretari d'estat de Seguretat, que sí que va comparèixer; la resta es van excusar a través d'un dictamen del Consejo de Estado pel qual diuen que no han de rendir comptes ni informar les institucions autonòmiques, els parlaments autonòmics.

En aquest sentit, creiem que això haurà deixat un buit; un buit informatiu i un buit de dades rellevants per al treball de la comissió. Per tant, doncs, entenem que una comissió de servei públic, com és aquesta, i d'un parlament de sobirania popular..., entenem que aquesta no compareixença ens ha deixat un buit. Per tant, crec que hem d'expressar-ho també en aquests moments.

Finalment, també, esperar que les propostes, doncs, que avui s'hauran aprovat o les que es van aprovar i que avui es tornen a aprovar aquí, en seu parlamentària, fins a 587 propostes de resolució dels diferents grups, serveixin de forma efectiva per posar llum per un costat als fets que va patir Catalunya l'agost del 2017, però, per sobre de tot, que serveixin, i així ho desitgem, i expresso el sentiment de totes i tots els diputats, em sembla, per a prevenir i evitar que en el futur es puguin repetir uns fets semblants al nostre país i, per extensió, al món sencer.

Moltíssimes gràcies a totes i a tots. I, per tant, anem a escoltar, doncs, aquestes aportacions i a votar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Matías Alonso. Endavant.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Senyores, senyors diputats... Gràcies al president de la comissió, també, pel reconeixement de la feina feta, que la faig extensiva també als companys de la comissió i als serveis de la cambra.

Els treballs d'aquesta comissió d'investigació, que s'han perllongat ben bé dos anys, han donat com a fruit el dictamen que avui se sotmet a debat i votació en aquest Ple.

A l'abril del 2018 ja vaig dir, en aquest saló de sessions, que aquesta comissió d'investigació s'hauria d'haver fet al Congrés dels Diputats. De fet, el Grup Parlamentari de Ciutadans al Congrés va sol·licitar la creació d'una comissió d'investigació sobre els atemptats del 17 i el 18 d'agost del 2017 a Barcelona i Cambrils. I el 13 de febrer del 2018, el senyor Juan Carlos Girauta, qui aleshores era el portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans al Congrés dels Diputats, va defensar una proposició no de llei per crear una comissió d'investigació sobre aquests atemptats a Barcelona i Cambrils. Deia el senyor Girauta: «En este país, tras los atentados del 11 de marzo de 2004, se creó una comisión de investigación por unanimidad de todos los grupos presentes en esta cámara.» Seguia el seu discurs dient: «El objetivo central de la misma no debía ser el de conseguir objetivos de partido, sino obtener conclusiones que condujesen a que lo ocurrido el 11 de marzo no volviera a suceder. ¿Por qué iba a ser distinto ahora? ¿Por qué iba a ser diferente? ¿Por qué se le ha ocurrido a alguien la peregrina idea de que el atentado de Barcelona lo tiene que investigar en todo caso el Parlament de Catalunya? Perdónenme un momento. O sea, ¿si el atentado es en Madrid, lo investiga el parlamento español y si es en Barcelona, lo investiga el Parlamento de Cataluña? ¿Acaso los atentados del 11-M los investigó la Asamblea de Madrid? ¿O es que los muertos de Barcelona son menos muertos? ¿Alguien me puede explicar eso?». »

Des del meu punt de vista, des del punt de vista del Grup Parlamentari de Ciutadans en aquest Parlament, això és inexplicable. Però vostès ho saben prou, encara que reiteradament alguns hagin dit el contrari. Els grups parlamentaris al Congrés dels Diputats del Partit Popular, del Partit Socialista, també els grups de Podem, d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya, tots aquests grups, van dir que no a aquesta comissió presentada per Ciutadans; es van negar a recolzar la proposta de Ciutadans de constituir una comissió d'investigació sobre aquests atemptats allà on tocava, a la seu de la sobirania popular, al Congrés dels Diputats; una comissió d'investigació sobre els atemptats a Barcelona i Cambrils, no pas una comissió d'investigació sobre les suposades relacions de l'imam de Ripoll amb el CNI, que és el que volia Esquerra, sabent sobradament d'antuvi que no tenia cap possibilitat de tirar endavant una comissió d'investigació que respongués exclusivament als seus interessos partidistes, deixant de banda bona part dels fets i de les qüestions que eren essencials per arribar a saber i comprendre què és el que havia passat.

Val a dir que, tot i que en els primers mesos de funcionament de la comissió els grups parlamentaris que donen suport al Govern van fer alguns intents de donar pàbul a la teoria de la conspiració, les compareixences dels responsables policials van deixar molt clar que aquestes teories «conspiranoiques» no tenien ni cap ni peus. Unes referències que han desaparegut gairebé del tot en el dictamen, que va rebre un suport majoritari de la comissió el dimarts 14 de juliol. Conspiració, només la dels terroristes, els que van morir i, molt probablement, tots els detinguts. Encara no ho sabem, però ho sabrem de ben segur, perquè la justícia està actuant. Ho sabrem quan hi hagi sentència, perquè aquesta serà la veritat dels fets, la que finalment digui la sentència sota la llum de la llei i de la jurisprudència.

Els he de dir que és la primera vegada, en el decurs de la meua experiència parlamentària participant en diverses comissions d'investigació, en què se sotmet a debat i votació per part de la comissió la totalitat dels textos presentats pels grups parlamentaris. És la primera vegada, en la meua experiència, en què es voten íntegrament els textos. En les diverses comissions d'investigació en què havia participat anteriorment només se sotmetien a debat i votació les conclusions i les recomanacions. En aquesta ocasió, s'han sotmès a votació tant les conclusions i recomanacions, com, permetin-me que exageri, les cosmovisions.

Avui debatem i votem alguna conclusió, algunes recomanacions i força literatura del *copy paste*, del copiar i enganxar. Per exemplificar-ho: hi ha molts paràgrafs d'aquest dictamen final de la comissió que són un recull sistemàtic d'opinions d'experts o d'opinions de compareixents a la comissió, sense cap altre filtre que donar-lo per bo. Per dir-ho col·loquialment, com si fos veritat revelada.

Al final, una part del dictamen vol donar la imatge de que la societat catalana és una societat en què imperen la islamofòbia i, ho diu el mateix dictamen, l'antisemitisme.

Aquestes i d'altres consideracions clarament arrelades en plantejaments ideològics poden arribar a fer pensar que els atemptats terroristes en general, i en particular els que ens van colpir el 17 i el 18 d'agost de 2017, són, en part, conseqüència de la nostra forma de vida, de la nostra organització social, de la manca d'empatia social envers els qui han estat radicalitzats o poden arribar a ser-ho en el futur.

I mirin, no. Els valors que impregnen el nostre ordenament democràtic, els que han de regir el funcionament quotidià de les nostres institucions són els que defensem i els que hem de defensar. Són per nosaltres valors absoluts que hem de compartir i defensar entre tots. Els valors de la llibertat, la justícia, la igualtat, la solidaritat, el pluralisme, la cohesió social i tots els que declara i defensa el nostre ordenament democràtic són valors superiors que no estan per gaires romanços.

Per deixar-ho clar, a parer nostre, és amb els valors fonamentals que defensa el nostre ordenament democràtic i els mecanismes d'ordre polític, institucional i social dels que ja disposa la nostra societat, que hem d'afrontar aquesta problemàtica i combatre, sense complexos ni paliatius, els comportaments involutius i tendents a relativitzar, quan no a negar, la importància de la defensa dels drets fonamentals i de les llibertats públiques. Aquest és el millor camí per evitar de forma eficaç la radicalització i el terrorisme en qualsevol de les seves formes. Nosaltres ho creiem, i per descomptat que ho defensem.

Per tant, ja els avanço que no podem fer nostres moltes de les afirmacions que es fan en el dictamen que avui sotmetem a debat i votació.

Hem mantingut vives les nostres propostes, tant les aprovades com les rebutjades. I ens sorprèn també el plantejament que hi ha per part d'alguns grups de tornar a sotmetre a debat i votació íntegrament el dictamen de la comissió, que crec que no és un precedent que puguem admetre. I pensem que s'ha de votar en un sol bloc.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats..., anava a dir «membres del Govern»; la reunió òbvia del Govern no els permet ser aquí, però en qualsevol cas estic segur que tenen interès en conèixer quines són les conclusions de la comissió.

No, no sabríem començar d'altra manera que no fos –i ho ha dit el president de la comissió, i ens fem nostres les paraules– amb un record, amb un record emocionat per

les setze víctimes mortals i les 155 persones ferides de diferent intensitat en els atemptats del 17 i el 18 d'agost de l'any 2017, per un costat. En un segon lloc, amb un agraïment també sincer, i crec que amplament compartit, a tots els servidors públics que, en els àmbits, doncs, de les emergències, de la sanitat, dels cossos policials, tots ells, sense excepció, doncs, van fer un servei impagable aquests dies. També a totes aquelles persones que estaven al lloc dels fets —els comerciants, els botiguers, els taxistes, els hostalers...—, a totes aquestes persones que van obrir les portes i van fer tot allò que estava, evidentment, al seu abast. I també als ciutadans de peu, que es van trobar, doncs, amb els controls a la carretera, amb els col·lapses, o en la mateixa ciutat, per aquesta comprensió, per aquesta cooperació, moltes vegades, advertint la policia d'allò que havien vist que els semblava sospitós.

I, també, darrera consideració prèvia, una condemna rotunda a la barbàrie terrorista, doncs, que hem viscut, malauradament, que vàrem viure a les ciutats de Barcelona i Cambrils, i un refermament en aquell crit que ens va unir a tots plegats, sense excepció, de que no tenim por, i que ens va congrega poc després del 17 d'agost a la ciutat de Barcelona.

Pugem a aquesta tribuna, doncs, no pas amb ànim de polemitzar —hi han diferències, és evident, entre els grups parlamentaris—, sinó d'argumentar, per entendre'ns, el que podríem dir la nostra veritat; la nostra veritat que es desprèn d'haver escoltat sense prejudicis, doncs, tots els intervinents relacionats pel president de la comissió, tant en condició, doncs, de persones directament afectades pels atemptats com de testimonis, com d'experts dels diferents àmbits.

Partim de la premissa que un atemptat és un fracàs, és un fracàs col·lectiu, ho és dels cossos policials i ho és del conjunt de la societat, raó per la qual creiem que la comissió, més enllà de les diferències, ha sabut trobar un to crític i constructiu que ha posat en valor tot allò que es va fer bé, malgrat la dissort i la desgràcia d'un atemptat, perquè es van fer coses bé, i també ha assenyalat, doncs, d'una manera noble, amb voluntat de millora, allò que és objectivament millorable. Perquè creiem que aquest és el millor homenatge que podem fer a les persones que varen ser víctimes d'aquest atemptat.

La comissió, ho deia el president, ha formulat fins a 587 resolucions, entre constatacions i recomanacions, amb importants franges d'acord, que hi són —hi ha una part substantiva aprovada, doncs, per unanimitat, o gairebé—, però també amb desacords, alguns dels quals importants, i els que no volem, doncs, dissimular, i també defensarem amb el vot i amb la intervenció del nostre grup parlamentari.

És evident que hi ha una impossibilitat d'explicar totes les propostes —agraïm el fet, doncs, a tots els grups, de que les propostes que hem plantejat com a Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar han estat totes elles aprovades—, però sí que m'agradaria referir quin és el nucli dur d'aquestes, a partir d'on s'articulen.

Per nosaltres la lluita contra el terrorisme gihadista, que ens afecta com a país, com a societat, requereix una resposta «seguritària», i ho volem dir amb aquesta claredat, que no podem ni minimitzar ni podem relativitzar, per bé que, i això també ho constata la comissió, ha d'anar necessàriament acompanyada de polítiques en els àmbits socials, en l'àmbit comunitari, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de la integració. Però, en qualsevol cas, subratllar la necessitat d'aquesta resposta «seguritària». I considerem, al mateix temps, que aquest és un procés que s'ha de gestionar amb lleialtat i col·laboració i cooperació entre cossos policials, entre governs, entre serveis d'intel·ligència, i amb una gestió correcta i eficient de la informació, tant entre aquests com amb relació a la societat.

Podríem diferenciar bàsicament quatre àmbits diferents, en els que espigolaré algunes de les conclusions: l'àmbit «seguritari», l'àmbit d'atenció a les emergències, el comunicatiu i el social.

En l'àmbit «seguritari», s'han fet coses bé. La política de comunicació durant els atemptats és reeixida; és, jo crec, un exemple a seguir, per desgràcia, en altres futurs episodis que es poguessin donar, aquí o arreu. El funcionament del dispositiu Cronos

va funcionar raonablement bé. No podem dir el mateix del dispositiu Gàbia, que va ser, doncs, travessat pels autors dels atemptats. Constatem la tardança en trobar la hipòtesi certa després de l'explosió d'Alcanar –les primeres hipòtesis, com tots sabem, apuntaven a un laboratori de drogues. Valorem molt positivament –ho dic per trobar elements també de consens– l'ingrés del Cos de Mossos d'Esquadra al CITCO, al Centre d'Intelligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat. I defensem –defensem– la necessitat de l'ingrés del Cos de Mossos d'Esquadra a l'Europol. I també volem defensar un altre instrument, que és controvertit, que és el Proderae, que nosaltres entenem com a necessari, i que ha de ser revisat permanentment i en col·laboració també amb els responsables, en definitiva, de l'àmbit de l'educació, i que ha de ser periòdicament, evidentment, revisat, no?

Hi ha un aspecte que ha estat controvertit i que ha estat planant per sobre la comissió; és les relacions de l'imam de Ripoll respecte als cossos policials. Nosaltres volem deixar molt clara quina és la nostra posició. Creiem que la comissió ha acreditat la condició, en aquest cas, de confident del Centre Nacional d'Informació per part de l'imam de Ripoll, de la qual cosa, a parer nostre, després d'escoltar, doncs, els testimonis, particularment els testimonis policials, no se'n pot desprendre en absolut ni que els serveis policials ni els d'informació coneguessin la seva intenció, evidentment, d'atemptar. Per tant, descartem d'una manera taxativa les especulacions que assenyalen el CNI com a coneixedor, i fins i tot en alguns moments com a encobridor.

En l'àmbit de les emergències sí que volem assenyalar un fet que no ha funcionat prou bé i que ha passat molt desapercebut: la falla del 112 durant un moment crucial, durant pràcticament mitja hora.

I en l'àmbit dels mitjans de comunicació, una constatació important, també, que és amb relació al debat que hem tingut sobre la publicació d'imatges. Nosaltres som més partidaris del codi ètic que d'altres fórmules.

I plana una gran pregunta: per què? Per què, en l'àmbit de la integració, uns joves que consideràvem perfectament, doncs, integrats han tingut un comportament com el que van tenir a partir d'aquesta radicalització? Jo crec que els serveis socials del Consell Comarcal del Ripollès apunten bé quan ens ajuden a reflexionar, i aquest és un camí que s'ha de seguir. I creiem, doncs, que tot el que té a veure amb la integració en la nostra societat, té també elements subjectius. Un pot ser considerat exteriorment com a integrat, però, en qualsevol cas, no pot considerar-se integrat ell mateix. Pensem, per tant, que hem de continuar treballant en pro de la igualtat d'oportunitats, en pro del respecte, en pro de la tolerància i en contra de la guetització i de qualsevol forma d'estigmatització de qualsevol col·lectiu, creença religiosa o qualsevol, evidentment, expressió xenòfoba.

I acabaria, senyor president, agraint, doncs, a tots els companys de la comissió, sense excepció, doncs, el funcionament d'aquesta, el suport que han donat a les nostres propostes, que també, doncs, reconeixem recolzant propostes d'altres grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, diputat. És el torn, ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, del diputat senyor Marc Parés. Endavant.

Marc Parés Franzí

Gràcies, president. Bé, com no podia ser d'altra manera, doncs, nosaltres també comencem la nostra intervenció amb un record sentit per les víctimes d'aquells tràgics atemptats, també per una condemna ferma d'aquesta barbàrie.

Els atemptats del 17 i el 18 d'agost del 2017 a Barcelona i Cambrils crec que és evident que responen a un nou fenomen, caracteritzat per uns processos de radicalització extremadament ràpids i per una metodologia d'actuació de baix cost, fàcil realització i difícil prevenció.

Tot i que els atacs que es van produir no es van dur a terme com inicialment s'havien planificat, la cèl·lula que els va perpetrar sí que respon a aquesta tipologia, no?, d'atac mitjançant un vehicle o una arma blanca, preparat per una cèl·lula local, sobre objectius d'alt impacte i accés relativament fàcil, com són zones turístiques o espais amb grans concentracions de persones.

En aquest context d'aquesta novetat que representaven aquests atemptats per la nostra societat, i després d'haver escoltat tots els compareixents, i agraint també la feina feta pel conjunt de la comissió, per tots els seus membres i també pel seu president, el nostre grup, que també valora que s'hagin aprovat la majoria de –gairbé totes– les conclusions i recomanacions que nosaltres havíem proposat, doncs sí que voldria aprofitar la intervenció per destacar algunes reflexions, també algunes discrepàncies que hem pogut tenir, al voltant de quatre grans blocs.

El primer, sobre els processos de radicalització. El cas dels presumptes autors dels atemptats de Barcelona no compleix alguns dels patrons que s'han repetit en la radicalització de joves en altres punts d'Europa; té algunes particularitats, no? De fet, els mitjans de comunicació van mostrar la sorpresa de la comunitat al veure que parlaven català, per exemple. I potser la reflexió hauria de ser per què ens vam sorprendre tant. O quin imaginari hi ha implantat sobre la comunitat musulmana a casa nostra. O que el fet que es compleixin els criteris d'integració formal, com l'escolarització, la llengua i treballar i viure a Catalunya, ens hauríem de preguntar si implica que els migrants realment se'n sentin part. O si la societat catalana mateixa els veu com a tals de ple dret i identitat.

Hem valorat, ho hem vist al llarg de la comissió, que no hi ha un perfil únic de qui exerceix la violència extrema. I ens vam adonar que tots els possibles estereotips es trenquen fent-nos conscients que la radicalització és un fenomen multifactorial que, com a punt en comú, té la crisi o la pèrdua d'identitat, sumada a la falta d'expectatives de futur, en una societat que els és aliena i que no té del tot integrada la multiculturalitat. I, per tant, creiem que sí que ens hem de fer la pregunta sobre nosaltres com a societat, si estem facilitant o si estem prevenint les dinàmiques de radicalització com les que vam viure amb aquell tràgic final. I qüestions com les identifications policials amb biaix ètnic, doncs, creiem que ens han de fer reflexionar sobre aquest tipus de situacions.

I creiem també que no podem simplificar la problemàtica a qüestions com la vigilància a les mesquites o el control de la formació dels imams, perquè la qüestió és molt més complexa que tot això i requereix un abordatge molt més integral. Per això ja els avanço que nosaltres votarem..., votarem en contra d'algunes recomanacions que simplifiquen la qüestió a aquest fet.

I també creiem que és essencial avaluar i revisar el Proderae. Nosaltres creiem que, a la vista dels resultats, cal qüestionar tan l'eficàcia com la idoneïtat d'aquest instrument. I podem aprendre d'experiències prèvies, com la del Regne Unit, on l'avaluació ens ha portat a concloure, del seu programa Prevent, no?, doncs, que les conseqüències poden ser greus, perquè han coartat la llibertat d'expressió de les comunitats musulmanes per por de ser interpretades per les autoritats policials com a radicalitzades. I, per tant, creiem que hem de parar l'atenció també sobre els efectes que estem tenint amb un programa que, a la vista dels resultats, no ha estat eficaç.

El segon bloc de reflexions que volia fer és sobre els encerts i els errors i els aprenentatges en la gestió de l'emergència. Aquí, el primer que volem posar en valor, òbviament, és el paper de tots els servidors públics, dels serveis d'emergència i també del conjunt de la ciutadania, que creiem que va respondre de forma exemplar, amb una mostra ingent de solidaritat. La gestió de l'emergència, al nostre entendre, va tenir molts encerts: el dispositiu Cronos, la bona política comunicativa, la coordinació al final també entre els diferents cossos policials i serveis d'emergències; per tant, molts elements que creiem que cal valorar positivament.

També alguns errors, s'han dit anteriorment, no?, com el funcionament del 112, que va restar aturat durant trenta hores en el punt pic de l'emergència, o que no va

tenir el sistema de guàrdies adequat per preveure o per estar atents, actuant com calia en la rèplica, en el segon atemptat a Cambrils.

Lamentem també que la comissió no hagi pogut esclarir la informació que tenia el CNI sobre l'imam Es Satty. No som tan taxatius com el grup que m'ha precedit. Sí que creiem que es constata que Es Satty era una font del CNI i també es constata que la Policia de la Generalitat no tenia informació d'Es Satty, ni tampoc era coneixedora de que Es Satty fos una font del CNI. Però més enllà d'això creiem que no tenim dades, no?, o la comissió no ha pogut anar més enllà d'això.

I això ens porta també a algunes necessitats de millora, com algunes que també s'han apuntat, com la necessària integració –que ja s'ha produït– de Mossos a CITCO i la que cal produir-se a Europol.

El tercer bloc, sobre la cerca i captura dels presumptes autors materials. I aquí discrepem amb molts dels grups. Per una banda, per la intervenció que es va dur a terme a Ripoll, que nosaltres creiem que va generar un pànic excessiu, que no va ser adequada i que, per tant, caldria revisar-la. I, per altra banda, pel fet que els sis presumptes autors dels atemptats que van ser interferits o localitzats pels Mossos d'Esquadra van ser abatuts mortalment a trets. I creiem que això, doncs, per una banda, impedeix que puguin ser jutjats i, per altra banda, ens impedeix també tenir informació que hauria estat molt valuosa per a la investigació dels fets. I en aquest sentit creiem que el que cal és revisar els protocols d'actuació de la policia per tal d'evitar que la cerca i captura acabi amb aquest resultat.

I per últim..., i acabo amb el més rellevant per nosaltres, que és sobre l'atenció a les víctimes, que si bé és cert que l'atenció immediata a les víctimes en el moment dels atemptats i els dies posteriors va ser adequada, sí que creiem que, en el mitjà i el llarg termini, s'han anat oblidant i que cal tenir-les molt més en compte, i que, en aquest sentit, plantegem que la Generalitat de Catalunya tingui una oficina d'atenció a les víctimes, que avui en dia no disposa, amb els recursos suficients per fer l'atenció que es mereixen.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia a tots i a totes. Bon dia, diputats, diputades, president. El 17 d'agost del 2017 les nostres vides i la nostra quotidianitat van quedar tocades. Des de Barcelona, passant per Cambrils, Ripoll, Vilafranca i fins a Rubí, vam sortir a dir que no teníem por, que no estem disposades a sotmetre'ns a la doctrina del xoc de les guerres globals i del feixisme.

I, malgrat la commoció, vam anar una mica més enllà del «no tenim por», vam recuperar el vell crit de «les seves guerres, els nostres morts», perquè el pitjor que podríem fer és acceptar els atemptats com si es tractés d'una catàstrofe natural. Cal assenyalar l'imperialisme, les estratègies militars de l'OTAN, els interessos geopolítics, el racisme, la islamofòbia i la deriva «securitària». I val a dir que, en les conclusions que avui debatem i que avui votarem, la CUP hem estat les úniques que hi hem fet referència de forma clara. No es pot desfil·lar en nom de la pau al matí i a la tarda fer negocis amb armes amb Aràbia Saudita o Turquia, de la mateixa manera que no podem parlar de Daesh o Estat Islàmic sense parlar del trio de les Açores, del paper de l'Estat espanyol i de la monarquia espanyola en la lògica de la guerra global i del negoci de la guerra.

Així doncs, la política del terror, la política de la por no és exclusiva dels grups terroristes. S'ha practicat molt, i la política de més impacte del terror s'ha fet des del poder, des dels mateixos estats.

Amb el poc temps que tenim, destacarem tres qüestions i una prèvia que creiem que són prioritàries. En algunes ens afegim a algunes qüestions de les que han dit els anteriors diputats.

La prèvia: les limitacions internes i externes de la mateixa comissió. Les externes: el menysteniment absolut de tots els representants polítics i policials de l'Estat espanyol, a excepció d'un, a assistir a la comissió d'investigació del Parlament de Catalunya; una limitació evident per poder investigar amb qualitat. La segona: les limitacions internes que ja coneixen i que he estat molt insistent, hem estat molt insistents a posar aquesta qüestió sobre la taula. Primer, que les compareixences de policies, de qualsevol membre d'un cos de seguretat fossin secretes. Creiem que això ha fet que perdés valor la investigació i la comissió en si mateixa. I també el suport que tots els grups parlamentaris, a excepció de la CUP, han donat a aquesta lògica, que és aquest secretisme i aquest corporativisme amb la policia.

Sobre les tres qüestions, la primera, i molt important, sobre la qüestió dels terroristes abatuts. Quasi tres anys després no hem estat capaços de qüestionar temes fonamentals sobre aquells dies, malgrat que ho hem intentat. Em refereixo a la gran dificultat que genera socialment i políticament la reflexió, l'anàlisi i el debat sobre la mort en mans d'agents de policia dels presumptes membres de l'organització criminal que van perpetrar els atemptats. El filòsof camerunès Achille Mbembe en parla amb relació a la brutalitat policial contra els afroamericans als Estats Units, que darrerament està a l'ordre del dia de les notícies internacionals, i diu: «La generalització de l'assassinat està inscrita en les pràctiques policials. L'administració de la pena de mort s'ha deslligat de l'àmbit del dret per tornar-se una pràctica purament policial.» I sobre això, no n'han volgut parlar, i ha estat molt difícil parlar-ne. Considerem que la CIAA ha perdut una gran oportunitat, i fins i tot algunes de les preguntes que volíem plantejar no han estat incloses en aquestes conclusions; preguntes com: es podrien haver vulnerat els drets a un judici just?, s'ha vulnerat la presumpció d'innocència?, eren morts necessàries?, les sis morts s'expliquen des de la lògica de la legítima defensa i de neutralitzar un perill objectivament molt més gran?, els seus testimonis haguessin estat útils per a la investigació i per al judici? Ni tan sols hem pogut incorporar les preguntes, ja no les respostes, que ja assumim que són diferents.

La segona qüestió, un dels perills més grans, el racisme i la islamofòbia. «Aquests nens eren nens com tots, com els meus fills; eren nens de Ripoll», escrivia commocionada una treballadora social de Ripoll, la Raquel Rull. Els joves que van perpetrar els crims a Barcelona teòricament formaven part d'un «nosaltres», però d'un «nosaltres» que, com deia, i com va afirmar un dels compareixents a la comissió, Mostafà Shaimi, deia: «Avui, els nostres barris i ciutats coexistim però no convivim. Existeix una fractura social en les nostres vides.»

Per tant, nosaltres, i amb relació al nostre posicionament, no donarem suport a tots aquells relats que parlen de la integració, de la multiculturalitat, perquè aquí estem parlant d'una qüestió de drets.

Acabo. També sobre la qüestió del debat sobre la conspiració, la negligència. Dos anys després de la mort de vint-i-quatre persones, avui encara plana molta opacitat sobre si l'imam Es Satty va articular..., com va articular i va tramir els atemptats de la Rambla i a Cambrils. Aquesta opacitat denota deixadesa i fins i tot negligència per part de l'Estat; negligència que es constata amb el fet de que el Congrés espanyol no hagi volgut fer una comissió d'investigació, així com sempre tenir la Llei de secrets d'estat, una llei franquista, sobre la capacitat de la societat civil i també dels parlaments sobre investigar sobre què fa el CNI o què deixa de fer.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí. En primer lloc, afegir-nos –ho ha fet algun altre diputat– al record de les víctimes dels atemptats del 17 i el 18 d'agost a Barcelona i Cambrils. Vam anar en aquesta comissió d'investigació amb un cert escepticisme perquè intuïem que podrien passar algunes de les coses que certament han passat. I, certament, jo crec que..., creiem que en les conclusions no s'inclouen elements que al nostre entendre eren fonamentals o són fonamentals, i els grups, alguns grups han preferit prioritzar un determinat relat partidista que certament detectar els punts febles que permetessin millorar la protecció de la ciutadania de cara al futur.

Hi han grups que s'estranyen de la limitació de l'àmbit de la comissió d'investigació. És molt senzill. Poden llegir l'Estatut de Catalunya, poden llegir el Reglament del Parlament i veuran quina és la limitació. I, si no, també poden llegir els escrits que els adreça la Fiscalia General de Catalunya amb relació a totes aquelles persones que vostès han intentat denunciar per la via penal perquè no han comparegut a la comissió d'investigació del Parlament. Bàsicament perquè tenim les competències en l'àmbit de les competències pròpies de la Generalitat i no tenim competències ni sobre les altres comunitats ni sobre el conjunt de l'Estat; els representants polítics se sotmeten al control de les seves corresponents institucions polítiques, i la cambra catalana no pot controlar els representants de l'Estat, que, en tot cas, ho haurien de ser en el Congrés dels Diputats, si així ho decidissin. Però a vostès ja els va bé aquest discurs de que no venen, menystenen els catalans, etcètera.

Elements que al nostre entendre no s'han inclòs en les conclusions i que per nosaltres són rellevants. Primer exemple: desembre del 2016, l'Ajuntament de Barcelona desestima la recomanació del Cos Nacional de Policia d'instalar obstacles a llocs concorreguts. Aquesta és una realitat.

Segon element. L'interès de la policia belga sobre el que després va ser imam de Ripoll va quedar en l'àmbit més absolutament informal. És més, el que després va ser l'imam de Ripoll intentava aconseguir un treball en un oratori a Bèlgica, i precisament la insistència de la policia en intentar determinar els seus antecedents va provocar que marxés de Bèlgica i vingués a Ripoll, o vingués a Catalunya.

Es va amagar –una altra conclusió– l'alerta rebuda per part de la CIA sobre la possibilitat d'un atemptat a la Rambla, que es va descartar, però els responsables polítics van amagar-ne... –i policials, també–, van amagar-la i van dir que aquesta informació era falsa, quan aquesta informació era certa. No tenia cap repercussió amb el que després va passar, però la informació era certa, la qual cosa significa que es va voler prioritzar el relat polític per davant de la realitat i per davant de la veritat.

Entenem, també, que va ser fonamental la manca d'encert en la fixació d'hipòtesis en l'explosió d'Alcanar. Va ser fonamental, per dos motius. En primer lloc, en alerta 4 d'atac terrorista no es va considerar la hipòtesi més desfavorable, que era que, precisament, s'estiguessin fabricant explosius. Però la segona qüestió, i més important: precisament les investigacions que es van fer arran de l'explosió d'Alcanar és el que va activar la improvisació dels terroristes, que primer ho van fer a Barcelona i després a Cambrils. A Barcelona, a les Rambles, un 17 d'agost, cinc de la tarda, sense cap tipus de vigilància policial; cap, ni una. I això també és un element que creiem que val la pena..., no estem criticant, no pretenem criticar, però sí que posar-hi l'accent, perquè són errors que entenem que no s'han de repetir.

Nosaltres valorem positivament l'operació Gàbia; no va servir al cent per cent per detenir l'autor de l'atac, però sí que va servir per veure cap a on fugia, i, per tant, va ser decisiu també en la seva detenció els dies posteriors. I el dispositiu Cronos, efectivament, va funcionar positivament.

El Proderai. El Proderai destinat a mesures de prevenció segurament va funcionar correctament; el que també hem de ser crítics en el sentit de que segurament cal ampliar l'àmbit d'actuació del Proderai per intentar que sigui més efectiu encara del que és.

També a la comissió s'han desmuntat mites: les relacions de l'imam amb el CNI, les teories de conspiració..., o que, efectivament, hi va haver un oferiment, informal, però hi va haver un oferiment dels Tedax de la Guàrdia Civil als Tedax dels Mossos d'Esquadra a Alcanar.

Les nostres conclusions han estat pràcticament desestimades. Votarem favorablement, bàsicament, totes les de Ciutadans i el Partit Socialista –amb alguna excepció–; votarem també favorablement algunes del Grup de Catalunya en Comú Podem, especialment les que fan referència al 112 i a la necessitat d'una major atenció i suport a les víctimes. I, com a conclusió final, creiem que és una oportunitat perduda per fer autocrítica i millorar la protecció dels catalans.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Té la paraula per defensar..., per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Montserrat Fornells. Del Grup Republicà.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, vicepresident. Diputats, diputades, persones que ens segueixen des de casa, molt bon dia a tothom. En primer lloc, voldria començar la meua intervenció fent un record a totes les persones que van morir en els atemptats i enviar tot l'escalf a les seves famílies i amics.

Després, voldria dur a terme els pertinents agraïments, començant per totes les persones que han participat i comparegut al llarg de les diferents sessions de la comissió d'investigació; moltes gràcies a tots i a totes per les seves aportacions, que han donat el contingut i l'expertesa necessaris per preparar i presentar les nostres conclusions finals.

També voldria agrair la tasca del diputat Jordi Munell com a president de la comissió i alcalde de Ripoll, per facilitar sempre les coses; també agrair la feina de tots els diputats i diputades de la resta de grups parlamentaris, i també gràcies per la feina feta a la lletrada Mercè Arderiu i el gestor Eduard Principal.

I dins el meu grup, voldria agrair a tots els companys que han participat d'aquesta comissió en aquests dos anys, l'Òscar Peris, l'Eva Baró, el Gerard Gómez del Moral i especialment a la companya Najat Driouech; també el suport de la sectorial d'Esquerra, i especialment al Ramon Codina, i a la tècnica del nostre grup, la Bàrbara Lligadas. Gràcies a tots pel suport, la col·laboració i tota la feina feta.

Un cop fets els agraïments, entraré ja a parlar sobre l'assumpte que ens porta a aquest debat. Després dels terribles atemptats que va patir el nostre país l'agost del 2017, des del Parlament vam decidir crear la Comissió d'Investigació dels Atemptats de Barcelona i Cambrils per mirar de posar llum al que va succeir, per determinar els antecedents, per determinar les causes, les implicacions, la participació, la perpetració i les conseqüències d'aquells fets, i, amb aquesta anàlisi, determinar quines accions es podrien dur a terme per evitar que fets com aquells es tornin a repetir. Les famílies i la ciutadania, en general, ho mereixen, i calia donar-los respostes de tot plegat.

Avui ens trobem aquí per aprovar definitivament el dictamen de les conclusions d'aquesta comissió. Han estat dos anys de feina, amb vint-i-quatre sessions de la comissió, que han comportat la participació de cinquanta-nou compareixents. Però també, lamentablement, amb dinou persones que, després d'haver estat citades en diferents ocasions, s'han negat a comparèixer al Parlament. Un fet lamentable i trist, i una falta de respecte també a la institució i a les famílies de les víctimes.

A aquesta comissió li ha faltat saber l'opinió i la motivació de les decisions que es van prendre per part d'aquestes persones que no han volgut comparèixer, totes les que fan referència als governs de l'Estat, als cossos policials de l'Estat i als centres d'intel·ligència de l'Estat. S'han negat a comparèixer totes excepte una, el senyor Nieto.

Les seves incompareixences no només han deixat massa incògnites sobre els aspectes fonamentals de la investigació, sinó que fins i tot les han alimentat; més encara quan al Congreso de los Diputados els mateixos grups parlamentaris han impedit la creació d'una comissió al respecte. El company de Ciutadans deia que la proposició de llei de Ciutadans va estar rebutjada; bàsicament, es va rebutjar perquè moltes de les esmenes que es van presentar no van ser acceptades. Tot i així, el Grup d'Esquerra Republicana al Congrés i el Grup del PDECAT han presentat en diverses ocasions la creació d'una comissió d'investigació i ha estat rebutjada per la resta de grups parlamentaris.

Després d'escoltar els experts i els compareixents, des del Grup Republicà vam presentar les nostres conclusions en clau social i de seguretat pública, incorporant, a més, una bateria de recomanacions per aplicar en el futur.

Des del nostre grup defensem la diversitat com una riquesa social i demanem que no s'estigmatitzi ni s'exclouï cap col·lectiu. Creiem que cal una transformació social de fons, de manera que les polítiques de prevenció impliquin tots els actors de la societat, amb un pont directe entre el món acadèmic i les administracions públiques per a unes polítiques de prevenció de l'extremisme violent.

En aquest sentit, recomanem també treballar per un sol poble unit en la diversitat i, per tant, sense estigmatitzar-la. Cal tombar la segregació social per trencar els compartiments estancs que es generen a la societat, i l'escola és un element clau. És imprescindible abordar una revisió del model escolar que aposti per la distribució de la diversitat etnològica.

Des del nostre grup també defensem incorporar la quotidianitat socioètnica a l'Administració, tant en la prestació com en la recepció de serveis públics, capgirant els dèficits d'identificació sociocultural que perceben els col·lectius vulnerables, especialment en aquells serveis que ofereixen atenció directa a la ciutadania, com ara els sanitaris o cossos de seguretat. Precisament amb la mirada posada a la seguretat, el nostre grup plantegem evitar l'excés de «securització» de la societat, sobretot perquè s'hi arribi pel fracàs de les polítiques preventives.

Per tot plegat, la clau de volta és trencar la dicotomia entre ells i nosaltres, i alhora evitar posicions reduccionistes que vinculin per defecte el món àrab amb la violència.

Insistim en promoure la riquesa d'una societat que està conformada per realitats socioculturals diferents, que eviti homogeneïtzar-les ni excloure-les. Amb aquest esperit, vam presentar diferents recomanacions interdepartamentals a les nostres conclusions, conclusions que van ser aprovades en la seva totalitat la setmana passada a la comissió i que esperem que avui ho tornin a ser.

Alguns exemples d'aquestes conclusions i recomanacions que hem presentat són, per exemple, la de realitzar un estudi independent que analitzi el procés de radicalització i que identifiqui els riscos socials que permeten l'aparició d'extremismes violents; la de consolidar la presència efectiva de ple dret dels Mossos al CITCO i impulsar-ne també la participació com a autoritat competent en organismes de coordinació internacional; també la de sancionar conductes islamòfobes; la de revisar l'estatus laboral de l'imam; la de creació d'una oficina d'igualtat de tracte i no discriminació; la d'implementar a les aules una metodologia de prevenció, i allunyar-se, per tant, del model disciplinari o mediador, i fins, així, més de cent conclusions.

També voldria esmentar, i ja vaig fer un suggeriment al respecte, que algunes de les conclusions que han presentat la resta de grups parlamentaris incorporen termes com «gihadisme» o «abatre», que els experts ens van demanar que no s'utilitzessin i que es fes ús de termes alternatius com «terrorisme d'arrel islàmica» o «neutralitzar».

Per acabar, esperem i desitgem que la feina feta en els darrers dos anys i les conclusions que avui el Ple acabi aprovant serveixin per posar fil a l'agulla i encarar un futur millor per al nostre país, sense discriminacions, i que es pugui vetar o, si més no, detectar a temps dinàmiques de radicalització violenta, per tal d'impedir que ens

toqui viure de nou una situació tan trista i corprenedora com la que vam patir l'agost del 2017. Posem-nos-hi a treballar, és feina de tots fer-ho; fem-ho possible.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per posicionar-se, té, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la paraula la senyora diputada Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bon dia. Gràcies, president. Diputats, convidats..., faig un esment dels convidats, afectats i víctimes que no han estat convidats al Ple del Parlament, però, a causa de la situació que tenim amb la Covid, estan en altres dependències del Parlament, i d'altres que ho estan seguint *online*; per tant, una salutació ben especial.

En primer lloc, em deixaran que faci una prèvia, perquè l'excepcionalitat en aquest Parlament i en aquest Estat no deixa mai de sorprendre'ns, no s'acaba mai, i cal recordar que, mentre nosaltres estem debatent i votant, la Mesa de l'anterior Parlament està sent jutjada no gaire lluny d'aquí, al TSJ, i que una diputada de la CUP també està sent jutjada. No hi ha pitjor delictes per un parlament que normalitzar la repressió. I se'm fa molt estrany estar fent aquest parlament mentre estan jutjant la Mesa de l'anterior Parlament. (*Aplaudiments.*) Des d'aquí el més sincer suport i ànims a tots els que estan sent jutjats ara mateix.

Ja s'han fet moltes reflexions sobre l'atemptat, els atemptats del 17 i el 18 d'agost a Barcelona i a Cambrils. Eren uns atemptats que ja podíem gairebé esperar, perquè estàvem en situació 4 sobre 5 en alerta antiterrorista, però que mai penses que pugui succeir, i molt menys que pugui passar tan a prop de casa.

La comissió d'investigació dels atemptats, com ja s'ha dit, hem pogut escoltar experts, testimonis... Jo també volia donar les gràcies a tots els serveis del Parlament que han estat ajudant-nos, a tots els experts, a tots els testimonis, a tots els diputats que hem compartit comissió, dubtes, qüestions, hem pogut debatre, perquè crec que s'ha fet una gran feina, que avui culminarem amb aquesta votació i aprovació de les conclusions.

Denunciem un cop més..., ja s'ha fet, però m'agradaria tornar-ho a repetir, amb ràbia, que un cop més l'Estat i els diferents governs espanyols han volgut menystenir la institució del Parlament de Catalunya quan els testimonis requerits s'han negat a comparèixer, tot i que la seva incompareixença sí que està tipificada amb un delictes de desobediència, també amb un delictes de desobediència. Com diu l'Estatut d'autonomia, a l'article 59.6, el Parlament pot crear comissions d'investigació de qualsevol tema d'interès de la Generalitat. I jo crec que aquest tema és d'interès de la Generalitat de Catalunya. És que el Parlament de Catalunya és menys que un altre parlament? És que els vots dels ciutadans de Catalunya són menys importants que els vots dels ciutadans espanyols?

Les divuit persones que s'han negat a donar explicacions davant la comissió d'investigació són persones molt rellevants, que ja hem citat, tan rellevants com l'exvicepresidenta del Govern espanyol, o el director del CNI, o el director general de la Policia. Haurien de ser investigats per la fiscalia, com diu el Reglament, però no seran investigats perquè la fiscalia ja ho ha arxivat, insultant i faltant al respecte no només al Parlament, sinó, el que és més important, als familiars i a les víctimes dels atemptats.

No tenen vergonya, perquè a més de declinar la compareixença en aquesta comissió, com ja s'ha dit, s'ha bloquejat la comissió d'investigació al Congrés i al Senat, i s'ha evitat facilitar la informació requerida del Ministeri de l'Interior, la Direcció General de la Policia o la Direcció General de la Guàrdia Civil. Què amaguen? Doncs potser el que amaguen és el que ha quedat provat i aprovat per aquesta comissió, que és que el cervell de l'atac terrorista, l'imam Abdelbaki es Satty, era confident i informador del Centre Nacional d'Intelligència. També ha quedat provada la seva

vinculació amb la Policia Nacional, que va fer desaparèixer la seva fitxa tot just després de l'explosió d'Alcanar, perquè no quedés relació amb la Policia Nacional.

També hem constatat la necessitat de derogar la Llei de secrets oficials espanyola, una llei franquista, com ja s'ha comentat; una llei franquista que ha permès que no ens enviïn els informes i que no puguem seguir investigant, i que no puguem seguir aclarint alguns dels dubtes que teníem en aquesta investigació.

Els atemptats són difícils de preveure i molt difícils d'evitar, però els experts socials ens han ajudat a entendre, en aquesta comissió, que cal incloure la prevenció i la inclusió de la comunitat en la prevenció, per davant de sistemes disciplinaris, així com promoure un pacte per la interculturalitat. Desvincular l'islamisme del terrorisme és essencial, incloure la comunitat afectada en la resolució, promoure grups de diàlegs interreligiós, i crear contranarratives que buidin d'atractiu les accions violentes.

Hem de concloure que durant l'atemptat les comunicacions van ser excel·lents, es va fer fluidament i professional, atenent la diversitat, però que cal evitar l'ús de les imatges de les víctimes, perquè suposen una revictimització de la víctima, una doble victimització, molt dolorosa. I hem aprovat la creació d'un codi ètic, o un sistema de sancions, per evitar la tendència xenòfoba o la incitació a l'odi d'algunes determinades notícies o fotografies.

La gestió del servei d'emergències, en general, durant l'atemptat i les operacions Gàbia i Cronos, desplegades pels Mossos, van funcionar correctament. Tanmateix, hem de denunciar que els Mossos d'Esquadra no van rebre cap informació per part del CNI sobre Es-Satty, que desconeixien tots els antecedents de l'imam de Ripoll, i, per tant, eren totalment aliens a la relació d'aquest, per exemple, amb l'operatiu Xacal, i els seus antecedents per tràfic d'estupefaents, o la seva relació amb el CNI. Aquesta informació podria haver estat vital, de vital importància, per a l'atemptat.

Els Mossos d'Esquadra han de tenir accés a totes les bases de dades de les altres forces i cossos de seguretat de l'Estat espanyol i internacionals, i han d'estar integrats a les estructures policials internacionals com l'Europol i la Interpol. Celebrem que el PSC hi estigui d'acord, i ara que està al Govern ho pugui fer possible.

Pel que fa a les emergències i a l'atenció a les víctimes, creiem que totes les víctimes han de ser ateses i rebre el suport necessari, independentment del reconeixement de l'Estat espanyol. I, per tant, defensem el protocol d'atenció a afectats de grans emergències, que ha desenvolupat el Departament d'Interior, i creiem que és essencial que es doti pressupostàriament i s'executi, perquè acompanya la víctima des de l'emergència fins a la seva curació completa. Catalunya ha de tenir un servei integral d'atenció a les víctimes per evitar una doble victimització dels afectats, en no saber ben bé on dirigir-se.

I, per acabar, les comissions d'investigació d'aquest Parlament han de poder depurar responsabilitats d'aquells atemptats, facilitar la recuperació de les víctimes i els afectats, així com garantir un judici just i que faci justícia dels atemptats, i per aquest motiu esperem que, d'acord amb el que estableix la llei, aquestes conclusions siguin aprovades pel Ple del Parlament de Catalunya i siguin comunicades al Govern sense perjudici, que la Mesa del Parlament també pugui comunicar-ho al ministeri fiscal.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Acabat el debat sobre el dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats de 17 i 18 d'Agost de 2017, els faig avinent que la votació tindrà lloc aquesta tarda, un cop s'hagi substanciat el punt 9 de l'ordre del dia.

El quart punt de l'ordre del dia és debat del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Aplicació de l'Article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya.

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Aplicació de l'Article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya

261-00003/12

En primer lloc, té la paraula el senyor Antonio Morral, com a president de la Comissió d'Investigació.

Antoni Morral i Berenguer

Bona tarda, diputades i diputats. De fet, és casual, però a la vegada aclaridor, que el dia que presentem les conclusions de la comissió del 155, en aquesta sala de plens, es produeixi també l'inici del judici dels membres de la Mesa de la passada legislatura. Aquest és un senyal de que hi han fets que deixen petjada. Des d'aquí, tot el meu suport i tots els ànims a les persones que estan, en aquests moments, jutjades per haver permès el debat en aquest ple.

Dit això, la comissió, durant aproximadament un any i mig, ha celebrat vint-i-una sessions i ha fet quaranta compareixences. Avui vull agrair la diligència dels lletrats i dels tècnics de la casa en fer possible el desenvolupament de tota aquesta tasca, durant tot aquest temps, i també fer..., dir que totes les compareixences han estat, diguem-ne, molt molt útils i han estat esgrimit, força diligentment, el que han estat els objectius que aquesta comissió, doncs, es plantejava: el de saber les causes, valorar la legalitat de l'aplicació del 155 i també de valorar les conseqüències, tant socials, econòmiques, institucionals i polítiques, que van suposar per al país l'aplicació d'aquest article.

Dit això, però, permeti'm que com a president de la Mesa de la comissió, manifesti també una certa insatisfacció per no haver pogut obtenir respostes a preguntes clau a persones que van ser els màxims responsables polítics en la decisió d'aplicar aquest article. No vam poder tenir la seva presència en les comissions, no van poder comparèixer, emparats en l'informe del Consejo de Estado, que els deia que podien permetre's aquest luxe de menyspreu pel que és el Parlament de Catalunya.

També vull lamentar que hi han hagut grups d'aquesta cambra que van avalar, diguem-ne, l'aplicació del 155 i que també han renunciat a participar en aquesta comissió. Tanmateix, però, vull posar de relleu que en les tasques d'aquesta comissió van comparèixer, jo crec, amb força..., amb unes sessions carregades d'emotivitat, tots els que eren els membres del Govern que va ser destituït pel 155, que avui estan represaliats, amb presó i exili. Les seves compareixences van estar carregades d'emotivitat i d'un alt interès de caràcter polític.

Agrair, també, el bon fer a tots els diputats i diputades que han participat a la Comissió i reiterar, també, l'agraïment a totes les persones que han comparegut en aquesta comissió, l'aportació de les quals ha donat peu, diguem-ne, a un coneixement més precís del que ha suposat, diguem-ne, l'aplicació d'aquest article en el nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat.

(Alguns aplaudiments.)

Per posicionar-se sobre el dictamen, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor *president*. Nosotros, Ciudadans, propusimos una comisión de estudio sobre la dependencia cuando ustedes iniciaron esta de investigación del 155. Esa de estudio para la dependencia tenía que ocuparse de mejorar la vida de las personas mayores, que van a ser muchísimas, cada vez más, en la Cataluña del 2030: mejorar sus condiciones de vida, su soledad no deseada..., pero ustedes eligieron abrir y poner en marcha la del 155 y votaron en contra, todos los grupos separatistas en bloque porque se ve que el Parlamento no tiene tiempo para discutir de mejorar la vida y la calidad de vida de las personas mayores y preferían ocupar recursos, diputados,

infraestructuras en hacer esta comisión del 155. Era un signo de lo que había de venir. Luego ustedes han cerrado esta comisión cien por cien *processista* en época de pandemia.

Cataluña está en una pandemia global, la mayor crisis económica que jamás hayamos afrontado, la gente preocupada por su vida, por su salud, por la de sus mayores, por la de sus hijos, por la economía, por sus trabajos, por los negocios... Y los padres de la patria catalana, en vez de guardar su vergüenza *processista* para mejor ocasión, nos la trae al Parlamento en plena pandemia.

Esta comisión nació bajo el signo del egoísmo político y se cierra de igual forma. Ciutadans no quiso participar y malgastar el tiempo de los diputados para algo que no es para todos los catalanes, sino para dar satisfacción al independentismo más hiperventilado. Y es que las conclusiones de la comisión del 155 retuercen la realidad de una forma vergonzosa para introducir entre los catalanes el veneno de la radicalidad y de la división. Parece... A ustedes... Según ustedes, el 155 cayó del cielo. Y yo me pregunto: «¿qué competencia arrebató el Estado a la Generalitat de Catalunya? ¿Qué competencia le arrebató? ¿Qué cosa buena pretendía hacer el gobierno de aquella época para los catalanes que el Estado, malignamente, impidiese con la aplicación del 155?». Lo que pasó es que en este Parlamento se llegaron a votar leyes ilegales, se arrasaron los derechos de los catalanes, se convocó, ilegalmente y a sabiendas, un seudorreferéndum, se pusieron las urnas el Uno de Octubre y, desde luego, hasta ese momento, el Estado, ni siquiera entonces, aplicó el 155; ni siquiera cuando el inconsciente gobierno del señor Puigdemont llamaba a la gente a exponerse a la acción de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado que evitasen... Que habían de evitar, por orden judicial, que se celebrase este... Esta... Este simulacro de referéndum ilegal. Ni siquiera entonces se aplicó la Constitución en Cataluña. Y ustedes siguieron en el gobierno para pilotar los enfrentamientos y obtener las fotos y el relato victimista del día Uno de Octubre. Ustedes llegaron a declarar la independencia el día 10 de octubre de 2017, que esa duró poquito, pero volvieron el 27 de octubre, cuando en realidad podrían haber evitado la aplicación del artículo 155 convocando unas elecciones. Y no quisieron hacerlo. Quisieron llevar a Cataluña al enfrentamiento.

Así que el 155 lo que evitó es que un gobierno sin escrúpulos, en vez de convocar elecciones como tuvo oportunidad hasta el último momento, implantase las vergonzosas leyes que quitaban el pasaporte a sus ciudadanos y que evitaban que personas como Puigdemont eligieran a los jueces; personas como Torra llevasen la política inmigratoria en la nueva república o amables y cultas ultranacionalistas como la consellera Koiné, Mari Ángeles Vilallonga, erradicasen de su república el idioma de los colonos, que según ella trajo aquí Franco.

El 155 nos volvió a convertir en un país democrático y constitucional. El 155 evitó más fugas de empresas. El 155 dio tranquilidad a todos los catalanes que quieren ser ciudadanos de una Cataluña dentro de España y Europa. Y el 155 demostró que las democracias fuertes están por encima de los que oyen la voz del pueblo y eligen quién forma parte de ese pueblo y reparten carnés de demócrata. Los mismos que luego, más iluminados todavía por la distorsión de la realidad a la que les someten sus correligionarios, salen por la tele, sin arrepentirse de la división que provocaron, de la pena que causaron, de la pobreza y el miedo que trajeron a tantas y tantas personas y tantas familias catalanas.

Nosotros no hemos participado de este nuevo abuso del nacionalismo, que amparado en la propaganda y las ingentes cantidades de dinero que distraen de otras necesidades para aplicarlas al *procés*, fabrican unas conclusiones en las que demuestran qué difícil es llegar a hacer política con ustedes en términos razonables.

Las conclusiones sobre el 155 son completamente ilegales, revanchistas y sembradoras de odio. El Parlamento fue parte en la impugnación del artículo 155 ante el Tribunal Constitucional. Ustedes recurrieron, señores separatistas, y perdieron en los tribunales. Sean demócratas, acepten las sentencias. El 155 que aplicó el gobier-

no del PP con el soporte de Ciutadans y del PSOE fue completamente legal y se llevó a cabo dentro de la Constitución.

Ustedes pretenden, haciendo gala de su escaso sentido de la democracia, ganar votando en el Parlament lo que perdieron en los tribunales. Y, por cierto: esta ilegalidad de las conclusiones, que no hace más que reiterar la supuesta legalidad del golpe a la democracia, debería conducir a que el gobierno de Sánchez recurriera estas conclusiones ante el Tribunal Constitucional. Es contradictorio que aquello que el Partido Socialista defendió en el Senado y que ratificó el Tribunal Constitucional por unanimidad, no se defiende por el Gobierno ante los tribunales. Y solo decir, como muestra un botón, la conclusión 47, revanchista y llena de odio: «Recomanacions i propostes de millora. 47.2 Es manifesta el rebuig a les entitats, institucions o empreses de les quals hagi restat palesa la col·laboració activa en l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola.»

O sea, que ustedes están señalando a entidades y a empresas buscando la revancha. Aquellos que no les ayudaron a ustedes. Algunos dirán... Miren, yo tengo que acabar ya porque no me da tiempo (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), qué tristeza da, señoras y señores diputados separatistas, hacia dónde están llevando ustedes a Cataluña. (*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gracias. Gracias, diputado. Per posicionar-se sobre el dictamen, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del PSC Units, el senyor diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputades i diputats. Venen aquí avui les conclusions d'aquesta comissió d'investigació sobre l'aplicació de l'article 155. Atenció, comissió d'investigació, no d'estudi. Una comissió d'investigació, en principi, ha de servir per establir, en seu parlamentària, les responsabilitats polítiques que puguin ser poc clares respecte a qualsevol afer que sigui d'interès públic i, també, en principi, dins del marc de les competències de la Generalitat de Catalunya.

Però les responsabilitats polítiques al voltant de l'aplicació concreta de l'article 155 de la Constitució no estaven en discussió. Ningú les ha negades. En cada moment del procés en què això s'havia d'aplicar, les responsabilitats podien correspondre al Govern d'Espanya, al Consell d'Estat, al Ple del Senat, etcètera. No hi ha discussió possible respecte a això.

Però hi havia una comissió d'investigació que començava la seva singladura amb una votació, fa més de dos anys, en què es creava aquesta comissió. Una resolució de creació d'aquesta comissió que valia la pena llegir perquè contenia ja les conclusions a què, inevitablement, avui arriba. Per tant, en el fons podem compartir amb algun grup que ha expressat que s'ha perdut el temps d'aquest Parlament i dels diputats i diputades que hi han participat.

No ha estat el nostre cas, perquè de la lectura mateixa de la resolució que va ser aprovada resultava claríssim que era inevitable que s'arribés a les conclusions a què s'ha arribat, perquè ja s'avançaven. És a dir, aquesta comissió ha tingut l'estructura típica d'una petició de principi en què, diguem, la conclusió final no és altra cosa que la premissa.

Clar, és evidentment molt deshonest des del punt de vista intel·lectual plantejar el treball dels grups parlamentaris de l'oposició en una comissió que està emmarcada d'aquesta manera. És més, en el moment en què es crea la comissió ja se sabia que el Govern de la Generalitat, constituït després de les eleccions del 21 de desembre del 2017, havia encarregat a un comissionat de la Presidència l'elaboració d'un informe sobre els efectes concrets que hagués tingut l'aplicació de l'article 155 en el conjunt de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, en el conjunt, fins i tot, de la societat catalana.

De fet, es crea el juliol del 2018 aquesta comissió, no comença els seus treballs fins al 6 de novembre del 2018, pocs dies abans que es presentés l'informe –que és

del 13 de novembre del 2018– d'aquest comissionat, en què també estan contingudes ja totes aquestes conclusions que els grups parlamentaris de la majoria independentista han aprovat i que porten avui a debat i a votació en el plenari.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que es comprendrà perfectament que el nostre grup parlamentari, tot i que se li ha retret per part del president de la comissió, no participés d'això, que no podem qualificar d'altra cosa que de farsa. De «farsa», en el sentit de la segona accepció que li dona el diccionari, que és una cosa fingida que es pretén fer passar per vera.

I, per tant, no podíem de cap de les maneres participar-hi. Entre d'altres coses perquè es pretenia investigar un efecte sense investigar la causa. Sempre ho ha tractat així l'independentisme, el 155 com si fos un fet aïllat que no respongués a cap motiu.

Però parlem, parlem de les causes; parlem del 6 i 7 de setembre del 2017. Perquè aquí, tot i ser molt rellevant el com van procedir des de la majoria independentista –perquè, efectivament, es va fer, diguem-ne, atropellant el Reglament del Parlament, l'Estatut mateix, el Consell de Garanties Estatutàries, els drets dels diputats i les diputades de l'oposició i dels ciutadans i ciutadanes a què representen, de fet, al conjunt dels ciutadans i ciutadanes–, més important que el com va ser què es va aprovar.

Es van aprovar, efectivament, dos textos amb la pretensió que eren lleis. Perquè recordo, una vegada més, que una llei ho és si està feta per l'òrgan que té competència per fer-ho i a través del procediment que s'ha de seguir per fer-ho. I aquells dos textos no van ser aprovats d'aquesta manera. I, per tant, podien tenir la forma i l'aparença de llei, però no ho eren.

Eren uns textos que pretenien, ras i curt, derogar la Constitució i l'Estatut, liquidar l'autogovern de Catalunya i substituir-ho tot plegat per una pseudoconstitució, que el que feia era, diguem-ne, deixar-nos veure les orelles del llop. Perquè el que allà es dissenyava era un estat de dubtosos mèrits democràtics, per dir-ho de la manera més amable que se m'acudeix, un disseny destinat a minoritzar els sectors socials contraris a la independència. I, ara que està tan de moda parlar del bé i del mal i de qui és bona persona i mala persona, jo no ho atribuiré a la maldat d'una majoria independentista; és que era una condició necessària per a qualsevol possibilitat d'aquest naixent estat autocràtic de consolidar-se. O es minoritza un sector social contrari a la independència, que és socialment majoritari encara que electoralment no s'hagi traït així, o era absolutament impossible donar estabilitat al nou invent.

Per tant, la pretensió de convertir en subalterns en aquest nou estat tots aquells que no haguessin compartit el projecte polític. Ja ho veuen si la cosa va de democràcia o no va de democràcia.

I per, diguem, per més *inri*, per si no en teníem prou, no paren de recordar-nos constantment que ho tornaria a fer. Ho diuen així, en condicional. No sé quines són les condicions prèvies que s'haurien de complir. Però ens diuen que ho tornarien a fer. Jo crec que aquesta és la mida de la magna incomprensió de quines són les preferències de la societat catalana al voltant de la qüestió de la secessió, que, efectivament, està dividida. I representen vostès una minoria majoritària composta per moltíssima gent que els hi ha estat donant suport durant la darrera dècada, però que no els autoritza, de cap de les maneres, a tirar pel dret i pretendre imposar als demés el seu projecte polític.

El 155 va suposar la intervenció de l'autonomia, no la seva suspensió; va suposar que hi haguessin afectacions, sí, però molt menors a les que hauria suposat l'intent de consolidar l'acte de força que van intentar el 6 i 7 de setembre i després amb la DUI; va suposar la col·laboració de nombrosos alts càrrecs, tant de l'òrbita convergent com d'Esquerra Republicana amb el 155, cosa que cal agrair públicament; va suposar el restabliment de la Generalitat, front a qui pretenia liquidar-la; la convocatòria d'unes eleccions, a les que tots vam participar-hi i de la qual va sorgir un nou govern independentista, sense que ningú hagués discutit els resultats electorals. I, gràcies a la diligència dels nostres nous socis de govern d'Unidas Podemos comptem avui amb

jurisprudència constitucional que valida la concreta aplicació d'aquesta eina d'últim recurs que va ser el 155, i n'assenyala també els límits, cosa que és també constitucionalment molt important.

I, per cert, tres anys després no consta que hi hagi hagut cap acció legal dirigida a establir responsabilitats penals per l'aplicació del 155.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre el dictamen té la paraula, en nom del Grup de Catalunya en Comú Podem, el senyor diputat Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bé, d'aquesta comissió el primer que hem de dir és que no ha pogut desenvolupar les seves funcions amb plenitud i normalitat democràtica per dos motius. El primer, i més rellevant, és que una part de les persones que van ser citades a comparèixer estaven o bé privades de llibertat o bé a l'exili polític, i, per tant, és impossible treballar amb normalitat democràtica. I el segon és que moltes altres de les persones que havien estat citades, doncs, es van negar a comparèixer, fet que lamentem i que considerem una falta de respecte vers aquesta institució.

En qualsevol cas, el 27 d'octubre del 2017, davant l'amenaça que es fes efectiva una declaració unilateral d'independència –perquè, encara que les conclusions no ho diguin, tots sabem que aquest era el context polític–, doncs el Senat va autoritzar l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola, un acte sense precedents des de la recuperació de la democràcia a través del qual el Govern de l'Estat intervenia i suspenia l'autogovern de Catalunya durant set mesos.

A banda de la més que evident afectació dels drets i les llibertats del conjunt de la ciutadania de Catalunya i les seves institucions, que hem pogut evidenciar amb els treballs d'aquesta comissió, hem constatat també que l'aplicació de l'article 155 va produir efectes negatius des del punt de vista polític, des del punt de vista econòmic i també des del punt de vista social.

Per nosaltres, les dues principals conclusions d'aquesta comissió, en clau política, són aquestes: la primera, que l'aplicació de l'article 155 no va contribuir en res a la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat, tot al contrari; i la segona, que el 155 es podia haver evitat si els diferents actors, tots nosaltres, haguéssim estat capaços de trobar vies democràtiques de diàleg per a la resolució d'un conflicte de naturalesa política, cosa que ara estem veient que sí que era possible.

I és que l'aplicació de l'article 155 es produeix en el marc d'un conflicte polític en un moment en què el Govern de l'Estat, sota la presidència de Mariano Rajoy, va renunciar a habilitar espais de diàleg institucional. Per contra, els diferents poders de l'Estat es van alinear en una resposta repressiva, bona part de la qual continua avui encara vigent, perquè en aquest precís moment s'està jutjant la Mesa d'aquest Parlament. Una resposta repressiva, deia, articulada en tres branques. La primera, la politicoinstitucional, que es materialitzava a través de l'aplicació de l'article 155, però no només, sinó també amb altres mesures continuades de recentralització i d'intervenció de l'autogovern de Catalunya per part del Govern del Partit Popular entre els anys 2011 i 2018. La segona branca era la judicial, amb empresonaments, com tots sabem, i la tercera era la policial, amb actuacions violentes i desmesurades que tots i totes recordem.

Aquesta comissió ha aportat llum a la primera d'aquestes branques, a la politicoinstitucional. I en aquest sentit vull posar de manifest que els grups que hi hem participat, doncs, hem assolit un elevat grau de consens sobre quins són els efectes que ha produït l'aplicació de l'article 155. No ha estat així amb el relat; no compartim ni el relat ni el llenguatge ni bona part de l'anàlisi del que va succeir aquella tardor i que recullen aquestes conclusions. Perquè, com els deia abans, aquestes conclusions expliquen només una part de la història.

És per això que creiem que aquesta comissió ha estat una oportunitat perduda, perquè teníem l'oportunitat, els uns i els altres, de reconèixer-nos mútuament, de

reconèixer el dolor causat, de fer autocrítica i de buscar punts en comú per poder avançar. Però la nostra sensació és que una part d'aquesta cambra ha eludit la seva responsabilitat al no participar en aquesta comissió, i l'altra part d'aquesta cambra ha volgut imposar el seu relat.

Tot i això, volem posar en valor algunes de les petites coses que creiem que sí que són passos endavant, com va ser el testimoni de Raül Romeva, que, des de la seva condició de pres polític, que no és un tema menor, reconeixia que durant la tardor del 2017 s'havia causat dolor en múltiples direccions, i reclamava que tot el dolor –tot– havia de ser reconegut per poder ser reparat.

Mirin, a nosaltres no ens mou cap dels dos nacionalismes presents en aquesta cambra; ens mou un altre vector, que és el que explica la nostra posició en aquesta comissió d'investigació, i no és altre que el de la lluita contra els privilegis i contra tots els abusos de poder. Si això ho traslладem al debat de fons del que ens ocupa –el dret de les nacions a l'autodeterminació–, la referència és ben clara: lluitar contra els privilegis i les violències de la nació opressora, però cap tolerància amb l'afany de privilegis de la nació oprimida; Convindria no oblidar, tampoc, aquesta segona part de la cita. I és per això que quan Catalunya, les seves institucions i la seva gent són víctimes de la força repressora de l'Estat, com va succeir l'U d'Octubre o com va succeir amb l'aplicació del 155, nosaltres ens hem posicionat clarament enfront i hem combatut com els que més els abusos dels diferents poders de l'Estat.

Ara bé, quan el nacionalisme català exclou deliberadament la meitat del seu propi país, a nosaltres també ens hi troben enfront. I això és el que va passar en aquesta cambra, quan la majoria governamental, que tots sabem que no era una majoria social, va decidir tirar pel dret amb la via unilateral. I en les conclusions d'aquesta comissió això no s'ha volgut reflectir, s'ha volgut passar per alt. I nosaltres creiem que això és un error, perquè estem convençuts i convençudes que un país només pot avançar si ho fa sense deixar ningú enrere. I això té un nom, i es diu «fraternitat», i la fraternitat es contraposa frontalment als nacionalismes.

Miri, li hem sentit dir en repetides ocasions a Jordi Cuixart, la darrera aquest cap de setmana: «No es tracta d'eixamplar la base. No es tracta de voler convèncer qui no pensa com nosaltres per vèncer amb el 51 per cent dels vots.» Nosaltres creiem que es tracta de reconèixer que Catalunya és un país divers i plural i que s'ha de construir des d'aquesta pluralitat. Es tracta, en definitiva, de compartir una part del camí que podem fer plegats. No, vostès i nosaltres, sinó el 80 per cent de la societat d'aquest país que creu que Catalunya té el dret a decidir lliurement el seu futur.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre el dictamen, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP, el senyor diputat Carles Riera.

Carles Riera i Albert

Gràcies, president. Volem dedicar aquesta intervenció a la nostra companya Mireia Boya i a tots i totes els membres, les membres de la Mesa del Parlament de la passada legislatura que ara estan sent jutjats i jutjades al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i que volem lliures.

L'aplicació a l'Administració autonòmica de Catalunya de l'article 155 de la Constitució en el mes d'octubre del 17 va suposar un clar cas d'imposició de la raó d'Estat per sobre de la raó democràtica i de voluntat de guanyar amb violència institucional allò que els partits polítics defensors de l'estat havien perdut a les urnes. Va ser un cop d'estat del règim del 78 en tota regla. El context era, i és encara, una operació d'estat contra l'independentisme i contra tota dissidència que s'hi enfrontés en defensa dels drets socials, civils, polítics, individuals i col·lectius al nostre país. Així ho va manifestar el rei Felip VI en el seu discurs del 4 d'octubre del 17, avalant i legitimant la suspensió de la democràcia a Catalunya, així com totes les formes de

violència –inclosa la feixista– tant les prèvies entre el 20 de setembre i l'1 d'octubre, com les que se'n van derivar. Així ho havien advertit i amenaçat diversos dirigents polítics espanyols del Partit Popular, del PSOE i de Ciutadans, donant per fet que l'Estat espanyol mantindria la unitat d'Espanya a tota costa, pagant-ne, si calia, un preu democràtic.

Els treballs, testimonis i compareixences de la comissió han posat en evidència que la intervenció de l'Estat en el context de l'aplicació del 155 va comptar amb significants suports i complicitats entre les elits i les oligarquies catalanes dels àmbits empresarial, bancari, financer i jurídic i dels mitjans de comunicació. I sí, les assenyalem. Aquest fet es va fer especialment evident en el decurs de les compareixences dels representants de la banca, que van manifestar, explícitament i sense embuts, la seva complicitat i el seu suport a l'aplicació del 155 en funció de la suposada primacia de la seguretat jurídica sobre els seus interessos financers. Atenció, representants de la banca dient que la seguretat jurídica dels interessos econòmics està per sobre dels drets democràtics. Prenguin nota.

L'aplicació del 155 no hauria estat, però, tan eficaç sense la col·laboració, obediència i aplanament d'alguns, subratlló d'alguns, no pas de tots, alts càrrecs de la Generalitat que van optar per obeir l'Estat i les seves directrius i participar activament en la intervenció de l'autonomia coordinant-se amb els dirigents i funcionaris de l'Estat que en comandaven l'aplicació. Per què alts càrrecs de Junts pel Sí van seguir en els seus llocs, servint directament els ministeris de l'Estat? Algú es va plantejar una estratègia de boicot al 155? S'ha valorat quin impacte hauria tingut a actuar d'aquesta manera? Els treballs, testimonis i compareixences de la comissió han demostrat clarament aquests esdeveniments, a la vegada que aquestes preguntes han restat sense resposta.

La declaració d'independència i la proclamació de la República en el Parlament el 27 d'octubre, que van seguir el referèndum de l'1 i la vaga general del 3 d'octubre, va ser un acte polític legítim i democràtic, que no va tenir una traducció jurídica efectiva pel context repressiu, però també per la decisió del Govern de la Generalitat i de Junts pel Sí de no sostenir la confrontació política amb l'Estat donant continuïtat a la mobilització social i popular d'aquelles jornades democràtiques i de lluita. En el marc de la fallida del diàleg i de la fallida de la negociació amb l'Estat espanyol, la unilateralitat aleshores i ara restava palesa com l'única via per exercir l'autodeterminació i fer front a la repressió dels drets civils i polítics.

Aquest escenari va facilitar l'aplicació del 155 i va crear un context propici per a la repressió posterior. *De facto*, el 155 s'hagués incrustat en l'ADN de l'autonomia, que continua intervinguda i restringida, a la vegada que l'autocensura segueix vigent en la política catalana i les seves institucions. Dues conclusions que volem remarcar per anar acabant. Només l'exercici del dret a l'autodeterminació, així com la plenitud dels drets socials, civils i polítics farà possible el veritable desterrament del 155 de les nostres institucions. I dos, demanem al Parlament i al Govern de la Generalitat que, davant de futurs escenaris de restriccions de l'autogovern, canviï de capteniment i apliqui una actitud de no col·laboració i desobediència per tal de defensar els drets civils i polítics del nostre país.

I acabem. Aquest dictamen és una expressió dels acords i desacords i de la diversitat dins del moviment independentista. Ens cal encara una anàlisi compartida dels fets del 17 i dels aprenentatges i lliçons de cara a un nou embat amb l'Estat per exercir l'autodeterminació. És urgent fer-ho, perquè l'embat és urgent. Reconeixent les coincidències i també refermant-nos en les nostres posicions, reconeixent la diversitat i emplaçant-nos col·lectivament al repte del nou embat, nosaltres votarem que sí al conjunt del dictamen pel que fa a les aportacions de Junts per Catalunya i Esquerra i també votarem que sí a algunes de les aportacions dels comuns per més que en alguns casos ens hi abstindrem.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Té la paraula per posicionar-se sobre el dictamen, en nom de Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez Serra

Gràcies, president. Diputats i diputades. No era una comissió d'investigació, ja ho sabíem des del primer dia que l'objectiu pel qual es creava aquesta figura de la comissió d'investigació no tenia per objecte investigar absolutament res. Vostès ja tenien les conclusions escrites des d'abans de la seva constitució. L'objectiu era l'ús de la institució parlamentària com a mecanisme de propaganda i la necessitat de donar carta de naturalesa a un relat fictici, el que expressen avui amb les seves conclusions, per justificar el fracàs del cop a l'Estat des de l'Estat, perquè el Govern de la Generalitat i aquest mateix Parlament formem part de l'Estat, no?

El nostre grup parlamentari vam assistir a la primera i a la darrera sessió, i la sensació que ens va quedar, tant el primer dia com l'últim, és que els grups no separatistes els fèiem nosa, estàvem de més a la comissió. Vostès em diran que no, però, mirin, només els hi posaré un exemple. A la darrera sessió, que es voten les conclusions, es voten les conclusions de tots els grups i s'obliden de posar a votació les conclusions que ha presentat el Grup del Partit Popular, l'únic grup no separatista. Sí, senyor president, el van haver d'advertir que s'oblidava de sotmetre a votació les conclusions del Grup del Partit Popular.

Hem presentat conclusions, vam voler presentar conclusions per deixar constància de fets objectius que van dur a l'aplicació de l'article 155 i de la Constitució espanyola, perquè hem volgut posar en evidència la voluntat reiterada que hi va haver per part del Govern de la Generalitat de violentar l'ordenament jurídic. I els ensenyaré només una imatge entranyable, (*l'orador la mostra*) però és una imatge gràfica –molt entranyable– del president de la Generalitat Puigdemont, president Puigdemont, l'abril del 2017. «Avui he rebut la cinquena notificació del Tribunal Constitucional. No deixarem d'anar endavant.» De fet, va anar tan endavant –tan endavant, tan endavant– que es va ficar al maleter d'un cotxe i va fugir. Molt honorable.

Diuen vostès a les conclusions que l'aplicació de la Constitució és anticonstitucional. Bé, doncs, escoltin, mirin-se vostès les sentències del Tribunal Constitucional a recurs de Podemos i del mateix Parlament de Catalunya on els diu precisament el contrari.

Hem volgut deixar constància en aquestes conclusions que han estat més de sis mil les empreses que van marxar de Catalunya, van treure la seu social de Catalunya, i més concretament entre el 3 d'octubre –3 d'octubre– i el 27 varen ser vora dues mil les que van marxar, però també hem volgut deixar constància de l'opinió positiva de l'aplicació de la Constitució espanyola per part de les patronals que vostès van fer comparèixer a la comissió d'investigació: Foment i Cecot. I, en paraules literals del representant de Cecot: «El 155 genera tranquil·litat, el control estatal dóna garanties al món econòmic.» Com a resum, jo crec que és molt il·lustratiu.

Però també volem deixar constància dels mites que vostès repeteixen, no se'n cansen mai, de repetir, i que són absolutament falsos, i, per tant, es poden desmuntar a partir de les declaracions a la mateixa comissió d'investigació. «El rei ha trucat a Seat perquè marxi de Catalunya.» Això ho hem sentit i ho continuem sentint, encara, tot sovint, acusar el rei de trucar a Seat per dir-los: «escoltin, marxïn de Catalunya»; doncs, resulta que el cap de l'Estat no va trucar a Seat perquè marxés de Catalunya. Llavors, aquella famosa trucada resulta que era la trucada d'un dels més de 1.500 assistents a la recepció del 12 d'Octubre per dir –per dir– en un *corrillo*, que algú va dir «¿Qué pasa con Seat?» O sigui, la trucada del rei a Seat perquè marxés de Catalunya era perquè una persona en un *corrillo*, en una recepció, va preguntar «¿Qué pasa con Seat?» Per cert, això els ho diu a vostès la persona a la qual es va atribuir que es digués que el rei havia trucat a Seat perquè marxés.

Fuga de dipòsits. Més de 36.000 milions d'euros van fugir d'entitats bancàries..., de sucursals catalanes d'entitats bancàries. Dades oficials. Dos mites més desmuntats. Ni trucades, ni pressions del Govern ni de la corona. Això és el que van dir a la comissió d'investigació, vostès no ho deurien voler sentir, però això és el que els van dir a vostès. Ah, però a més a més no hi va haver retirada de fons públics. És més, alguna entitat va dir que durant aquells dies els fons públics van créixer. Un altre mite desmuntat. Eren dipositants privats, petits dipositants privats els que van retirar 36.000 milions d'euros. Tampoc en queda constància a les conclusions.

I acabo. Com a conclusió, la nostra conclusió. L'aplicació de la Constitució era absolutament imprescindible per restaurar l'ordenament jurídic a Catalunya. Les úniques responsabilitats, i està clar, en les comissions d'investigació es busquen responsabilitats que vostès tampoc no han volgut apuntar. Les úniques responsabilitats busquin-les en aquells qui amb els seus actes van generar la inseguretat jurídica, social i econòmica que van patir el conjunt de catalans, també, per cert, aquells membres de la Mesa del Parlament que estan sent jutjats avui, precisament, per aquests fets.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre el dictamen, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el senyor diputat Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyor president. Avui, que venim a parlar de repressió, voldria tenir, com ja han tingut molts dels meus companys, un record per als companys represaliats que estan essent jutjats al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per defensar els drets dels diputats d'aquest Parlament. També, no fos que em quedés sense temps, vull fer palès el meu agraïment a l'equip tècnic del meu grup parlamentari: en Marc Suàrez, la Núria Julià, la Mercè Espasa, en Jaume Martorell, per la seva mai prou reconeguda tasca, i a la companya diputada i excellent secretària de la comissió, Gemma Espigares, que va ser partícip, junt amb mi, tant de les compareixences com de les conclusions. I el temps és finit i no el perdré rebutant aquells que titllen les conclusions com a il·legals o titllen aquests grups parlamentaris com a deshonestos, quan el més honrat en el seu lloc seria no haver intervingut en aquest Ple, ja que no han esmerçat ni un minut en els treballs de la comissió. Però està clar que no volen perdre l'oportunitat dels vint segons de mitjans que els puguin procurar les seves desqualificacions des d'aquest faristol.

Ens trobem davant del darrer capítol d'aquesta comissió d'investigació, una comissió que està emmarcada en el seu objectiu per dos elements singulars: l'abast de les persones que ha comprès, i tant les compareixences com les incompareixences. En aquesta cas, incompareixences, com s'ha dit, emparades en uns dictàmens del Consell d'Estat que han estat confeccionats *ad hoc* per avalar-les, per avalar aquest frau a la democràcia i a l'exercici del retiment de comptes sota l'argument que l'aplicació de l'article 155 no rau sobre l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya.

No és competència d'aquest Parlament que hagi estat dissolt i que les seves competències li hagin estat sostretes per un acord manifestament il·legal adoptat per una altra cambra legislativa, el Senado, emparant-se en l'aplicació abusiva de l'article 155? Vostès el que volen és que siguem una gestoria, i nosaltres no volem ser una gestoria.

Parlant de les incompareixences, la setmana passada rebíem la diligència d'arxiu de les diligències incoades per la Fiscalia Superior de Catalunya arran del trasllat que va fer el president del Parlament. Una nova mostra que la justícia al nostre país no és igual per a tots: uns per complir el seu deure avui són a judici i d'altres, incomplint, s'estan a casa rient-se de tots nosaltres.

En fi, si la comissió ha estat marcada per les incompareixences, també per les compareixences, per la molta dignitat que van mostrar aquells que van haver de compareixer per videoconferència o traslladats, en aquest cas, per les forces de seguretat.

La vida, però, té una justícia poètica, i em vull quedar amb la sentència que va formular Oriol Junqueras al comparèixer davant la comissió, quan es preguntava «on són aquells que van promoure l'aplicació de l'article 155?». La majoria d'ells fora de la política o llegint el *Marca* o fent de registradors de la propietat o fent d'advocats rutilants d'èxit, quan no han mostrat cap mèrit professional, però sí que cobren uns honoraris espectaculars arran de les portes giratòries que els han procurat des dels seus grups parlamentaris. Però, en canvi, totes aquestes persones, tots aquells que sí que van comparèixer, segueixen defensant el dret de Catalunya a ser i a existir, i ho fan al capdavant de les seves respectives organitzacions polítiques.

Què va comportar l'aplicació de l'article 155? Doncs un atac flagrant als drets civils i polítics, individuals i col·lectius, dels catalans, que s'ha traduït en moltes derivades que tenen implicacions emocionals i sentimentals, però també econòmiques i socials, i molt transcendents. No hi hem de passar de puntetes. Qui cregui que és que aquesta comissió d'investigació era una eina que es va crear per sustentar la rebequeria dels grups parlamentaris que promouen la independència pel resultat d'aquest procés, s'equivoca.

Hem vingut a parlar dels drets de tots, absolutament tots els ciutadans de Catalunya, que s'han vist afectats per l'article 155; un article 155 que s'ha aplicat trencant un pacte constitucional, el del 78, que establia un mínim d'acord entre formacions polítiques a l'hora de consolidar una precària democràcia, sempre a l'ombra de l'amenaça latent dels militars, i un pacte que establia una sèrie compromisos, com van explicitar a la comissió els experts del dret constitucional, que van ser dinamitats per la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de Catalunya, que va subvertir la voluntat del poble de Catalunya expressada no només en aquest Parlament, sinó també en referèndum, i el van derogar, a la carta, al servei de les pretensions del Partit Popular, tot i que el PSOE ja li havia passat «*el cepillo*», com deia Alfonso Guerra.

Es van pervertint els orígens d'aquesta norma, que cal cercar-los a la Carta de Bonn, és a dir, a la Constitució de la República Federal Alemanya, i, per tant, vulnerant els mateixos debats constituents de la Constitució espanyola, que en cap cas preveia la dissolució de parlaments ni cessament de presidents i vicepresidents, ni de governs autonòmics, ni tampoc convocatòria d'eleccions.

El que va fer el Senat i després va validar el Tribunal Constitucional és avalar l'esmena, que no va reeixir en els debats constituents, del llavors diputat d'Alianza Popular, Manuel Fraga Iribarne. Després de tants anys mort, el que fou ministre franquista, encara té un gran ascendent no només sobre el Partit Popular, sinó també sobre la magistratura d'aquest gran país que és Espanya. Això acredita per a nosaltres que la putrefacció del règim perdura en el cor de l'Estat, tant als alts estaments funcionaris com al poder judicial.

A diferència de la CUP, nosaltres volem agrair la tasca dels funcionaris de la Generalitat i també dels directors i secretaris generals que van romandre al seu càrrec. Per a nosaltres, que romanguessin al peu del canó, probablement va fer que la ferida en el nostre autogovern no fos tan gran com es pretenia.

Volem tenir un record i esmentar expressament els grans oblidats per l'aplicació de l'article 155: el tercer sector. La compareixença de les entitats va servir per acreditar l'immens dolor, el mal que va comportar a les capes més desfavorides de la nostra societat el 155, tant en els seus treballs com en la viabilitat de tantes organitzacions i entitats que vetllen per al benestar d'aquells que pateixen en primer grau els rigors d'una situació econòmica, que fa massa anys no és de bonança.

No podem entendre, en aquest sentit, el deixament de funcions de la resta de grups presents en aquest Parlament.

Hem de destacar també l'impacte econòmic local brutal en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, aquell famós informe, els 1.800 milions d'euros, import que xifrem com la reparació que la Generalitat de Catalunya ha de rebre de l'Estat com a perjudicis patits per la indeguda aplicació de l'article 155, en els termes que ho va fer.

La guerra bruta en l'àmbit de l'economia, el decret de la deslocalització d'empreses, la intervenció dels comptes de la Generalitat, la justificació que en feien alguns grans empresaris, sobretot banquers; tot sigui pel dividend, així de clar. Però això també ens posa davant d'un gran problema: o bé l'Estat legisla a la carta seguint el dictat de les grans empreses o aquestes es pleguen al dictat de l'Estat, el que encara és pitjor.

En qualsevol cas, el 155 s'ha revelat com una eina totalment ineficaç per enfonsar l'independentisme: ni va canviar el Parlament ni va canviar el Govern. I, per tant, no és cap solució; per a nosaltres, la solució és una llei d'amnistia i la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació.

I, posats en les conseqüències finals, per sanitat democràtica, cal tanmateix que el rei Felip VI abdiqui, per la seva aposta evident pel conflicte i la confrontació en lloc de la solució pactada i per la guerra bruta econòmica contra Catalunya que mantenim va promoure. El 4 d'octubre, el ciutadà Felip VI va fer un discurs autoritari i de part que l'inhabilita com a cap de l'Estat legítim de la ciutadania de Catalunya, a la que va posar en el punt de mira i en va justificar la violència policial en contra.

Així ho sent la immensa majoria de la ciutadania de Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president–, un 59,6 per cent el considera, literalment, un zero a l'esquerra i un 80 per cent el suspèn.

Ahir el Borbó va tornar a ensenyar que la seva presència a Catalunya com a cap d'estat és fruit de la coacció i no del consentiment, amb porres i policies que discriminen la ciutadania en base a la bandera que porten. Avui el Parlament li recordarà que després de la seva decisió del 4 d'octubre els catalans no tenim rei, que l'octubre del 17 va perdre qualsevol tipus de legitimitat enfront la ciutadania, si mai n'havia tingut. Ahir ens va imposar amb violència la seva presència a Poblet; avui amb democràcia, debat i vot, ratificarem la nostra voluntat d'autodeterminació i també que siguem nosaltres i no el règim, mitjançant la llei de la jefatura del Estado, qui digui qui ha de ser el cap de l'Estat.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre el dictamen, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora diputada Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bon dia. Diputats, diputades, presentem també les conclusions des de Junts per Catalunya. També esmentar que votarem favorablement, tal com vam fer a la comissió, les conclusions del Grup Republicà, de la Candidatura Unitat Popular, també en aquells aspectes que hem coincidit amb Catalunya en Comú Podem, doncs, també farem el mateix sentit de votació, i també creiem que aquestes visions diferenciades han de servir per teixir una estratègia per poder fer el proper embat democràtic, que és el repte que té Catalunya. En aquest sentit, també donar les gràcies als companys de Junts per Catalunya, el president Toni Morral, a la resta dels diputats, però també a l'equip tècnic i als diputats Pep Riera, Albert Batet, Francesc Ten, en Roberto, en Jordi Font, l'Anna Grevalosa... I espero no deixar-me ningú, perquè també ells ens van ajudar a la part final d'aquestes conclusions, que són més de quaranta pàgines.

Els haig de dir que la pretensió d'iniciar aquesta comissió d'investigació va néixer en la primera reunió del grup parlamentari a Brussel·les perquè creiem..., a petició del president Puigdemont, que era necessari, doncs, escatir i posar llums i xifres als danys que va causar la comissió d'investigació del 155. M'ha semblat, diputat Carrizosa, perquè no ha vingut només el dia que va venir el vicepresident Junqueras, i després va marxar –el conseller Turull l'esperava per poder respondre– però vostès tenen la mania d'interpel·lar i després marxar. Però vostè m'ha semblat que deia que volia impugnar i demanar al president Sánchez d'impugnar les conclusions d'aquesta comissió d'investigació. Doncs aquesta diputada i el diputat Francesc de Dalmaes,

que som els que vam subscriure les conclusions de Junts per Catalunya, ens reafirmaren en tota i cada una de les conclusions, sense cadascuna de les seves amenaces que vostè ha fet aquí, perquè estem exercint el nostre dret parlamentari de la llibertat d'expressió, llibertat d'opinar i llibertat, òbviament, de debatre amb vostè, i vostè sembla que, crec que continua a la fase d'amenaça contínua en aquest Parlament.

Segon. Els objectius d'aquesta comissió d'investigació al Parlament, vagament, eren dos: primer, debatre sobre la constitucionalitat i els efectes del 155 i assenyalar, doncs, la intervenció que va suposar aquests danys. Val a dir que el 155 va ser la resposta de l'Estat espanyol davant l'embat democràtic dels ciutadans de Catalunya, amb presó i exili. Va ser l'instrument jurídic en una estratègia d'estat per treure la immunitat parlamentària al president, al Govern, als membres de la Mesa..., que des d'aquí també els hi donem el màxim suport. Va ser, per tant, un pacte d'Estat. Va ser una prova més d'aquesta interpretació restrictiva de la Constitució espanyola; quan afecta els drets de la nació catalana, quan afecta els drets nacionals de Catalunya sempre s'interpreta restrictivament, la Constitució espanyola.

El 155 és el nou projecte d'Espanya per a Catalunya. Continuem sense saber quin és el projecte d'Espanya per a Catalunya, perquè no n'hi ha. L'únic projecte que hi ha és la repressió perquè els fa por debatre, els fa por el diàleg. I és així.

Vostè, diputat Pedret –i ha esperat la meua intervenció, perquè m'ha dit que entraria– vostè ens ha titllat de deshonestat, de «manca d'honestat intel·lectual». Home, jo ho he trobat una mica fort, perquè nosaltres l'hauríem esperat a la comissió d'investigació i hauríem debatut, i sap que hauríem debatut vostè i jo. Per tant, vostès, quan apellen al diàleg, un bon lloc per dialogar, si és de manera real, hauria estat a la comissió d'investigació, on vostè i jo hauríem pogut argumentar de manera contradictòria quins eren els nostres plantejaments i reflexionar-los. I li asseguro que això sí que hauria estat honest.

L'esquerra progressista hem vist també aquest projecte que tenen per a Catalunya, aquesta interpretació que fan des d'Espanya, doncs centralista i uniforme. Per tant, és aquesta manca també de voluntat política de negociar. Va quedar acreditat a la comissió d'investigació que ni la declaració d'independència ni la no declaració d'independència hauria suposat la convocatòria o no d'eleccions, hauria suposat el 155, i no ho afirmo jo, ho afirma el president Rajoy en el seu propi llibre. Vostè també, diputat Santi Rodríguez, quan feia referència que les conclusions estaven escrites, doncs bé, les úniques conclusions escrites eren les seves, perquè vostè no ha vingut cap dia a la sessió i ve a presentar les conclusions. Nosaltres hem modificat els nostres posicionaments. Per tant, les úniques escrites eren les seves.

Nosaltres demanem, des de Junts per Catalunya, la reprovació del president Pedro Sánchez, la reprovació del president Rajoy i d'Albert Rivera, perquè van ser els impulsors, ideòlegs, i els que van votar en seu parlamentària, al Senat també amb una sèrie de defectes procedimentals –però ja sé que els és igual– l'aplicació del 155. I també demanem la reprovació de Felip VI, perquè el 155 no es pot entendre sense el seu paper actiu avalant la violència del 3 d'octubre, i per tant, aquest és un posicionament que mantenim. I també defensem que, és a dir, el 155 continua vigent. Aquest és un posicionament propi de Junts per Catalunya. Nosaltres entenem que el 155 forma part d'aquesta falsa normalitat del Parlament. Per què per debatre sobre la monarquia o sobre l'autodeterminació de Catalunya o dels altres països del món aquí estem sotmesos a querelles? Per què? Doncs perquè el 155 encara és vigent, perquè és una manca de qualitat democràtica de l'Estat espanyol per fer front al conflicte polític que hi ha a Catalunya.

També el 155 va suposar la manca d'independència judicial, i de fet, els propis membres que no van comparèixer a la comissió del 155 s'emparaven en el Consell d'Estat, que precisament també en forma part la vicepresidenta Soraya Sáez de Santamaría.

Per tant, entenem que el 155 no ha marxat, que l'única manera que aconseguirà marxar serà amb l'assoliment de la independència de Catalunya, perquè l'únic pro-

jecte que té l'Estat espanyol per a Catalunya quan vol afrontar el seu conflicte polític bàsicament és a través de la repressió.

I, finalment, i la segona qüestió que esmentem a l'informe, els aspectes relatius als danys. Vostè, senyor Carrizosa, ha fet referència a la dependència. M'hauria agradat que hagués vingut a la compareixença de les entitats del tercer sector, i m'agradaria que llegís, per exemple, els danys que va tenir l'impacte en el pla d'emergències de les residències, en el Pla de Salut, en la contractació pública, en les subvencions, en els més de 1.800 milions d'euros que va tenir d'impacte econòmic aquest 155.

Per tot això, nosaltres volem també reconèixer la tasca dels treballadors públics de la Generalitat que es van mantenir, doncs, a la Generalitat per preservar la institució de la Generalitat de Catalunya. Animem totes aquelles persones que ens escolten a poder conèixer aquestes conclusions al web de servidors.cat, i, sobretot, conèixer aquests danys materials que es van causar a tota la ciutadania. Vostè feia referència que li preocupava la dependència, doncs aquests danys del 155 es van causar a tots els ciutadans, amb independència que votessin Ciutadans o votessin Junts pel Sí o votessin qualsevol grup parlamentari. I per tant, si hagués vingut a la comissió d'investigació, segurament ho hauria sabut.

I finalment, també va deixar sense capacitat jurídica de defensa la Generalitat amb les obres de Sixena o en el cas de l'institut El Palau, de Sant Andreu de la Barca. Per tot això nosaltres –i acabo, president– entenem que aquest 155 ens ha de servir per dibuixar una estratègia de futur, que aquest 155 només finalitzarà amb la independència de Catalunya i a afrontar de manera política el conflicte que té Catalunya, que és el dret a l'autodeterminació de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Acabat el debat sobre el dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Aplicació del 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya, els faig avinent que la votació tindrà lloc aquesta tarda un cop s'hagi substanciat el punt 9 de l'ordre del dia.

(Antoni Morral i Berenguer demana per parlar.)

Per què em demanat la paraula diputat?

Antoni Morral i Berenguer

Ahlusions.

El vicepresident segon

No té...

Antoni Morral i Berenguer

...referent, diguem-ne, a una afirmació...

El vicepresident segon

No té la paraula, diputat...

Antoni Morral i Berenguer

...que ha fet el senyor Rodríguez respecte a l'oblit de la seva conclusió. Res més lluny de l'oblit, al contrari, sorpresa sí, i he de reafirmar que grata sorpresa que presentés alegacions després de no haver participat en cap comissió, la qual cosa va suposar un contrast que va enriquir, diguem-ne, el que és el debat de les conclusions.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Com els estava fent avinent, la votació es farà després del punt 9 de l'ordre del dia.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, els secretaris primer i segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El president

Bé, bona tarda, diputats i diputades.

Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat

200-00013/12

Reprenem la sessió amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple del Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, de 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat.

D'acord amb l'article 138.1 del Reglament, el Govern va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple de l'esmentada iniciativa legislativa, i segons els criteris establerts per la Mesa s'ha de fer un primer debat i votació al Ple que acordi, si escau, la tramitació del projecte de llei pel procediment de lectura única. El debat ha de girar entorn del supòsit habilitant de l'article 138.1 del Reglament i de la valoració general del text, l'oportunitat, els principis i els criteris que informen la proposta, seguint les regles del debat de totalitat.

En aquest primer debat, i d'acord amb el que vam acordar a la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de set minuts cadascun i de cinc els subgrups. En primer lloc té la paraula, en nom del Govern, la consellera de Justícia, la senyora Ester Capella. Endavant.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Molt bona tarda. Gràcies, president. Diputades, diputats, el projecte de llei que avui els presento, relatiu a l'establiment de la sessió prèvia sobre mediació, parteix de dues constatacions que entenc que totes i tots compartirem. D'una banda, és evident que vivim en societats cada vegada més complexes, on els conflictes de tota mena només han fet que créixer. I per un altre costat, o per una altra banda, també és ben notori que una part molt important d'aquests conflictes es podria resoldre per vies molt més idònies que la de recórrer de forma mecànica al procés judicial. A més a més, en el marc d'una administració de justícia col·lapsada, que no ve d'ara, sinó que ve de lluny, entre altres factors, però que també és degut, aquest col·lapse, al creixement sense límit dels litigis.

Tot i que insistiré en una qüestió: la mediació no ha de resoldre, la mediació i les altres formes de resoldre conflictes no han de venir a resoldre el col·lapse de l'Administració de justícia, té una altra finalitat que els aniré explicant, tot i disposar d'un marc normatiu europeu que de forma clara aposta per la mediació com a sistema alternatiu de resolució de conflictes, altament recomanat, sobretot, en litigis de caire familiar.

A més a més, s'ha pogut constatar que les pràctiques que pretenen encoratjar les parts a recórrer a la mediació han estat insuficients, degut tant al desconeixement per part de la ciutadania amb relació a la mediació i a les bondats de resoldre els conflictes de maneres diferents a la judicialització, com també que els professionals del dret, i fins i tot el personal jurisdiccional, doncs, desconeixen els sistemes de mediació.

Entre les recomanacions formulades per les institucions europees, que remarquen la necessitat que els estats membres inverteixin més esforços en aquest camp, hi figura la relativa a l'establiment de la sessió d'informació obligatòria en el marc del procés judicial, així com la conveniència de considerar la mediació en totes les fases o tot el procés judicial, no únicament en la fase prèvia, sinó en tot el procés judicial, especialment, com deia abans també, en matèria de dret de família.

Malauradament, per manca de competència processal suficient, la Generalitat no pot subjectar l'exercici d'accions judicials amb caràcter general a un intent previ de mediació o resolució amistosa entre les parts; és a dir, no tenim competència sobre el procés. Altrament, fa temps que hauríem optat segurament, si tinguéssim aquesta possibilitat, aquesta opció, haguéssim optat per inclinar-nos i ens haguéssim inclinat segurament per l'anomenada «obligació mitigada», és a dir, per condicionar l'inici del procediment judicial, del procés judicial, a un previ intent de mediació entre les parts.

La iniciativa que avui els presento, que ara els presento, té un objectiu més modest, però alhora, per la seva modèstia, no fa que no sigui important, ja que es tracta d'establir que la participació en una sessió prèvia sobre els avantatges i el funcionament de la mediació tingui caràcter obligatori tant quan les mateixes parts ho hagin pactat de forma prèvia com en aquells supòsits en què l'autoritat judicial ho cregui i ho consideri convenient.

Com han subratllat les més altes instàncies judicials en aquest sentit, el fet de no assistir a una sessió informativa sobre mediació prèvia al procés pot arribar a ser considerat com una conducta contrària a la bona fe processal, atès que suposa rebutjar sense fonament una oportunitat oferta pel jutjat des d'una perspectiva de buscar la millor solució possible, en aquest cas, a la situació de conflicte.

El projecte de llei, doncs, té com a objectiu fomentar la mediació i evitar que la manca d'informació i el desconeixement d'aquest mitjà de resolució adequada de conflictes inclini les parts en el procediment i els professionals a recórrer a la via del litigi, a continuar en el procés judicial. Enfront del conflicte judicial amb guanyadors i perdedors, la mediació té avantatges acreditats, ja que implica i responsabilitza les parts en la resolució dels conflictes que els afecten i, en conseqüència, obté un major grau de compliment dels acords assolits, a més de tota una sèrie d'avantatges que els descriuré: minoren els costos econòmics, temporals i emocionals que implica qualsevol procés judicial. I permetin-me que apunti que per mi, especialment, de tots els costos possibles, els emocionals són els que només per això paga la pena avançar, doncs, en la mediació i en les altres fórmules de resoldre els conflictes. Representa, per tant..., i per això deia: no ve a descongestionar el col·lapse judicial, sinó que representa un canvi de paradigma en la resolució dels conflictes, en la resolució de les diferències.

Aquest objectiu es persegueix amb caràcter general, però amb una atenció especial en aquells conflictes familiars que afecten els infants, atenent a l'interès superior que representen els infants i el seu dret a mantenir les relacions personals amb els seus progenitors i amb els altres membres de la família. Estem aquí davant d'una nova aplicació de la Convenció de Nacions Unides sobre els drets dels infants, que obliga els estats a prendre totes les mesures legislatives i administratives adequades per a assegurar als infants tota la protecció i atenció necessàries per al seu benestar, tenint en compte, sobretot, els drets i els deures, els deures dels seus pares i mares.

Amb aquesta finalitat, s'introdueixen les precisions relatives a la sessió prèvia sobre mediació en els articles del nostre Codi civil que regulen la tutela i, més concretament, la delació judicial; les mesures definitives en cas de separació, divorci o

nullitat del matrimoni o de les parelles; els desacords en l'exercici, en aquest cas, de la potestat parental i marental, i la mediació familiar en general.

A més d'aquestes previsions en àmbits concrets del dret de família, el projecte de llei estableix el règim general de la cessió prèvia sobre mediació per mitjà d'una modificació de l'article 11 de la Llei 15/2009, de 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat. Es preveu aquí que, mitjançant aquesta cessió prèvia, les parts són assessorades sobre el valor, els avantatges i els principis i les característiques de la mediació. En funció d'aquest coneixement i del cas concret, les parts decideixen si opten o no opten per la mediació. Així mateix, si ho acorden les parts, la sessió prèvia es pot estendre a l'exploració del conflicte que els afecta.

Es tracta, doncs, d'afavorir que les parts que opten per la mediació puguin iniciar-la al més aviat possible, a diferència del que succeeix en l'actualitat, on sempre hi ha un període de temps, que pot ser determinant, entre l'assistència a una sessió informativa i l'inici efectiu d'un procés de mediació.

Com he avançat, la participació en aquesta sessió prèvia sobre mediació tindrà caràcter obligatori per a les parts quan així ho hagin pactat prèviament o bé quan així ho disposi l'autoritat judicial, si les circumstàncies del cas ho fan aconsellable, amb la finalitat que es pugui arribar a un acord. En aquest supòsit, és a dir, quan la sessió prèvia té caràcter obligatori, es preveu expressament que la manca d'assistència, com els apuntava abans, no justificada no està sotmesa a la confidencialitat i ha de ser comunicada a l'autoritat judicial.

La llei de mediació vigent també es modifica en aquest nou projecte per estendre l'objecte del Centre de Mediació del Dret Privat de Catalunya, no únicament a promoure i administrar la mediació, sinó també a la promoció i administració d'altres mètodes alternatius o adequats de resolució de conflictes, com poden ser la negociació, la conciliació, la revisió per experts, el dret col·laboratiu o l'arbitratge. Igualment, es proposa el canvi de denominació del Centre de Mediació del Dret Privat de Catalunya per la de «Centre de Mediació de Catalunya», denominació més clara i ajustada a les funcions que té atribuïdes el Departament de Justícia i el mateix centre, i més coherent amb el fet que la mediació i altres mètodes anàlegs es poden utilitzar en tots els àmbits, i també en tots els ordres jurisdiccionals.

Estem, per tant, davant d'una mesura concreta, fins i tot, com deia, modesta però rellevant, que pretén ampliar el coneixement de la mediació per part de la ciutadania, de forma que hi pugui recórrer més sovint i que hi trobi una solució més humana, civilitzada i eficaç de resoldre els seus conflictes; una mesura que pretén reduir la judicialització dels conflictes i fomentar la cultura de la negociació, el diàleg i l'acord, que entenc més necessari que mai en tots els àmbits de la vida.

Amb aquest nou marc legal, assolir l'objectiu esmentat dependrà molt directament, doncs, bàsicament de tots els professionals implicats i, en particular, de l'advocacia, la procura i el personal jurisdiccional. Per part del Govern seguirem fent els esforços necessaris per a estendre aquesta cultura, aquesta nova manera d'entendre la resolució dels conflictes. I no ho deixarem únicament amb les bones paraules, sinó que ja els avanço el compromís del Departament de Justícia, doncs, per a fer front a l'increment de despesa que suposarà que les parts interessades puguin gaudir d'aquesta sessió prèvia sobre mediació de forma gratuïta, de forma que no suposi un sobrecost addicional per a ningú.

El Govern va sol·licitar que aquest projecte de llei fos tramitat pel Parlament per lectura única, entenent que persegueix un objectiu que pot ser molt àmpliament compartit, en particular pels beneficis que pugui tenir en els processos sobretot de família, des de la perspectiva de l'interès superior dels infants, i perquè es tracta d'un text, si se'm permet, també, normatiu reduït, integrat per pocs preceptes, que no pretén regular la matèria de forma completa i general, sinó introduir millores concretes a favor de la cultura, com deia, del diàleg i l'acord a la que abans feia referència.

Els reitero aquesta petició i els demano que donin suport al projecte de llei, atesa la urgència d'anar donant passes a favor d'una major capacitat d'entesa entre les persones, de reduir la confrontació –abans els hi deia– entre els que guanyen el plet i els que el perden i de permetre que els tribunals puguin funcionar i treballar de forma eficient i centrant-se o que s'hagin de centrar en els assumptes que realment exigeixen la seva intervenció. En la mediació, la persona, la part, és part de la solució.

En les darreres setmanes, després de veure com la pandèmia del Covid-19 paralitzava pràcticament els jutjats i multiplicava els conflictes de tota mena, hem tingut ocasió de contrastar el contingut d'aquest projecte de llei amb diversos grups parlamentaris. Gràcies a aquest diàleg, se'ns han plantejat algunes propostes que milloren el text que, des de la meua posició, no tinc cap inconvenient que hi siguin incorporades durant el termini d'esmenes. Per breu que sigui aquest termini, crec que ens hem de donar l'oportunitat d'introduir-hi les millores que entre tots considerem necessàries. En tractar-se d'una iniciativa legislativa a favor de les persones, i principalment de naturalesa civil, també confio que pugui obtenir el suport més ampli possible d'aquesta cambra.

Estic convençuda que, a curt o mitjà termini, les institucions d'aquest país ens hem de dotar d'una política pública global, coherent i decidida en l'àmbit de la gestió dialogada dels conflictes, així com d'una regulació general de la prevenció, la gestió i la resolució de conflictes. Ens caldrà molta decisió, molt diàleg i molt consens, però hem d'anar cap aquí, i ho hem de fer com més aviat millor. Ara, com els deia, estem davant d'una iniciativa de caràcter més parcial –deia «modest»–, però animada també per aquesta mateixa voluntat de fomentar el diàleg i l'acord, de reduir la confrontació i la judicialització dels conflictes, amb tots els avantatges que en poden derivar, sobretot per als infants, per a la resta de persones i, en definitiva, per a tots plegats i per a la nostra societat en general.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. A continuació, i per posicionar-se, té la paraula en primer lloc, en nom de Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Manuel Rodríguez. Endavant.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Sí; gràcies, president. Señora Capella, ¿qué le hace pensar que todo el colapso judicial de más de 75.000 juicios sin celebrar que teníamos pendientes hasta la fecha y los que se prevé que tengamos en Cataluña en los próximos meses se va a solucionar con algunos retoques en cuatro artículos del Código civil de Cataluña y con cinco retoques en la Ley de mediación? La verdad es que creo que hay que tener presente que Cataluña..., bueno, en este caso, los derechos y libertades de los ciudadanos no van a ser tutelados por culpa de esta congestión y del colapso judicial. Y en este sentido no vemos ninguna medida que se haya adoptado, sería, por parte de su departamento.

De hecho, la verdad es que hemos visto o hemos observado, bastante confusos, un titular donde decía que Cataluña pide que la mediación extrajudicial sea obligatoria para evitar el colapso de los juzgados. Pues bien, estamos hablando de que es solo una sesión previa, una sesión informativa donde se hablará de las bondades de lo que supone la mediación. Pero evidentemente creemos que el sistema judicial debe dotarse de los medios necesarios para hacer frente a la situación y a los efectos de la Covid-19, y principalmente porque evidentemente dotar a los medios judiciales de los suficientes recursos supone dar justicia social y además defiende de los abusos, especialmente los abusos de los poderosos, reforzar la justicia y, evidentemente, evitar estas listas de espera interminables dentro de la justicia.

También le digo: es que no estamos en contra estos retoques, pero le digo también que no nos venda aire; no nos diga que con esta norma va a obligar a pasar una mediación extrajudicial a quienes acuden a la vía judicial para encontrar una solu-

ción a un litigio. Una sesión previa informativa no es una mediación extrajudicial, y tampoco es obligatoria.

La crisis y la falta de medios amenazan con llevar el colapso judicial a los juzgados de lo mercantil. No lo digo yo, hace dos días decía la magistrada del Juzgado 13 Mercantil de Barcelona, y hablaba de una saturación que puede llevar al juzgado a un colapso de más de cinco años; más de cinco años, señora Capella. Aparte de los 75.000 juicios pendientes sin celebrar en Cataluña. Otros jueces catalanes piden refuerzos y alertan del colapso dramático en los juzgados sociales y mercantiles por la crisis del Covid-19.

Creo que es importante recalcar estos hechos porque, dado que con este efecto placebo que nos presentan hoy con esta Ley de mediación, creo, es importante recordar la situación que está padeciendo la justicia en Cataluña, y concretamente los hitos o las situaciones más graves que está padeciendo la justicia.

En primer lugar, evidentemente, los medios materiales. Los juzgados sociales, los juzgados civiles, administrativos, los juzgados de familia, los mercantiles, todos van a sufrir un colapso muy importante, especialmente aquellos que están revisando la cuestión de los EREs o de los ERTes, de los concursos de acreedores y de las insolvencias, de los divorcios..., es decir, reclamaciones de todo tipo. Y esto, evidentemente, si usted no dota de los medios adecuados..., no habrá justicia ni habrá justicia social.

Luego otra cuestión trascendente es la cuestión de la abogacía..., bueno, del expediente judicial electrónico. De hecho, la abogacía y los procuradores de Barcelona apostaban por la necesaria digitalización de los juzgados y el expediente judicial electrónico para superar ese colapso. No vemos ningún plan para hacer frente a este colapso judicial. Nos vienen a presentar esta ley de método de resolución alternativo de conflictos, pero viene a ser eso, una cuestión accesorio. Realmente, lo principal es la justicia, y hay que dotarla de los medios adecuados.

Otras cuestiones. Juzgados de nueva creación. Llevamos desde noviembre pasado esperando que..., de los ocho juzgados de nueva creación solo se han implantado dos, concretamente dos sociales. Estamos esperando diferentes juzgados para ver si funcionan, y, evidentemente, comparativamente con otras comunidades autónomas, Cataluña, como siempre, está a la cola en justicia.

Otra cuestión que usted no trata o evita tratar es que ya concentra el 60 por ciento de las vacantes de jueces por el acoso soberanista, y que, evidentemente, los jueces se han convertido en un objetivo independentista. Quiero saber qué medidas han adoptado para revertir esta situación y proteger a los jueces, magistrados, fiscales, letrados de la Administración de justicia, sobre todo para dar un entorno laboral adecuado y seguro a todos los operadores jurídicos.

Bien, usted venía a decir en una de las noticias que se publicaron que los juzgados deben ser la última opción, pero la última opción debe ser para usted, porque en principio..., la última opción para la resolución de los conflictos –me explico mejor–, dado que, evidentemente, si las partes desean acudir a un procedimiento judicial, deben hacerlo, evidentemente. Esto viene a ser una cortina de humo, porque esto no va a solventar el colapso judicial. Además, incluso llega a ser, esta reforma que proponen ustedes..., la lectura llega a ser confusa, hasta cierto punto redundante, porque al final las partes si se quieren someter a mediación lo hacen, no necesitan que una ley les obligue; al final prevalece el acuerdo de las partes. Y además ustedes lo centran, lo enquistan en la materia de familia, cuando vemos que desgraciadamente tampoco es que en situaciones como las herencias, las fundaciones y las asociaciones, dentro de los estatutos de las entidades, o incluso en problemas entre vecinos y en comunidades de propietarios, tampoco es que sea muy habitual este tipo de métodos de resolución de conflictos. Creo que es importante recordárselo.

De todas maneras, tenemos una situación de colapso judicial muy seria, muy preocupante. Creemos que además de otros métodos de resolución de conflictos, como he dicho..., son accesorios, pero lo principal tiene que ser la justicia y dotar

de medios adecuados. Y no hemos escuchado por parte de usted ningún plan para revertir esta situación, para hacer frente a todo el colapso judicial que se nos viene encima, a estas 75.000 demandas que tenemos pendientes de resolver, más las que van a venir hasta final de año, y especialmente por la moratoria de los concursos de acreedores y todo lo que provoca en adelante, ¿no?

Finalmente, lo que venimos a decirles es que con unos retoques no van a solucionar nada. Nosotros no estamos en contra de esos retoques, pero con unos retoques ustedes no van a solucionar nada. Ustedes deben actuar con celeridad, y si no lo hacen agravarán el problema. Nos lo están vendiendo como una solución a todos los problemas, llevamos escuchando esa cantinela durante varias comisiones y en algunos medios de comunicación, pero la verdad es que llevan años defraudando al conjunto de los catalanes, y hay que reconocerles su gran capacidad para no hacer el trabajo que tienen que hacer.

En todo caso, yo le recuerdo lo que sí que deberían hacer para solucionar la situación de la justicia. Y, en primer lugar, sería dotar a la justicia de los medios materiales y del personal adecuado. En segundo lugar, habilitar y desarrollar los juzgados pendientes, apoyar a todos los trabajadores públicos de su ámbito, y especialmente a aquellos que se ven amenazados y coaccionados por ejercer su labor de manera independiente. Y luego, en tercer lugar, también innovar en el expediente judicial. Y, en último término, respetar las leyes, señora Capella –respetar las leyes–, que es de primero de democracia, y respetar, evidentemente, al conjunto de catalanes para que trabajen por el bien común. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Y, en definitiva –y acabo–, su falta de compromiso con la justicia ha sido realmente inquietante. Pocas veces hemos visto cómo alguien ha hecho tan poco por la justicia como usted.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra. Endavant.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Consellera, si en alguna cosa tots i totes podem coincidir en l'àmbit de la justícia és en la necessitat de reduir la litigiositat del nostre país. De fet, si repassem les dades que ens ofereix la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en concret la comparativa del 2017 sobre el 2018, ens trobem que l'evolució d'assumptes que van ingressar en els tribunals és positiva: hi ha un increment, especialment en els ordres penal i civil, i si ens centrem en la jurisdicció civil veurem que van ingressar-hi més del 7 i mig per cent d'assumptes el 2018 respecte al 2017.

Hem de tenir en compte que aquestes dades no contemplen, ni podien fer-ho, la situació que se'ns presenta en l'actualitat, amb les conseqüències en les relacions personals, i també en l'Administració de justícia, de la Covid-19. La crisi social i econòmica provocada per la pandèmia, que pot comportar canvis en la situació de les persones i conseqüències, per exemple, en els convenis reguladors en casos de separació o divorci, pot fer créixer encara més l'allau d'assumptes que poden arribar als jutjats.

Aquesta situació agreujarà la litispendència que hi ha degut a l'aturada, excepte en els casos dels serveis essencials, que ha patit l'Administració de justícia durant aquest període. Per tant, es fa més necessari que mai incentivar mesures per tal que els conflictes que sorgeixin en la societat es puguin resoldre per altres vies que no sigui la d'acudir als tribunals. Aquesta via hauria de ser –i ho deia la consellera– l'últim recurs per a aquelles persones que amb interessos confrontats no troben acord inicialment.

Evidentment que la mediació no és la solució al col·lapse que viu la justícia a Catalunya, i, per tant, és cert que el seu departament hauria de treballar perquè això no

fos així, hauria de posar els mitjans humans i materials perquè això no fos així. Però nosaltres creiem que aquestes mesures que planteja aquesta modificació, aquest projecte de llei, són positives.

Catalunya ha estat un referent en mesures alternatives de resolució de conflictes com la mediació. En feia un reconeixement fa pocs dies el ministre de Justícia, a la vegada que es comprometia a treballar des del Govern d'Espanya en aquesta direcció.

La Llei 15/2009, de 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat, modificava la Llei del 2001, de 15 de març, també de mediació familiar de Catalunya, que a la seva vegada provenia de l'encàrrec que feia el legislador del Codi de família. La llei del 2001 va representar una fita important en la introducció del procediment de mediació en el tractament jurídic de les crisis familiars. Fins aleshores a Europa únicament França tenia una legislació específica en vigor.

Per tant, del 2001 a l'actualitat hem tingut la legislació en mediació, tot i que, com reconeix la mateixa exposició de motius –i ens ho deia també la consellera–, aquesta legislació no ha estat suficient per si mateixa perquè s'hagi generalitzat la seva pràctica com a mecanisme de resolució de conflictes i per evitar que aquests arribin a l'àmbit judicial. El coneixement de la mediació continua sent escàs, i la informació no arriba a les possibles parts ni als professionals del dret, fet que afecta negativament els serveis de mediació. Cal, doncs, una manera d'incentivar l'ús de la mediació, i el projecte de llei que avui estem debatent va en aquesta línia.

Com es pretén recordar en la mateixa exposició de motius, la mediació té avantatges en l'estalvi de temps, econòmic, i també de costos emocionals. I és cert, possiblement aquests, els costos emocionals, són els que hem de treballar més per evitar-los. I això és especialment valuós en els casos de conflictes familiars i que tenen com a objecte, doncs, menors.

El projecte que se'ns presenta dibuixa l'obligatorietat, si així ho creu l'autoritat judicial o ho han pactat les parts, d'una sessió prèvia de mediació, una sessió en la qual s'informarà les parts del que significa la mediació, del seu funcionament i dels seus beneficis. I ho fa modificant una sèrie d'articles del Codi civil de Catalunya, i també de la Llei de mediació, així com introduint una disposició addicional quarta de la mateixa llei.

El projecte també aprofita per fer certs canvis terminològics –canviar l'expressió «incapacitada» per «persona amb la capacitat modificada judicialment»– i per canviar el nom del Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya per «Centre de Mediació de Catalunya». I aquest punt pot ser considerat menor, però nosaltres creiem que no ho és, perquè el fet d'ampliar la seva denominació eliminant «dret privat» fa que la mediació es pugui plantejar, com també es diu en l'exposició de motius, en altres àmbits i ordres jurisdiccionals, cosa que entenem necessari explorar, especialment a causa de la situació que tenim actualment, i que, en tot cas, s'ha de circumscriure a l'àmbit competencial, que és propi.

Per tot el que hem anat desgranant, el nostre grup ha cregut necessària la modificació que ha presentat el Govern tant del Codi civil de Catalunya com de la Llei de mediació en l'àmbit del dret privat, per tal d'introduir la sessió prèvia de mediació com a requisit de procedibilitat en els àmbits que preveu.

I també considerem oportuna la seva tramitació per lectura única ja que, per un costat, el moment en el que ens trobem fa del tot imprescindible prendre mesures per incentivar la resolució de conflictes fora de l'àmbit judicial, i per l'altre, la modificació que es planteja és prou acotada i definida per poder ser objecte d'aquesta tramitació, tal com demana el mateix Reglament del Parlament.

Respecte al contingut, quins són els punts que creiem que es poden modificar o que es poden millorar amb aquest projecte de llei? Al nostre entendre, cal garantir la igualtat de les condicions de les parts i el total coneixement dels seus drets i obligacions quan acudeixen a aquest mitjà per solucionar els seus conflictes. Per tant, ja des del moment de la sessió prèvia les parts han de poder estar assistides pel seu lletrat o lletrada. Aquesta assistència hauria de ser necessària si ho requereixen les parts o si

així ho disposa l'autoritat judicial, i s'ha de desenvolupar sempre amb ple respecte als principis de la mediació i la igualtat entre les parts. Per tant, el nostre grup presentarà esmenes –de fet, és cert, ja ho deia la consellera abans, n'hem pogut parlar, i l'hi agraïm, en aquest sentit, al departament– en aquest sentit.

Per acabar, reiterar el convenciment del nostre grup de la necessitat d'apostar per la mediació i per altres mètodes alternatius per poder solucionar els conflictes i evitar que passin a la via judicial, sense que això signifiqui en cap moment una minora-
ció de la tutela judicial efectiva.

En català diem –abans ho comentàvem amb el diputat Pedret– que més val un mal acord que un bon plet. Crec que haurem de ser capaços de reescriure aquesta dita. Hem de treballar per enfortir les estructures perquè les parts en conflicte puguin arribar a bons acords sense haver d'arribar a un plet, que sempre acaba sent, per a una de les parts o fins i tot per a les dues, una mala solució. I també aquesta, diguem-ne, bona solució es podria estendre a altres àmbits de la vida política catalana. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Correspon ara a un torn a la diputada Yolanda López, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Endavant.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Diputades, consellera, diputats..., hoy el Govern nos presenta el Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat, amb el «tram» 200-00013/12..., unas medidas que consideramos que podrán ser beneficiosas para la descongestión y la eficacia de los juzgados, pero nos hubiese gustado que no se tramitara por lectura única y se debatiera en ponencia, ya que entendemos que esta ley debería contar con un espacio de participación y de reflexión, con expertos y colectivos, para que fuese una ley lo más completa y ajustada a las necesidades posible.

No es necesario ser una experta jurista para saber que el funcionamiento de la justicia en Cataluña y en el Estado dista mucho de responder a los mínimos exigibles de un servicio público de esta importancia en un estado democrático y de derecho. La tutela judicial efectiva se otorga de manera especialmente lenta y, como dice la máxima de que la justicia lenta es menos justicia, podemos concluir que injusta. Además, el alargamiento en el tiempo provoca un innegable sufrimiento no solo en las partes, sino en terceros; terceros que en este caso son en el ámbito familiar y especialmente vulnerables los niños y las niñas, los menores.

En consecuencia, mientras no logramos unos mínimos de calidad en el servicio homologables a los países de nuestro alrededor europeo, es bueno acoger otras medidas que protejan a todas las partes y a los terceros, pero sin perder de vista el objetivo: una justicia eficaz, amable, independiente, resolutive y, por encima de todo, justa.

Superar la descongestión de los tribunales debe seguir siendo el gran objetivo de un gobierno que tiene en la defensa de la justicia para todos uno de sus compromisos. En este sentido, la mediación puede acortar este proceso y al mismo tiempo hacerlo menos traumático para las personas que tienen que vivir el trance del litigio. Pero insistimos: la mediación debe ser una ayuda para el sistema judicial, pero las garantías deben seguir imperando en la solución del conflicto, no pueden ser una mera alternativa, y aún menos un parche.

Recurrir a la mediación no puede suponer, en ningún caso, una desjudicialización obligada, nunca una imposición sobre las partes, y siempre debe haber habido un acto que conceda claramente la voluntad libre y espontánea para someterse a ella.

El sistema debe conseguir que la mediación no se presente como un mal menor en un escenario de justicia colapsada ni como una imposición del tribunal en contra

de la voluntat de una o ambdues parts. La mediació ha de ser consentida per les parts com a via de solució de su conflicte, a través de les virtuts de la institució i de la projecció com a solució eficaç, justa i respectuosa per superar el conflicte.

Ha de garantir que el recurs de la mediació no suposa una nova dilació en el procés, i ja adelantamos que, i com a ja ha id dicens la *consellera*, faremos enmiendas, «esmenes», per que esto no sucda.

Dentro del escenario de saturación, ha de reconocer que ha organos judiciales que, contra todo y todos, siguen funcionando con cierta normalidad, gracias a la profesionalidad y responsabilidad de las personas de la Administración de justicia, que sobresalen en sus funciones, por lo que ha de velar per que la mediació no tenga el efecto contrario al deseado. En este sentido, se deberá velar per garantizar que no sea utilizada fraudulentamente per alargar aún más el procedimiento, evitando que sea empleado en tácticas de filibusterismo procesal, y prever la identificación y el perjuicio de quien haga mala fe, si esto se da. Por tanto, deberá garantizar que el servicio de mediació no solo deberá prestarse con garantías de profesionalidad, rigor y humanidad, sino también con la agilidad necesaria.

La intervención de un mediador privado, a criterio de la mayoría de los profesionales del mundo del derecho, puede ser perjudicial en los casos donde intervenga la violencia, ya sea dentro de la pareja, ya sea en relación con terceras personas del círculo familiar. En consecuencia, en ningún caso se debe pretender someter a arbitraje conflictos con violencia. La intervención del Ministerio Fiscal y la tutela jurisdiccional continua devienen inseparables en estas circunstancias, por lo que ha de garantizar claramente que la mediació que estamos contemplando aquí no interferirá en litigios contaminados por la violencia. También presentaremos «esmenes» per que esto no sucda.

Asimismo, debe ser prestada siempre desde el respeto de la perspectiva de género, por lo que dentro de la excelencia del servicio es necesario que la profesional que lo presta y los principios del procedimiento estén inspirados en los principios de igualdad y no discriminación, la exclusión de prejuicios, y evite cualquier victimización de la mujer.

Por todo ello creemos necesaria y apoyaremos la modificación del Código civil catalán que no solo permita, sino que fomente el uso de la mediació en conflictos familiares, pero recordamos, señora consellera, que el objetivo de su *departament* es que velar per la prestación de la tutela judicial efectiva de los derechos de la ciudadanía sea siempre incuestionable, y que la justicia debe recuperar la confianza de la sociedad, que los ciudadanos vuelvan a ver en los tribunales un servicio público que con eficiencia, transparencia y rapidez dé solución a los innumerables problemas que surgen en la convivencia social.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Moltes gràcies. Honorable consellera de Justícia i col·lega i companya Ester Capella, primer de tot, nosaltres volíem agrair al seu departament la presentació d'aquesta modificació normativa. Ja avancem que votarem favorablement tant a la lectura única com, el divendres, a l'espera de veure esmenes, però en tot cas al que és el cos normatiu en forma de modificació que avui se'ns presenta. I volíem aprofitar la intervenció que fem en aquest moment per donar compliment al que se'ns demana des d'un punt de vista de tramitació, que és pronunciar-nos sobre la lectura única, però també fer algunes referències a allò que no ens ha acabat de convèncer sobre el que es presentava, i veurà la consellera que no fa referència al cos de la norma, sinó a l'exposició de motius. I ara l'hi expliquem o intentem traslladar-ho al conjunt de diputats i diputades.

Poden veure els diputats i les diputades que a l'exposició de motius hi ha com una referència permanent inicial a les institucions de la Unió Europea. Al respecte, lo primer que volem dir és que algú ens digui, de les accions, ja siguin actes administratius o sentències de qualsevol institució de la Unió Europea, on està la mediació. Seria molt curiós que poguéssim anar a trobar mediació de les sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, aquelles que atempten contra els drets dels treballadors o, fins i tot, d'alguna actuació del Consell o de la Comissió. I, per tant, el que volem traslladar amb això és que, evidentment, per nosaltres *mai* les institucions de la Unió Europea són un bon exemple quan parlem de mediació.

També perquè tenim una cultura jurídica pel que fa al dret de família, els estats i les nacions del sud d'Europa, absolutament diferent a la concepció majoritària que hi ha a les institucions de la Unió Europea, on el dret anglosaxó, doncs, ha fet majoria, per explicar-ho d'una manera molt planera.

I la tercera: perquè hi ha un moment en l'exposició de motius que expressament es refereix a una sentència, la del 18 de març del 2010, on s'habilita perquè la mediació pugui ser fixada de manera obligatòria, i considera que això no vulnera el dret a la tutela judicial efectiva. I ara ja avancem que tenim clar que el que es planteja per part del departament no és que sigui obligatòria; ho tenim molt clar. El que es planteja és que podrà ser obligatòria si hi ha un magistrat que la fixa, o una magistrada, un jutge, una jutgessa, o que podrà ser obligatòria si prèviament hi ha hagut la submissió de les parts a aquesta obligatorietat. Però en aquell cas la sentència que estem referint, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, de 18 de març de 2010, sí que habilita a que la mediació pugui ser obligatòria, i considera que això no vulnera el dret a tutela judicial efectiva.

Aquest subgrup parlamentari, per la seva cultura política i per la seva cultura politicojurídica, nosaltres sí que considerem que això podria ser atemptatori contra el dret de la tutela judicial efectiva. Per a alguns procediments que fos obligatòria no ho seria, però per a alguns concrets que pogués ser obligatòria sí que ho és. I ho volíem traslladar d'aquesta manera, per fer una diferenciació sobre alguna de les coses que se'ns estan plantejant avui.

També, i l'hi volem traslladar al departament amb tot tipus de respecte i a la consellera, hem tingut la sensació que hi havia a l'exposició de motius una certa flaire on es traslladava als lletrats i a les lletrades una responsabilitat sobre no sempre informar els seus clients, els seus defensats, els seus representats, sobre els mecanismes de mediació. Això és una opinió com molt generalitzada, que els advocats i les advocades no volem mediacions o no volem arribar a acords i volem sempre fer judicis o tenir sentències, i com perfectament i en primera persona ha conegut la mateixa consellera de Justícia, doncs no és ben bé així. Als lletrats i a les lletrades ja ens agradaria moltes vegades poder arribar a acords, poder trobar solucions extrajudicials del conflicte, però quan tenim molt clar que no hi haurà aquesta possibilitat, evidentment, defugim la mediació. No és contrari en relació amb el que es planteja.

I per últim, per acabar, en relació amb el que realment ens hauríem d'estar pronunciant ara, si realment pot haver-hi o no pot haver-hi lectura única, per nosaltres es donen els dos supòsits que habiliten de forma separada, de fet, per part del Reglament de Parlament de Catalunya perquè pugui haver-hi lectura única. El primer, el de la naturalesa del que s'està plantejant, i el que tenim avui sobre la taula és una qüestió molt concreta, la mediació, que s'expressa amb diferents canvis normatius, i fins i tot de diferents normes, però l'objecte és molt clar, que és la mediació i com avancem amb la mediació. I el segon, quant a la possibilitat de que es faci amb celeritat; són vuit articles, és simplicitat, que és el que ens diu el Reglament del Parlament, simplicitat, i, encara que siguin vuit des d'un punt de vista quantitatiu, des d'un punt de vista qualitatiu són articles de simple modificació. I, per tant, nosaltres hi votarem a favor també, per un tema de compliment de reglament, perquè és un supòsit que s'hi enquadra perfectament.

El president

Moltes gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula ara la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bona tarda, diputats i diputades, consellera. Bé, ja s'ha dit, no?, però és veritat que aquesta modificació legal segueix una mica l'estela del consell de tots els operadors jurídics quan tens un client, i és millor un mal acord que un bon plet, no? I crec que és positiu introduir la figura de la mediació, crec que ajudar a que redueixin la conflictivitat judicial en els assumptes de família és important, especialment perquè al final a l'àmbit familiar els menors són els que més pateixen aquesta mena de conflictes.

És veritat que els contenciosos al final no són els més nombrosos ni són responsables del col·lapse judicial, ni molt menys, però creiem que és una bona eina. Donar a conèixer l'eina amb aquesta sessió prèvia, diguem-ne, que no és obligatòria, però sí..., vaja, sí que obre la porta a intentar aportar una altra solució que en un plet, creiem que és positiu. Perquè al final una ruptura, una separació o un divorci el que implica necessàriament és reestructurar totes les relacions familiars, no?, i també com es relaciona aquell nou entorn i aquell nucli familiar, on els membres de la família a vegades pateixen més del compte, especialment els menors.

I és veritat que l'alta conflictivitat el que empitjora encara més és aquell nou vincle familiar que s'ha creat amb aquesta separació o divorci, i de fet, afecta fins al punt de que hi han estudis que assenyalen que precisament els menors que tenen una alta conflictivitat familiar normalment també, a vegades, o bé pateixen o bé són autors, doncs, d'accions com el *bullying*, no?, per posar un exemple.

Trobem només a faltar una cosa, i és que, com que a Catalunya havíem sigut pioners amb un programa pilot de coordinació parental, no s'hi introdueixi, aprofitant aquesta modificació legal, aquesta figura. Per què? –ara la consellera fa així amb el cap (*l'ora-dora riu*)... No és el mateix, la mediació no és el mateix que la coordinació parental. La coordinació parental, doncs, és intrajudicial, és a dir, ja pots haver intentat la mediació i després d'estar enmig d'un conflicte judicial i fer servir aquesta coordinació parental, doncs per a moltes coses, però, per exemple, per al compliment de les sentències; això també implica menys conflictivitat judicial a l'hora de noves mesures judicials, però és que a més també és una figura que recolza i que dona recolzament al jutge en el seu moment, no? I creiem que, sent els pioners amb un programa pilot a Catalunya, és una pèrdua d'oportunitat que no haguéssim aprofitat aquesta bona experiència, per aquesta modificació del Codi civil, i introduir també, com a altra mesura de solució de conflicte, diguem-ne, no judicial aquesta figura.

Malgrat això, nosaltres considerem que les modificacions són bastant clares. És veritat que tenim alguns dubtes en alguns articles, especialment aquells que es refereixen, doncs, als conflictes ocasionals de la pàtria potestat entre els progenitors. No veiem massa clar quan són ocasionals, perquè no es limita en el temps i, en canvi, sí que es limita en el temps quan són recurrents. Creiem que deixa la porta oberta a una situació de possible vulnerabilitat i, vaja, sense terme ni finiment, que creiem que és perillós, precisament per això: per intentar donar solucions als conflictes familiars, no pots deixar oberta la porta a no posar terme a una situació totalment extraordinària, que és donar només la pàtria potestat a un dels progenitors.

Presentarem esmenes, i, malgrat això, sí que li volia fer una reflexió a la consellera, i és: això està molt bé, però la justícia en necessita més; i vostè ho sap com a consellera, i també com a advocada. Des de l'any 96, que es van fer les transferències efectives en personal i en material de l'Administració de justícia a Catalunya, els funcionaris són els pitjors remunerats. Tenim una mancança, és veritat, que és crònica ja dels jutjats, però facin el favor: ara que vostès són socis d'un govern i que tenen interlocució directa, en lloc de les meses aquestes de diàleg, intentin gestionar. Jo ja sé que els setanta no els hi donaran, les setanta seus judicials que es necessiten

no les hi donaran, però faci el favor de pressionar, perquè l'horitzó judicial a Catalunya –com a tot arreu, eh?, però a Catalunya especialment, que és on estem– és molt complicat, i la Covid encara ha agreujat més una de les rèmores clàssiques de la justícia però que no per ser habitual ens hi hem d'acostumar, i és l'endarreriment de la solució judicial dels conflictes, que tant empitjora la convivència, i també un sistema democràtic.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Jordi Orobitg. Endavant.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, president. Consellera, diputades i diputats, avui abordem un projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya i, així mateix, la modificació de la Llei 15/2009, de mediació en l'àmbit de dret privat, l'objecte del qual, en definitiva, és el de promoure la mediació en l'àmbit dels conflictes familiars. Amb l'aprovació del projecte de llei, el Departament de Justícia complirà amb un altre dels objectius de la legislatura, al que hem de sumar la modificació del Codi civil en matèria successòria, pel que fa a la discriminació que patien les persones amb discapacitat sensorial. Aquest llegat legislatiu es completarà també amb la Proposició de llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge, àmbit en el que hem de felicitar i agrair la perseverança de la consellera de Justícia, en sobreposar-se a la manca de convalidació per aquesta cambra legislativa, per espuris motius polítics, d'un decret promogut en aquest àmbit.

Aquest projecte de llei ve, doncs, a engreixar un llegat legislatiu ingent, quantitatívament i qualitativament atresorat les dos darreres legislatures, en què, per fortuna, he gaudit de la confiança dels grups parlamentaris dels que he format part. Més de cinc anys, dos legislatures, la de la il·lusió, amb el conseller Mundó, Carles Mundó, i la de la repressió, amb l'avui consellera Ester Capella. Dos legislatures que alguns, els de sempre, han denunciat com perdudes, perquè diuen que a nosaltres només ens interessava la independència, i no el progrés del país. I la realitat, tossuda, desmenteix aquestes afirmacions.

S'ha tancat el centre penitenciari de Barcelona, la Model, una reivindicació històrica de la ciutat de Barcelona i de tots els demòcrates del nostre país. S'ha completat el Codi civil de Catalunya amb el llibre sisè, relatiu a obligacions i els contractes, i s'ha convertit en un dels codis més valorats i prestigiosos d'Europa. S'han modificat els llibres segon i quart del Codi civil per a la regulació de les voluntats digitals, i s'ha escurçat l'escletxa temporal tradicional existent entre la llei i la realitat. S'ha reglamentat el Registre de parelles estables de Catalunya. S'ha promogut la Llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme i s'han anul·lat els gairebé 64.000 consells de guerra promoguts pel franquisme celebrats entre 1938 i 1978, iniciativa que va obtenir el vot favorable de la integritat dels diputats d'aquest Parlament. S'ha modificat ja aquesta legislatura el llibre quart del Codi civil per tal de garantir la igualtat de drets i la no discriminació de les persones amb discapacitat sensorial.

Podríem parlar de moltes altres iniciatives o polítiques, però avui ens toca centrar-nos en una nova eina legislativa que es posa al servei dels ciutadans d'aquest país: la mediació en l'àmbit de determinats conflictes familiars. Aquest projecte de llei pretén, en síntesi, promoure en l'àmbit dels conflictes familiars que les famílies optin per la mediació a l'hora de resoldre'ls, abans que per un procés judicial, moltes vegades un trànsit dolorós i que deixa ferides perdurables en tots els que hi intervenen, a part d'un ingent cost econòmic privat i de recursos públics.

Més enllà de facilitar la mediació, la modificació de fins a quatre articles del Codi civil que es sotmet a consideració d'aquest Parlament tenen a veure amb l'àmbit de la tutela, en preveure que l'autoritat judicial pugui derivar una sessió prèvia sobre mediació de caràcter obligatori per tal que coneguin el valor, els avantatges, els prin-

cipis i les característiques de la mediació, en el cas que siguin diverses les persones que vulguin assumir la tutela. En l'àmbit de les mesures reguladores de la separació, el divorci i el pla de parentalitat, preveure que el conveni regulador pugui incloure un pacte de submissió de la mediació i altres mecanismes alternatius de resolució de conflictes. En l'àmbit específic de la mediació en el procés, establir una sessió prèvia sobre mediació de caràcter obligatori per a les parts, que potestativament pot acordar l'autoritat judicial i que pot comportar reconduir el conflicte pel camí de la mediació, en tant que així ho acordin les parts, però la manca d'assistència no justificada a la sessió prèvia obligatòria no està sotmesa a la confidencialitat i ha d'ésser comunicada a l'autoritat judicial. En l'àmbit dels desacords en l'exercici de la potestat parental, que els progenitors poden voluntàriament sotmetre a mediació, i, tanmateix, pot ser l'autoritat judicial la que els remeti a la sessió prèvia de caràcter obligatori, perquè en coneguin les seves bondats.

El projecte de llei modifica també quatre articles de la Llei 15/2009, de mediació en l'àmbit de dret privat. Pel que fa a l'article 11, hi inclou la sessió prèvia de caràcter obligatori, la manca d'assistència no justificada, no està sotmesa a confidencialitat i ha de ser, tanmateix, comunicada a l'autoritat judicial. Pel que fa a l'article 20, modificar la denominació del Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya, que passa a anomenar-se «Centre de Mediació de Catalunya». Pel que fa a l'article 22.d, reforçar les competències de control del Centre de Mediació de Catalunya a l'hora de vetllar perquè les tasques dels professionals de la mediació compleixin amb les seves obligacions d'informació als clients i compliment de les lleis i codis deontològics. Inclou una disposició addicional, la quarta de la llei, per promoure que els professionals s'obliguin, tant en l'àmbit professional com privat, pel que fa als seus propis conflictes, a promoure la mediació i altres formes extrajudicials de resolució de conflictes. I finalment, inclou una disposició addicional que comporta novament, hi insisteixo, el canvi de denominació del Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya, perquè passi a anomenar-se «Centre de Mediació de Catalunya», el que permet obrir l'objecte del Centre de Mediació a altres àmbits que no siguin estrictament aquest.

En definitiva, una iniciativa legislativa que hom podria entendre menor però que dona resposta a la necessària transposició de les directives comunitàries. En el supòsit que ens ocupa, la Directiva 52 del 2008, del Parlament Europeu i del Consell d'Europa, i les resolucions del Parlament Europeu per a la seva aplicació, de 13 de setembre de 2011 i 12 de setembre de 2017.

Una modificació legislativa, la de la promoció de la resolució extrajudicial de conflictes, totalment necessària per l'escenari de col·lapse judicial de l'Administració de justícia, que ha de sumar al tradicionalment indigerible nombre d'assumptes, és a dir, la tan esmentada «taxa de litigiositat», la situació generada per la paralització de l'Administració de justícia durant el període de l'estat d'alarma i la previsible allau de litigis que les derivades econòmiques i socials de la Covid-19 acabaran comportant per als òrgans jurisdiccionals d'aquest país.

En definitiva, i per tant, consellera, felicitats i moltes gràcies per pensar en el benestar dels ciutadans d'aquest país i per dotar-nos d'eines per afrontar les necessitats dels temps que estem vivint.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara del diputat senyor Eusebi Campdepadrós. Endavant.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, consellera, conseller, una prèvia: aquesta intervenció corresponia fer-la a la diputada del nostre grup senyora Elena Fort, que de fet és l'autora de la intervenció, i, bé, per una qüestió aliena a la

seva voluntat –res greu–, doncs, li ha sigut impossible de venir; per tant, em limitaré a posar veu al que és la seva intervenció.

Hi ha una maledicció –segur que la coneixen– que diu «*tengas pleitos y los ganas*», i no podem oblidar que aquestes dites i malediccions sempre tenen una base real, per poca que sigui. La justícia en majúscules, entesa i considerada com un fonament de l'estat de dret i com a baluard dels drets individuals i col·lectius, garanteix la nostra condició de ciutadans i, per tant, la igualtat davant la llei. És en tant que la justícia funciona que un estat esdevé pròsper, just, avançat, democràtic i de dret.

Però aquesta justícia a vegades, i per moltes i diverses raons, no pot donar resposta adequada als ciutadans. El nostre país té una justícia essencialment lenta, tant per prendre decisions com per fer-les complir –bé, en general, i per a aquells que no són independentistes, és clar–, i d'aquesta lentitud en resulta una evident manca d'efectivitat. Aquesta situació general, que ja de per si és danyosa per als ciutadans, es fa més gravosa en l'àmbit del dret de família, on es resolen conflictes d'alta complexitat personal i en resulten afectats menors. Cal, doncs, buscar solucions i que aquestes solucions siguin al més efectives possible.

A finals del segle XX a Europa, el sistema de mediació s'havia estès d'una manera incipient com a fórmula de resolució de conflictes familiars, entenent la mediació com un mètode de resolució de conflictes on les parts, de manera voluntària i amb l'ajuda d'un mediador imparcial, busquen una solució al problema. Ja l'any 1998 fou el Consell d'Europa qui feu una resolució que postulava la seva utilització, i fou Catalunya, juntament amb França, qui implementà el primer ús de la mediació. I ja l'any 2001 s'aprovà la Llei de mediació familiar de Catalunya.

La necessària actualització i adequació a la normativa, tenint en compte la Directiva europea 2008/52, de 23 d'abril, sobre la resolució de conflictes en l'àmbit de drets civils i mercantils, va fer necessària una nova llei que, a mode de segona fase, n'acabés d'arrodonir la regulació estenent la figura als àmbits de relacions entre privats, més enllà de les estrictament familiars, que va ser aprovada l'any 2009.

I en la línia d'una tercera fase, i per tal de donar un nou impuls a la figura de la mediació, fa dos anys el Departament de Justícia va iniciar una aposta ferma per aprofundir en la mediació com a eina complementària al sistema judicial per a la resolució de conflictes privats, essencialment en l'àmbit del dret de família, iniciant la tramitació d'un projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya i de la Llei 15/2009, de 23 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat.

I és aquest projecte de llei que es presenta a aprovació en aquest Ple. Una modificació legal que és un pas més en la implementació de la mediació com a figura preminent en la resolució de conflictes personals i que aporta dos avantatges importants: el primer, la desjudicialització dels modes de gestió i resolució dels conflictes i descarregar la via judicial de processos; el segon, fer possible l'obtenció de solucions responsables, autogestionades i eficaces en conflictes, que assegurin un compliment posterior i preservin la relació futura de les parts. Són les parts que prenen de forma consensuada la decisió, que, a diferència de la via judicial, no els ve imposada per un tercer, cosa que la fa més fàcil de complir.

El projecte de llei té per objecte essencial establir com a obligatòria la sessió informativa sobre mediació en determinats conflictes familiars, especialment aquells on intervenen menors d'edat. No m'allargaré en el desglossament de les concretes modificacions legals, que ja ha estat fet anteriorment per l'exposició de la conselleria; sí que, en canvi, vull remarcar la importància d'aquesta nova regulació, atès que l'obligatorietat de la sessió prèvia permet que tant els operadors jurídics com els mateixos ciutadans puguin conèixer la figura i optar pel seu ús, cosa que esdevé fonamental per tal d'impulsar-la. Sense que sigui coneguda, la gent no la utilitzarà; és tan senzill com això.

Finalment, cal esmentar el perquè del procediment de lectura única: hom és conscient dels efectes que en les relacions personals, i especialment les familiars,

han tingut la pandèmia del Covid-19 i el confinament. Les dades són molt clares: un augment de consultes per divorcis en un 50 per cent, sobre custòdies de menors, de relacions de veïnatge i de conflictivitat personal en general. No ens és aliè tampoc el fet que l'Administració de justícia, ja de per si col·lapsada, una vegada ha tornat a funcionar, ho fa amb un doble retard: l'existent i el nou. I, per tant, els nous conflictes tenen poques possibilitats de ser resolts en un temps prudent, fins i tot si es tracta de conflictes amb menors.

Ja en temps de pandèmia, des del Govern es va entendre que la mediació havia de ser una de les mesures necessàries per tal de solucionar la situació de l'Administració de justícia, per la qual cosa es va crear un servei de mediació gratuïta, amb molt bons resultats pràctics. I també ha entès que ha d'esdevenir l'eina eficaç de futur tant a curt termini, en la fase post-Covid-19, com també, ja de forma permanent, a llarg termini. Per tant, esdevé necessari que els canvis que comporta el projecte de llei puguin ser efectius al més aviat possible, sense la tramitació d'un procediment ordinari, que allargaria en excés la seva aplicació.

És per tot això que des de Junts per Catalunya donem suport tant al contingut com a la tramitació de la llei en procediment de lectura única, convençuts de que en un futur ningú pugui dir: «Tingues una mediació i la guanyis», perquè seran tots els que hi han intervingut, acceptat el seu resultat, els que hi sortiran guanyant.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Acabat el debat, els recordo que la votació es farà en un últim terme aquesta tarda, després del punt número 9 de l'ordre del dia.

Per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la Proposició de llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari Republicà, el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i el Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent han sol·licitat la tramitació... *(Veus de fons.)* És un altre punt? *(Pausa.)* Efectivament, hi ha una altra lectura única, i jo m'avançava. *(Veus de fons.)* També l'haurem de fer, efectivament, diputat, eh?

Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència

202-00070/12

Però, en tot cas, anem per ordre. I el punt sisè de l'ordre del dia és el debat de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la Proposició de llei de l'exempció del copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari de Ciutadans va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple de l'esmentada iniciativa legislativa, i, segons els criteris establerts per la Mesa, s'ha de fer un primer debat i votació perquè el Ple acordi, si escau, la tramitació pel procediment de lectura única. El debat ha de girar, ho saben, entorn del supòsit habilitant de l'article 138.1 del Reglament i la valoració general del text, l'oportunitat, els principis i els criteris que informen la proposta, seguint les regles del debat a la totalitat.

En primer lloc, intervindrà per presentar la proposta, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Noemí de la Calle. Quan vulgui.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidente. Diputadas, diputados, *conseller*, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos ha presentado esta modificación de la Ley de infancia y adolescencia con un objetivo muy claro, que es restituir los derechos de los más vulnerables entre los vulnerables, devolviéndole a las personas huérfanas que han sido tuteladas por la Generalitat el importe de sus pensiones de orfandad que durante años se ha quedado la DGAIA.

Esta ley consta de un único artículo, en el que se pide que las pensiones dejen de estar afectadas, y lo más importante: una disposición que tiene como objetivo el reembolsar el total de las pensiones de orfandad a sus legítimos dueños. Si bien el primer problema ha sido subsanado recientemente en la ley de acompañamiento, queda pendiente lo más importante, que es restituir a sus legítimos dueños el dinero que se les ha arrebatado durante ocho años, algo que podemos dejar solucionado este mismo viernes si este hemicycle hoy aprueba el trámite por lectura única.

Para situarnos, estamos hablando de niños que se quedaron huérfanos, sin familia extensa y, por lo tanto, pasaron a ser tutelados por la Generalitat. ¿Esto qué quiere decir? Que son niños que han perdido a sus padres y que no tenían a nadie, absolutamente a nadie, que pudiese ejercer su custodia o tutela. Se habían quedado solos en el mundo, y hasta 2012 en Cataluña, al cumplir los dieciocho años, se les devolvía las cuantías de sus pensiones de orfandad. En 2010 se aprobó la Ley de derechos y oportunidades de la infancia y la adolescencia, una ley muy importante y fundamental para el desarrollo en igualdad de condiciones de la infancia en Cataluña. Sin embargo, esa ley incluía una disposición adicional séptima que dio lugar a diferentes interpretaciones. En 2012, el Gobierno de Artur Mas la interpretó de forma restrictiva y decidió afectar las pensiones de cientos de niños. ¿Cómo? Quedándoselas y utilizándolas para compensar los gastos derivados de la atención del servicio público que recibían.

Como ustedes sabrán, en el sistema de protección a la infancia la Generalitat tiene acogidos a niños y niñas con diferentes realidades, algunos porque son menores extranjeros sin referentes familiares en este país, otros porque sus padres no pueden ejercer efectivamente la tutela y, en el caso de los niños de los que estamos hablando hoy, porque son huérfanos y no tienen a nadie. Estos niños y niñas tienen derecho a una pensión de orfandad, y lo que ha pasado durante ocho años en Cataluña es que la Generalitat se ha quedado con esta pensión en concepto de gastos del servicio, un servicio que debería ser gratuito, según nuestra Cartera de servicios sociales, un servicio que sí es gratuito para el resto de menores que están en el sistema de protección.

Esto que se ha hecho en Cataluña durante ocho años es una práctica discriminatoria que atenta contra el principio de igualdad, porque a la práctica a unos niños se les hacía pagar por el servicio y a otros no. Y yo me pregunto: ¿cómo se puede pretender proteger a un menor quedándose con sus pensiones y no devolviéndoselas?

Hace menos de una semana recibí respuesta del Govern en referencia a los importes que había recaudado la Generalitat en los últimos cinco años. Entre el periodo de 2015 a 2019, la Generalitat ha ingresado 3,5 millones de euros en concepto de pensiones de orfandad. Concretamente, en el último año, en 2019, ha recaudado 700.000 euros. Eso significa el 0,002 por ciento del presupuesto de la Generalitat, la mitad de lo que cuesta mantener las pensiones de los expresidentes y todos los privilegios que llevan aparejados. ¿De verdad que vale la pena hacer algo tan feo, como es el quedarse unas pensiones de orfandad, por el 0,002 por ciento del presupuesto de la Generalitat? Por el 0,002 por ciento hemos obligado a huérfanos que están solos a salir del sistema con una mano delante y otra detrás. Y, si ya para un joven en Cataluña es difícil emanciparse, pónganse en el lugar de aquellos a los que se les ha obligado a dar un salto sin red, adentrándose en la vida adulta sin red familiar y sin ahorros.

Y supongo que coincidirán todos conmigo en que esto ha sido una distorsión del sistema, una perversión absoluta de una ley diseñada para proteger a la infancia, no para desprotegerla de esta manera. Y supongo que también coincidirán conmigo que esto que ha pasado en Cataluña no es normal. De hecho, yo misma me puse en contacto con diferentes administraciones autonómicas del resto de España para ver si estaban haciendo algo parecido, y no encontré una sola comunidad autónoma que no devolviese a la persona huérfana el importe de las pensiones de orfandad al cumplir los dieciocho años.

En el debate de política general de 2016 se aprobó una propuesta de resolución de mi compañera Laura Vílchez que instaba a la Generalitat a dejar de hacerlo. También el diputado Raúl Moreno defendió meses más tarde una propuesta en el mismo sentido. E incluso el Partido Popular ya en 2013 puso este tema encima de la mesa. Y hasta el Síndic de Greuges, que no es precisamente sospechoso de comulgar con Ciudadanos, ha reiterado en varias ocasiones la necesidad de devolver estas pensiones a sus legítimos dueños.

En dos sesiones de control al Govern se lo afeé al *conseller* Homrani y le anuncié que presentaríamos esta proposición de ley para evitar que la DGAIA se siguiese quedando con esas pensiones, y no solo eso, sino también para que le devolviésemos hasta el último céntimo a todos aquellos huérfanos cuyas pensiones de orfandad han sido arrebatadas durante ocho años, para reparar el agravio y devolverles un dinero que jamás se les debería haber quitado, para devolver la dignidad a aquellos que bastante mal ya lo han pasado por las circunstancias que les ha tocado vivir y, ¿por qué no decirlo?, para recuperar la dignidad de esta comunidad autónoma, que jamás debería haber tocado un solo euro de esas pensiones.

Y no suele ocurrir, pero a base de insistir, la *conselleria* hizo algo, aunque solo fuese por no volverme a oír en una sesión de control. Como he dicho al principio, en la ley de acompañamiento de los presupuestos, se subsanó el primer problema y las pensiones han dejado de estar afectadas. Pero ¿qué pasa con las pensiones que se ha quedado la DGAIA durante todos estos años? Pues esta proposición de ley da respuesta a esa pregunta. Tienen que ser restituidas. Y si esta ley pasa el trámite de lectura única y actualizamos el articulado en estos dos días que tenemos, aprobándola el viernes, podremos finalizar este periodo de sesiones con los deberes hechos, con la conciencia tranquila, sabiendo que hemos hecho justicia, sabiendo que hemos restituido un derecho que jamás se le debería haber quitado a los huérfanos. Podremos pasar página, porque habremos cerrado un capítulo triste que jamás debería haber ocurrido.

Y desde Ciudadanos creemos que es necesario dejar zanjado este tema, porque, no nos engañemos, la inestabilidad política hace que planea la sombra de una nueva convocatoria de elecciones. Y creo que lo que mejor podemos hacer por estos niños y niñas huérfanos que pasaron por el sistema de protección a la infancia y que no recibieron sus pensiones, y también lo mejor que podemos hacer por los futuros diputados y diputadas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de la próxima legislatura, es ser responsables y dejar este tema solucionado esta misma semana –y termino–, para no tener que volver a abordar esta situación tan desagradable que ha ocurrido en Cataluña durante ocho largos años. Yo creo que ya es hora de hacer justicia y de pasar página.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Bé; gràcies, president. Diputats i diputades, conseller, ho deia abans la diputada Noemí de la Calle, feia aquesta història sobre les diverses modificacions que s'han

fet de la mateixa disposició addicional número 7 de la Llei d'infància, de la Llei de drets de la infància a Catalunya, drets i oportunitats en la infància i l'adolescència. Certament, ho feia bé i feia, diguem-ne, aquest passeig, ja que ja l'any 2016 el Grup Parlamentari Socialista va fer una iniciativa de lectura única per intentar canviar aquest article; no va ser possible, perquè va acabar finir la legislatura i, per tant, no es va poder aprovar. Després, ja l'any 2017, Junts pel Sí i la CUP van pactar, en la Llei de mesures fiscals, administratives i financeres del sector públic, una modificació que incorporava també la necessitat de pagar les pensions d'orfenesa als infants. I, per tant, des de l'any 2017 això ja es podria haver estat fet.

Però, clar, aquí tenim un problema fonamental, que és que estem parlant d'una llei que no té reglament des de fa deu anys. Deu anys sense reglament de la Llei d'infància! L'hi hem dit tots els anys, ho hem aprovat moltes vegades. És clar, sense reglament i sense desplegament d'aquesta disposició addicional, les pensions no s'han pagat.

Posteriorment, l'any 2020, fa poc, diversos grups parlamentaris dins de la llei d'acompanyament vam aprovar, a més a més, una incorporació, una millora d'aquest article, que deixa molt clar que les pensions d'orfenesa s'han de retornar als infants que deixen d'estar tutelats per organitzacions o per l'entitat protectora que sigui.

Per tant, el problema aquí no és un problema de la llei. Si la llei està molt clara! Si no caldria haver fet aquesta modificació! –després em referiré a la proposta que fa Ciutadans. És que no s'ha complert la llei. Però és que ni tan sols s'han complert les modificacions legislatives que els mateixos partits que donen recolzament al Govern han fet. No compleixen ni les seves pròpies lleis, ni les seves pròpies modificacions legislatives. Després es donen cops de pit dient que protegeixen la infància amb una llei que, hi insisteixo, porta deu anys sense reglament. Ja no hi han excuses; hi ha deixadesa. Vostès no volen desplegar aquesta llei. Facin-ne una altra almenys; bé, o no, però facin el favor de complir les seves lleis.

El passat 5 de febrer, el senyor conseller Chakir El Homrani explicava en seu parlamentària quelcom que..., posteriorment va respondre contràriament a una pregunta parlamentària. M'explico. Ens deia que aquesta mesura afecta 233 infants –233 infants–, només 233 infants a Catalunya! Som incapaços de donar la seva pensió d'orfenesa a 233 infants de Catalunya? És una quantitat ínfima, mínima, d'infants als que vostès no els estan pagant la pensió d'orfenesa; ni a aquests ni als que han deixat d'estar tutelats des de l'any 2017.

I seguia. El senyor conseller deia: «Aquesta és una anomalia del nostre sistema.» Home, jo diria que es tracta de fer complir la llei. Diu: «Estem treballant en un decret que ens permeti modificar aquesta situació.» Per tant, reconeix que s'està incomplint allò que diu la llei del 5 de febrer, és a dir, de fa cinc mesos, per fer un decret que jo crec que ja es podria haver presentat. Però, clar, no és de fa cinc mesos, és de l'any 2017, hi insisteixo, que s'hauria d'haver fet aquest decret, després de la modificació legislativa. Per tant, estem parlant de tres anys i mig!

Clar, què és el que ha passat en tres anys i mig? Doncs que sense decret i sense reglament, la Llei d'infància de Catalunya..., la Generalitat s'ha quedat amb 3.548.241,11 euros durant el període de 2015 a 2019, que són dels infants tutelats orfes, i que han utilitzat per pagar el servei que és gratuït, per pagar els seus propis serveis, que són gratuïts.

Posteriorment, el 15 de juliol d'enguany, en una resposta a una pregunta parlamentària formulada per Ciutadans i signada pel conseller, ens diu en el primer paràgraf que la Generalitat fa cinc anys que ingressa zero euros, però només un paràgraf després diu que, efectivament, ingressen les pensions d'orfenesa dels menors que tenen al seu càrrec, tal com preveu la Llei de la seguretat social. D'aquí els 3,5 milions i mig.

Però després diu que aquests diners s'han de destinar exclusivament a subvenir les despeses derivades de l'atenció del servei públic que reben, tal com diu la Llei d'infància en un decret del 2002. No és cert. Des del 2017 no diu això, la Llei d'infància.

Per tant, com no hi ha reglament, com no s'ha fet el decret, els diners els té la Generalitat, els utilitza per finançar serveis públics gratuïts als que tenen dret els infants, i passen absolutament de les modificacions legislatives fetes pel mateix Govern. Incompleixen, com deia, fins i tot els articles que vostès mateixos reformen.

I torno a preguntar: creuen vostès que els menors tutelats han de pagar part del cost dels centres residencials a Catalunya? Doncs, tot i que ho prohibeix la llei, continua passant. És com si a un infant amb discapacitat li retiressin la seva prestació per utilitzar el transport adaptat. És clar...

I per tant, i en resum, el problema no és el canvi legislatiu. El problema és la desídia del Govern pel que fa a les polítiques d'infància al nostre país, amb una llei sense reglament des de fa més de deu anys. Sempre ens diuen: «*Estamos trabajando en ello*», però lents, molt lents, si és que de veritat ho estan fent. Perquè després de deu anys, ja, com es poden imaginar, no hi confiem massa, en això.

I aquest darrer minut el vull dedicar a la proposició que fa Ciutadans, que, hi insisteixo, des del punt de vista del contingut no ens agrada, ja l'hi dic, però crec que per triar entre una modificació legislativa per intentar millorar tot el que sigui possible la situació d'aquests infants –com a mínim perquè cobrin aquells que no han cobrat– i no fer res, o fer una abstenció que permeti que el Govern continuï sense fer res, prefereixo una modificació legislativa. Hi insisteixo, el text no ens agrada, perquè vostès fan dues coses que jo crec que són contradictòries. Per una banda, només volen que aquests diners vagin a parar a aquells infants..., «*que finalicen las medidas de tutela o guarda a cargo de la entidad tutelar, y siempre y cuando se haya diseñado un plan de prestación de vida y formación con el concurso de la Dirección General de Infancia y Adolescencia*», i no: és un infant que té dret a la seva pensió, segueixi el pla o no segueixi el pla, en el moment que està fora de la tutela; és un dret. Per tant, això no ens agrada. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I ja acabo, president, amb el tema de la retroactivitat, que des del punt de vista legislatiu serà complicat poder ficar-la, però que jo crec que hem d'intentar fer tots els esforços perquè així sigui.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Concepción Abellán. Quan vulgui.

Concepción Abellán Carretero

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, *conseller*, la proposición de ley de la que hoy debatimos su votación en lectura única, presentada por Ciutadans, propone una exención de copago a menores huérfanos tutelados por la Administración, a través de la modificación de la Ley 14/2010, de los derechos y las oportunidades en la infancia y la adolescencia. El Govern, la Dirección General de Atención a la Infancia –DGAIA–, lleva años quedándose las pensiones de orfandad de menores tutelados por la Administración, y no solo eso: no devolviéndosela cuando cumplen dieciocho años, siendo suya la titularidad de esta pensión; una medida totalmente injusta y con la población más débil: niños, niñas y adolescentes que por varias pero siempre difíciles circunstancias han tenido que estar bajo la tutela de una entidad o familia acogedora.

La afectación de estas pensiones y prestaciones de menores tutelados por la DGAIA se fundamentaba en la disposición adicional séptima de la Ley 14/2010, del 27 de mayo. Dicha disposición establecía que el importe de las prestaciones o pensiones de las cuales son beneficiarios los niños, niñas y adolescentes que están bajo tutela o guarda a cargo de la entidad tutelar, quedan afectos a subvenir a los gastos derivados de la atención del servicio público que reciben. Posteriormente se desarrolló este precepto mediante la Instrucción 1/2012, de 24 de febrero, en plena época de los recortes del señor Artur Mas. Eso permitió a la Administración cobrar la pensión de los y las menores.

Ya en este momento el *síndic* requirió al Departament de Benestar Social i Família que dejase sin efecto esa instrucción, a lo que el *departament*, desoyendo el reclamo de las familias y menores, contestó diciendo que no, que no lo podía hacer, ya que la instrucción solo clarificaba el circuito de gestión de las pensiones.

Pero la realidad es que esta instrucción, entre otros, consideraba las prestaciones y pensiones recursos propios de la Generalitat, y, por lo tanto, los integraban en sus presupuestos, haciendo que la medida fuera un copago encubierto de un servicio que por cartera es y debe ser gratuito.

Y esto ha generado una situación tremendamente injusta para menores tutelados. Hablamos de infancia, quienes requieren de mayor protección por parte de la Administración.

En 2013, el *síndic* volvió a pedir a la DGAIA que devolviera a niños, niñas y adolescentes extutelados las pensiones que la Generalitat percibía de la seguridad social durante su tutela. De nuevo, en el 2017 el *síndic* volvió a calificar la situación de discriminatoria, afirmando que la medida de apropiarse de parte de las pensiones no contributivas que corresponden a menores tutelados incumple el marco normativo vigente y es discriminatoria. Es inaceptable que la Administración cobre los gastos de tutela, ya que, como hemos dicho antes, se trata de un servicio público. Recordemos algunas de las consideraciones del *síndic*.

La generación de una obligación de pago del servicio por parte de menores tutelados no estaba recogida en la normativa de servicios sociales, ni en la normativa reguladora de acogida, ni en la de tasas y precios de los servicios sociales.

Observaba que dicha afectación resultaba contraria al principio de igualdad, ya que implicaba que todo menor beneficiario de una pensión de orfandad o prestación por hijo o hija a cargo aportaría el cien por cien del importe de su pensión a la financiación del servicio de atención al menor, sin distinción de cuantía, ni de los recursos disponibles, ni su capacidad económica, mientras que el menor o la menor tutelada, que es beneficiaria de otro recurso económico, y no de esta pensión, no aportaba nada a la financiación del servicio de atención a menores.

Finalmente, el *síndic* concluía que no era posible interpretar la disposición adicional séptima de la Ley 14/2010 como una norma que genere obligación de participación en la financiación del servicio ni como una norma que atribuya la titularidad de las cuantías de las pensiones a la Generalitat. Esta situación tan injusta ha sido denunciada reiteradamente durante años por familiares, jóvenes extutelados y extuteladas, entidades de familias de acogida y por la oposición en este Parlament.

En este sentido, agradecemos a Ciutadans que presione para un cambio con esta proposición de ley, aunque ya no tiene sentido, gracias a un cambio necesario que se ha dado a través de la ley de *mesures* de los presupuestos de este año, que por fin ha modificado la disposición séptima de la Ley 14/2010, al establecer que la pensión de orfandad se integra en el patrimonio del niño, niña o adolescente huérfano, del que pasa a formar parte, y, terminada la situación de guarda o tutela de la Generalitat, la entidad protectora debe entregar al huérfano o a la huérfana, a las personas titulares de la patria potestad o de la tutela, si todavía es menor de edad, la totalidad de su patrimonio. Hasta el año 2010 la DGAIA sí tramitaba estas pensiones y prestaciones; las acumulaba y las entregaba a la juventud cuando finalizaba su situación de desamparo o al ser mayores de edad.

Señoras y señores del Govern, como siempre, van tarde. Los niños y niñas huérfanas tuteladas por ustedes no se merecen que hayan estado metiendo la mano en sus bolsillos; es algo inaceptable y abusivo. Por fin se corrige la gran injusticia que han cometido con los más vulnerables y ponemos la ley a su servicio dando solución a esta injusticia.

Señores y señoras de Ciutadans, gracias por poner el tema de nuevo en la agenda, pero, como ya he dicho antes, pues ya es algo que estaba resuelto con la ley de *mesures*, que, recuerdo, la votaron en contra. A estas alturas, podrían haber retirado esta

ley, ya que no tiene sentido aprobar lo que ya está aprobado. De todas formas, permitiremos la tramitación por lectura única, ya que formalmente su propuesta cumple con todos los requisitos. También le digo que presentaremos enmienda y aprovecharemos para añadir mejoras para la situación de las niñas y niños huérfanos afectados por esta política confiscatoria, injusta y aplicada por el Gobierno catalán durante los últimos ocho años.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda. Lo primer que voldríem recordar nosaltres és quin és l'origen del que avui estem discutint o del que estem discutint en aquest punt. Ja hi ha hagut algun altre portaveu de grup parlamentari que ens ho ha recordat. Ells mateixos i elles mateixes es van autoanomenar «el Govern dels millors» –em diuen que no es pot dir «autoanomenar un mateix», però jo crec que sí; tot i així, faig aquesta rectificació. Aquest és el Govern dels millors. Quantes vegades hem hagut de recordar-nos de què van fer el Govern dels millors?, i, per tant, que tinguem la capacitat per anar a fixar on és l'origen d'allò que avui potser es comença a canviar. I parlarem d'això, de si avui es comença a canviar o de si s'ha intentat canviar abans.

Primer de tot, aquest subgrup parlamentari, quan era grup parlamentari, a través d'un acord a les lleis de pressupostos i d'acompanyament, ja va intentar –i ho diem així, «intentar»– el que nosaltres pensàvem que era deixar sense efecte la normativa amb el sentit i la forma que havia pres des del 2012. I pensàvem que amb aquell acord per a aquesta matèria la qüestió quedava resolta. Però volem recordar també que ha estat aquest mateix Ple, el dia 24 d'abril del 2020, que formalment, novament, va voler deixar sense efecte aquest contingut.

Això sí, nosaltres, des del 24 d'abril del 2020 o, millor dit, des de l'entrada en vigència de la Llei de pressupostos i la llei d'acompanyament fins ara no hem vist que hagi canviat res; ho hem de dir així. Si algú ens pot convèncer de que ha canviat alguna cosa des del punt de vista material per a aquests menors ens ho haurà d'explicar; però no ho hem vist, més aviat el que hem vist és continuació de la situació que tenien fins ara.

I això ho expliquem, i diem també per avançat que nosaltres votarem a favor de la tramitació en lectura única i que votarem a favor de tot el que pugui significar anar a resoldre una situació que mai hauria d'haver existit. Absolutament mai.

I al respecte del que és poder pronunciar-nos sobre la lectura única: primer hauríem de fer un exercici molt simple, perquè qualsevol català o catalana pogués entendre del que estem parlant ara. I potser ho simplifico massa, però seria tan senzill com que tenim uns menors sota la tutela de l'Administració que poden tenir dret a unes pensions i, com diu també la proposició de llei, a unes prestacions –no parla únicament de pensions, parla de pensions i de prestacions–, i que, durant un període inicial, des del 2012 fins ara, en comptes d'incorporar-les al seu patrimoni, no han estat incorporades al seu patrimoni. Això és del que estem parlant. No estem parlant de cap altra cosa. No s'incorporen al seu patrimoni, i amb una peculiaritat..., perquè podrien no incorporar-se inicialment al seu patrimoni–, però que una vegada finalitzada l'obligació de l'Administració, a partir d'aquell moment, que l'Administració pogués reintegrar o fer directament transferència d'allò que havia generat com a prestació. Nosaltres podíem entendre que durant aquell període hi ha unes responsabilitats per part de l'Administració i que, per tant, en disposa convenientment, però no quan s'acaben les obligacions de l'Administració. D'això és, per a nosaltres, del que estem parlant avui.

I atenent a aquesta qüestió, nosaltresensem que la naturalesa del tema mereix absolutament que pugui haver-hi lectura única i que, després, el segon element, el de

simplicitat que ens fixa el Reglament del Parlament, doncs mirin, tenim una proposició de llei d'un article quant a cos, una disposició transitòria, una disposició addicional, si no recordo... No, i directament una disposició quant a la vigència.

Referíem allò de disposició transitòria addicional perquè ens agradaria poder fer veure potser –i ho plantejem així, potser– al grup proposant que igual la disposició transitòria ha de tenir un altre contingut. Per tant, en el cos hi ha d'anar un altre contingut, que és en bona mesura el que es planteja en la transitòria i que potser, fins i tot, s'hauria d'incorporar una addicional en la qual fixéssim, per si algú té dubte, l'obligació de traslladar l'acord en reglament i que fixéssim un termini. Ho diu aquest grup sense pràcticament la capacitat de posar-se a redactar aquestes esmenes, però com que és un tema que entenem que tots els grups i subgrups parlamentaris ens hauríem de posar d'acord en les properes quaranta-vuit hores, tant de bo tinguem un acord del conjunt de grups per donar solució a aquest problema i que divendres puguem marxar d'aquest ple no amb la tranquil·litat –d'aquí no marxem mai tranquils i tranquil·les–, però com a mínim sí amb un pensament que hem intentat donar una resolució a un tema concret. I, per tant, que es pugui veure aquesta possibilitat.

En tot cas, amb la valoració que hem fet, pensem que es donen les dues situacions: la de simplicitat i la de naturalesa, i és per això que nosaltres votarem a favor que es tramiti per lectura única.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Endavant.

Esperanza García González

Bona tarda, diputats, diputades, conseller. Ens trobem aquí amb una proposició de llei de Ciutadans que posa de manifest que ni la llei de la infància ni les reiterades denúncies per part dels grups parlamentaris ni la denúncia al Síndic han posat fi a una situació d'abús i de discriminació continuada per part de la DGAIA. En el nostre cas ja s'ha dit, des d'aquí vam denunciar aquesta situació totalment irregular, quan no quasi delictiva, el 2012, sense que s'hagi fet absolutament res al respecte. És un abús, és una discriminació, sobretot amb els més febles, els que no tenen cap estructura familiar al seu voltant que els pugui ajudar, que els pugui acompanyar i que els pugui aconsellar, en moments determinats, aquesta pràctica. Però és que no esmenar-ho encara és pitjor, perquè ja no és tossudesca, ja és pràcticament fer un ús, pràcticament, jo diria pseudoautoritari del poder que atorga a les administracions, i a la DGAIA en concret, tenir la tutela i la guarda d'un menor d'edat que no té aquest arrelament familiar.

És veritat que la conselleria presenta molts projectes de llei que tenen a veure amb la no discriminació, amb el tracte igualitari i, de fet, portem pràcticament mesos parlant d'aquesta llei, però per altra banda mentre per una mà presenta un projecte d'aquesta mena, per l'altra continua amb l'abús i la discriminació.

El que no pot ser és que s'augmentin, per exemple, per posar un exemple, les ajudes d'acollida a menors per part de famílies que decideixen ajudar un menor que té un àmbit estructural familiar desfet i s'augmentin aquestes ajudes a 325, 362 euros per menor de zero a nou anys, de deu a catorze; i, per altra banda, aquells menors que no tenen cap mena d'estructura, que no tenen acollida i que resideixen en un centre tutelat, vaja, que els cobrin, quasi, el cobert i el llençol per residir-hi, com si estiguessin en un hotel o en un *hostel*. A mi em sembla vergonyós.

I és veritat que la proposició té alguna mancança, però que evidentment es pot solucionar en aquests dies i que nosaltres clar que hi votarem a favor. No només per justícia, sinó també per dignitat a les institucions. Com és possible que institucionalment no

es reaccioni davant d'un abús i una discriminació fetes a menors d'edat orfes? Jo crec que hem de posar-hi voluntat perquè vuit anys sense solucionar això i, a més, posar pals a les rodes a que una situació tan injusta i tan irregular es continuï produint en el temps no pot dependre de si normativament és més o menys complicat aplicar a efectes de retroactivitat. No ha de ser així i per això nosaltres hi donarem ple recolzament. Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara la diputada senyora Marta Vilalta.

Endavant.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltíssimes gràcies, president. Diputats i diputades, bona tarda. Debatem la Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans.

La meva intervenció la dividiré, doncs, en dues parts. Per una banda, en allò referent al posicionament sobre el fons, per tant, el contingut concret d'aquesta proposició de llei. I, per l'altra, el posicionament sobre la forma. És a dir, el fet de la petició de tramitar-se per lectura única.

Amb relació al contingut de la proposició, deixeu-me fer una referència, una prèvia sobre a qui afecta, a qui pot afectar aquesta reforma que avui es planteja aquí el plenari del Parlament de Catalunya.

Actualment, a Catalunya, hi ha 233 infants i adolescents entre dos i divuit anys que tenen aquest certificat de tutela de prestació per orfenesa. I d'aquests 233 –que seria a qui va dirigida, en part, aquesta proposició de llei–, d'aquests, doncs, respecte a les mesures de protecció, el 25 per cent estan en acolliment en família aliena, un 35 per cent en família extensa i un 40 per cent en institució.

Dit això, i sobre el contingut concret que es proposa aquí, començo pel final. L'objecte d'aquesta proposició de llei, allò que vol solucionar aquesta llei, ja està resolt. És a dir, que la pensió d'orfenesa d'un infant o un adolescent sota guarda o tutela de la Generalitat de Catalunya s'integri en el patrimoni de l'infant i, per tant, no es dediqui a haver de cobrir despeses derivades de la seva atenció, això ha quedat resolt en aquests últims mesos.

I, efectivament, és una situació injusta. Per això, doncs, es van fer totes les tramitacions necessàries perquè, justament, s'aprovés una esmena a la llei de mesures fiscals i financeres el passat abril d'aquest mateix any –una esmena, per cert, que es va aprovar per unanimitat d'aquesta cambra–, i per tant, es pogués fer la reforma necessària de l'LDOIA, de la Llei de drets i oportunitats en la infància i l'adolescència aprovada el 2010, i que es pogués canviar, a través d'aquesta esmena, a la llei de mesures actualment, es pogués canviar aquella llei, concretament la disposició addicional setena, i quedés, per tant, redactat de manera que aquesta pensió s'integri en el patrimoni de l'infant i, un cop compleix la majoria d'edat, l'entitat protectora lliura a l'infant o, si encara és menor d'edat, a les persones titulars de la pàtria potestat, doncs, la totalitat del seu patrimoni.

Per tant, això ha quedat resolt. Ara bé, d'on venim de tot plegat? Doncs, efectivament, venim de l'any 2010 on es va aprovar l'LDOIA, una llei importantíssima per a aquest país de protecció dels drets i oportunitats de la infància del nostre país. I, efectivament, doncs, la disposició addicional setena d'aquella llei va poder fer una interpretació restrictiva i va acabar afectant les pensions d'aquestes persones, d'aquests nens i nenes, en concepte de despeses derivades de la seva atenció.

En un primer moment, durant dos anys, hi va haver una època de transitorietat en què es va suspendre aquesta aplicació de la llei fins al 2012. Però, malauradament, a partir del 2012, doncs, es van fer les modificacions pertinents. La DGAIA del Govern d'aquell moment, doncs, va aprovar una instrucció que, justament, confirmava

la decisió d'afectar aquestes pensions per cobrir les obligacions alimentàries, entre d'altres.

Efectivament, compartim des del Grup Republicà, des d'Esquerra Republicana, que aquella decisió del 2012 deixava la porta oberta a una situació injusta i a una situació inequitable entre els infants tutelats. També ho va dir el síndic –i també ho han dit alguns grups d'aquí, hi han fet referència–, el síndic quan va denunciar aquesta situació ja en l'informe del 2015. I, efectivament, és un tema que s'ha portat a debat en diverses ocasions per diversos grups d'aquesta cambra.

Des d'aquell moment en què això, doncs, va començar a efectuar-se, la Generalitat es va posar a treballar per esmenar, doncs, aquell error. No és que ara s'hagi fet a correu perquè la diputada proposant d'aquesta proposició hagi fet preguntes al conseller –que, per cert, ja li ha respost, i, per cert, la cambra ha resolt–, sinó que ja, en aquell moment, es va començar a treballar. Tant és així –abans ho ha recordat, també, el diputat de la CUP–, que l'any 2017, ja en la llei de mesures d'aquell any, es va esmenar aquest error, es va aprovar una modificació de la disposició addicional setena de l'LDOIA del 2010.

Què va passar en aquell moment? Que justament aquella modificació requeria d'un desplegament normatiu a través, doncs, d'un reglament. Un reglament que, tot i que s'hi ha estat treballant entre els anys 2018, 2019 i aquest any, doncs, convindran amb mi que és evident que no hem passat pels moments més tranquils en aquest país els últims anys per poder-se desplegar un reglament que pogués donar la fermesa necessària perquè es pugui desplegar.

I, en tot cas, per no allargar més la tramitació d'aquest reglament, per fer-ho de la manera més ràpida possible, es va optar, justament, per –com els hi deia a l'inici– poder esmenar aquesta situació en la llei de mesures d'enguany. Per tant, des d'aquest abril, aquest tema ja està resolt. Resoldre, per tant, aquesta situació que ja era vigent des del 2017, però per falta de reglament no s'havia pogut començar a aplicar. I, per tant, no és deixadesa. Jo això ho vull reivindicar. Justament per evitar haver de fer un reglament i allargar més aquesta situació, es va esmenar en la llei de mesures, doncs, d'aquest any.

Sobre la proposta concreta que ens presenta el Grup de Ciutadans, hi ha dues... La disposició addicional i la disposició derogatòria ja estan resoltes, justament, per l'esmena a la llei de mesures aprovada aquest any.

Sobre una part de la disposició addicional, que és sobre el compte corrent i la necessitat de tenir un compte corrent, no és una situació tan senzilla. En alguns casos, cal poder accedir al compte d'aquests menors en benefici del menor mateix, perquè hi ha algun tipus d'acceptacions d'herència, perquè algun tipus de fer front a alguns embarcaments. I, en aquest sentit, cal que també es pugui accedir a aquest compte corrent.

En el cas de la disposició transitòria de retroactivitat, no és un tema tampoc senzill; no és senzill. De quina manera? Quan? Com? Jurídicament, amb quina cobertura? No és només una qüestió pressupostària, és, sobretot, jurídica. Per això nosaltres alertem de la dificultat de poder fer-se i no tan simple com la proposició que ens fan en aquesta proposta.

I pel que fa a la disposició addicional primera, d'haver de fer un reglament per, justament, desplegar aquesta llei, ja hem vist les dificultats que ha comportat en els últims temps haver de fer un reglament. Per tant, la llei de mesures d'enguany ja deia que no calia fer un reglament. Ja era una modificació legislativa i no va fer falta fer un reglament.

I acabo. Sobre la forma, també. Perquè en la seva disposició final segona diuen que no ha d'entrar en vigor fins al proper exercici pressupostari. Per tant, si no ha d'entrar en vigor fins a l'any vinent o fins al proper exercici pressupostari, per què cal una tramitació per lectura única? D'això que nosaltres el que diem és: fem-ho, però fem-ho bé, com sempre. Fem-ho a través d'una tramitació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo president– legislativa,

no per lectura única, perquè creiem que no sempre són útils, a vegades ens porten a confusió o a inseguretats jurídiques, quan no hi ha un gran consens i quan no s'ha treballat amb anterioritat. Per tant, el fons està resolt des del passat abril...

El president

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...la forma –acabo–, creiem que no és l'adequada. Posem-nos a treballar per fer-ho de la millor manera possible i acabar amb aquesta situació, doncs, efectivament, d'injustícia.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula diputada senyora Montserrat Macià.

Montserrat Macià i Gou

Gràcies, president. Vicepresident, conseller, diputades, diputats, molt bona tarda. També saludo les companyes diputades i diputats que ens estan seguint telemàticament i també, doncs, que tinguin una bona tarda.

I com que creiem que no es pot normalitzar la repressió, des d'aquí envio molta força als nostres companys i amics, al Lluís Guinó, la Mireia Boya, l'Anna Simó, el Lluís Coromines i la Ramona Barrufet, els membres de l'anterior Mesa que avui estan passant el calvari d'estar al TSJ com a acusats, acusats per haver permès el debat parlamentari. Des d'aquí, una abraçada.

Estem davant, ja s'ha dit, d'una proposició de llei que, d'entrada, segons veiem al nostre grup parlamentari, arriba tard, i arriba tard perquè el concepte que es vol modificar ja s'ha resolt. Per tant, arriba tard i ja no té sentit, i com que no té sentit hi votarem en contra.

Això no obstant, m'agradaria fer una sèrie de consideracions o reflexions a la disposició addicional setena de la llei d'infància. Des del 2010, quan es promulga, i la seva traçabilitat fins al 5 de maig del 2020, data en què es soluciona una anomalia que, al nostre parer, no ha defensat com calia els drets dels infants i els adolescents.

La història, precisament, permet entendre el present, i val la pena que fem exercicis d'història. La disposició addicional setena, en el seu redactat original, l'aprobat el 2010, estipulava que «l'import de les prestacions a pensions de les quals són beneficiaris els infants i adolescents que estan sota mesures de tutela o guarda a càrrec de l'entitat tutelar, resta afectat a subvenir les despeses derivades de l'atenció del servei públic que reben». Aquest és el text que constava al projecte de llei presentat pel Govern del president Montilla. I així es va aprovar. Cap grup parlamentari va presentar esmenes a aquesta disposició durant la tramitació: cap.

Després d'un període de transitorietat, el 2012, la DGAIA va aprovar la Instrucció 1/2012 amb la que es feia aplicable allò que disposava la llei del 2010. No era una interpretació restrictiva, sinó derivada directament del que disposava la llei 2010: afectar les pensions dels menors tutelats en concepte de despeses derivades de la seva atenció.

En la nostra opinió, està clar que va ser una flagrant regressió dels drets dels infants respecte al que hi havia hagut fins al 2010, quan la DGAIA acumulava les pensions i les prestacions de la Seguretat Social que rebien els menors tutelats i els hi lliurava quan finalitzava la situació de desemparament o assolien la majoria d'edat.

Per què es va canviar el 2010 i en el marc d'una llei moderna que propugna l'interès superior dels infants, l'equitat i la no discriminació i que té en compte tots els tractats internacionals sobre els drets dels infants i adolescents? Per què, si cap normativa, a excepció d'aquesta disposició, recull l'obligació de pagament dels serveis per part dels menors tutelats? Per què? Vist amb perspectiva, i valorant molt les bon-

dades de la Llei 14/2010, que en té i moltes, sobta per injust i discriminatori aquest redactat. De ben segur que s'ha de posar en context, però, malgrat tot, considerem que un context de crisi no pot justificar que es vulneri l'interès superior de l'infant, ni per descomptat la discriminació.

El Síndic de Greuges ja s'ha explicat, en el seu informe al Parlament ja va avisar d'aquesta anomalia; alguns grups parlamentaris van presentar iniciatives parlamentàries que se'n van fent ressò, i el 2015 el síndic ja recomana la derogació de la disposició addicional setena per injusta, discriminatòria i per incomplir el marc normatiu vigent.

Seguint aquesta recomanació, la Llei 5/2017 modifica la disposició addicional d'infància. La qüestió no va quedar ben resolta. S'emplaçava a un desenvolupament reglamentari que no arribava. Finalment, el Govern de Catalunya ha incorporat la modificació de la disposició addicional setena a la Llei 5/2020, de 29 d'abril, esmentant aquella anomalia.

Aquesta és la traçabilitat d'aquesta disposició. I aquí estem. S'ha resolt; s'ha resolt finalment un problema que emana de la mateixa Llei d'infància. No tenia en compte la disposició addicional setena l'interès superior de l'infant, doncs, i, per tant, ni els drets ni els interessos dels menors tutelats.

S'ha de reconèixer –s'ha de reconèixer– que ens ha costat molt de temps canviar aquesta anomalia o aquestes irregularitats, massa, i potser –i potser– caldria reflexionar entorn de com n'és de difícil canviar les coses, tot i estar d'acord amb fer-ho, i reflexionar també sobre com canvien els papers quan es governa o quan s'està a l'oposició, defensant accions de govern que ni tan sols has impulsat i qüestionant, de forma crítica, accions de govern de les quals n'ets autor.

Per lluitar contra la injustícia està clar que potser cal lluitar contra la resistència del propi sistema. Potser cal lluitar contra la tendència a la continuïtat del que es converteix en estructural. Sols així avançarem i sols així millorarem.

Finalment, i amb relació al procediment de la lectura única, el nostre grup parlamentari entén que no reuneix els supòsits previstos al Reglament.

Per acabar, solament voldria recordar una frase d'Eglantyne Jebb, fundadora de Save the Children, que, tot amb tot, ens esperona a l'esperança, i diu així: «Cada generació d'infants ofereix a la humanitat la possibilitat de reconstruir el món.» *Ojalá* sigui així.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. La votació, els recordo que tindrà lloc a final d'aquesta tarda, després del punt número 9 de l'ordre del dia.

Proposició de llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge

202-00080/12

Passem al següent punt, ara sí, el debat de la proposta, la tramitació directament i en lectura única en el Ple sobre la Proposició de llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge. D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari Republicà, el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i el Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent han sol·licitat la tramitació en lectura única davant del Ple de l'esmentada iniciativa legislativa.

Segons els criteris establerts per la Mesa, s'ha de fer un primer debat i votació perquè el Ple acordi si escau la tramitació pel procediment de lectura única. Com saben, el debat ha de voltar, ha de girar al voltant de l'oportunitat del text i dels princi-

pis i criteris que informen la proposta, tal com estableix el Reglament al seu article 138.1. Per fer-ho, els grups parlamentaris tindran un temps de set minuts i cinc els subgrups. En primer lloc intervindran els quatre grups proposants i inicialment ho farà la diputada senyora Susanna Segovia, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Endavant.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Estem... nosaltres creiem que és, avui sí, un dia històric per al Parlament de Catalunya. Avui és un dia històric en el que els grups que estem aquí nosaltres creiem que hem d'agrair, per començar, la feina que fan el Sindicat de Llogateres, que hem d'agrair els anys de lluita, de resistència, de reivindicacions, de fer front a l'especulació i a l'augment dels lloguers de centenars de veïns i veïnes que lluiten per poder-se quedar a casa seva, per no haver de canviar de casa, per no haver de canviar de barri, per no haver de canviar de vida, perquè l'especulació i l'abús en els lloguers els expulsa de casa seva, dels seus barris. Estem aquí, bàsicament, gràcies a elles. Aquest debat l'estem tenint gràcies a elles, però gràcies a elles, però ens en beneficiarem totes. Ens beneficiarem també les que no visquem de lloguer, ens beneficiarem tota la societat de que realment avancem, fem un pas endavant per regular els preus del lloguer, per impedir que hi hagi una especulació galopant. Per això també hem pogut veure, al llarg d'avui i dels darrers dies, com centenars d'organitzacions signaven un manifest de suport a aquesta iniciativa. Aquesta iniciativa s'està debatent avui aquí gràcies a la mobilització i a l'organització social, i no hem de perdre això de vista.

Hem parlat diverses vegades en aquest Ple de la crisi dels preus del lloguer, de que Catalunya ha patit en els darrers cinc anys un increment en el preu del lloguer del 30 per cent, que només el 2019 va pujar un 4 per cent a Barcelona, perdó, a tota Catalunya, i això segons Idealista, que no és precisament sospitos d'estar a favor de la regulació i de la intervenció en els preus de lloguer.

Les famílies hi destinen una mitjana del 40 per cent dels seus ingressos a pagar l'habitatge, un 40 per cent segons l'Observatori Metropolità de l'Habitatge. Quin és el resultat d'aquesta combinació explosiva? Doncs el que dèiem: centenars de famílies que han de marxar, que quan acaba el seu contracte es troben que els apugen un 20, un 30 i fins a un 50 per cent, que busquen al voltant del seu barri, del lloc on els seus fills i filles van a l'escola i no troben un habitatge que puguin assumir. O bé han d'anar a un pis molt més petit que no els garanteix condicions d'habitabilitat o bé han de marxar del barri o de la ciutat. Això és el que aquesta llei, aquesta proposició de llei pretén regular i pretén evitar.

Les raons de la bombolla del lloguer també les hem parlat aquí moltes vegades. És evident que hi ha una gran incidència de la darrera reforma que es va fer amb el Govern del Partit Popular de la Llei d'arrendaments urbans, dels incentius a les Societats, els incentius fiscals que permeten que s'enriqueixin amb l'especulació dels lloguers, de la manca d'una política pública de promoció del lloguer social, i això també ho hem de posar sobre la taula, la manca de polítiques estructurals que reverteixin el model de l'habitatge a Catalunya, i això és el que ha provocat que en els darrers anys veiem centenars i centenars de famílies lluitant al carrer i lluitant contra aquesta especulació i contra aquesta expulsió.

I alguna de les més paradigmàtiques que hem anat seguint, no?, les famílies que estan lluitant contra el fons voltor Azora, un fons que té més de tretze mil habitatges de lloguer arreu de tot l'Estat, que no només fa pujades abusives als veïns i a les veïnes, aprofitant la llei que ara mateix els ho permet fer, sinó que a més a més fa estafes de frau de llei fent unes pujades encobertes al llarg dels contractes, però és que a més a més té pisos buits. De fet, recentment, l'Ajuntament de Barcelona ha iniciat un expedient sancionador per tenir pisos buits a un fons voltor que especula amb l'habitatge.

Hem vist també com les famílies de Pons i Gallarza, després de tres anys de lluita, han pogut quedar-se a les seves cases al barri de Sant Andreu. Hem vist centenars de veïns i veïnes que ara ja lluiten col·lectivament, organitzadament, que han plantejat una vaga de lloguers per fer front a la crisi de l'habitatge, que encara estarà més agreujada per la crisi de la Covid.

Per això aquest és el context en el qual aquesta iniciativa arriba aquí, una iniciativa que, hi insistim molt, prové i ha estat liderada pel Sindicat de Llogateres, per l'organització social, pel moviment social. Una organització que ha treballat de la mà amb el Departament de Justícia. En aquest sentit sí que volem reconèixer a la conselleria de Justícia la feina feta. Creiem que és una feina que s'ha fet molt diferent a l'anterior decret d'ara fa un any, que tots vam saber com va anar la cosa, com fer una cosa d'esquenes a la societat civil, als grups parlamentaris, porta a que allò no es pugui fer bé. Creiem que aquesta vegada s'ha fet diferent. Per això també els grups parlamentaris de la CUP i de Catalunya en Comú Podem recollim aquesta iniciativa del Sindicat Llogateres, juntament amb els grups que estan al Govern i la portem aquí al debat.

Això sí, esperem valentia de tots els grups que signem aquesta iniciativa, i esperem que ens mantinguem en els acords que tots hem signat, perquè el que no s'entendria d'una altra manera és que els grups que presentem una iniciativa ens autoboicotegem i boicotegem la iniciativa del Sindicat de Llogateres.

Per tant, una crida a la responsabilitat dels grups que presentem la iniciativa per mantenir-nos en allò que ens hem compromès amb el sindicat. I a mi també m'agradaria adreçar-me a la resta de grups parlamentaris perquè entenguin el perquè de la transcendència d'aquesta iniciativa, de per què és important que estigui vigent com abans millor, perquè des del seu moment de la seva aplicació començarà a incidir des de ja en l'especulació dels preus de lloguer i en punxar la bombolla del lloguer. Nosaltres creiem que el debat sobre lectura única, que és el debat que estem tenint ara mateix, entenent els dubtes que es puguin haver expressat, nosaltres ja hem aclarit per què creiem que sí, que és urgent fer aquest debat per urgència. Perquè és una iniciativa que tot just fa poc es va tancar, perquè tenim l'espasa de Dàmocles de la convocatòria electoral des de ja fa mesos. El mateix president Torra ho va dir. No sabem quan ens la trobarem i no ens podem permetre el luxe que al mig de la tramitació d'aquesta iniciativa hi hagi una convocatòria electoral i quedi penjada no sabem quants mesos, per a més endavant fins que torni a haver-hi Parlament, fins que torni a haver-hi Govern. Aquesta és la urgència: la urgència d'haver acabat un procés de negociació fa poc, i la urgència de tenir un escenari incert.

Crec que la responsabilitat dels grups que estem aquí i amb aquesta lectura única és donar certesa. Per això és molt important que puguem fer el debat complet d'aquesta llei abans d'acabar aquest període de sessions, abans del 31 de juliol. I és en aquest sentit que voldríem demanar aquesta responsabilitat a tots els grups parlamentaris perquè aquesta iniciativa pugui ser un fet com abans millor, perquè comenci a incidir en la vida de la gent com abans millor.

També m'agradaria fer una petita referència al debat de les competències, que segurament també sortirà al llarg del debat d'avui. Jo voldria recordar que un dels acords que tenim a l'acord de coalició de govern entre el PSOE i Unidas Podemos i En Comú Podem és la regulació dels lloguers, que el mateix ministre Ábalos es va comprometre que al mes de juny es farien passos; s'ha fet el pas d'un índex, però no és un pas suficient. A Catalunya anem més endavant, anem més ràpid, sobretot gràcies, hi insistim, a la mobilització i a la força del Sindicat de Llogateres. Utilitzem aquesta iniciativa per avançar també a la resta de l'Estat.

Utilitzem això perquè l'Estat habiliti i permeti que les comunitats autònomes i els ajuntaments puguin regular el lloguer. Siguem valents, fem un pas endavant i esperem que des del Govern de l'Estat, del qual nosaltres formem part, i farem tot el possible perquè això sigui així, es faci efectiva aquesta llei com abans millor, és a dir ja.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula diputada Maria Sirvent del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Diputats, diputades; consellera, consellers... Bé, bona tarda. Aquesta és una iniciativa que prové de la societat civil, en concret, del Sindicat de Llogateres, però a la que donen suport més de 4.000 entitats, més de 3.000 de la Taula del Tercer Sector, més de 400 cooperatives de les XES, més de 400 associacions de veïns i veïnes, i 23 federacions veïnals de la Confavc, entre d'altres el Col·legi de Treball Social i molts altres actors socials que representen la societat civil.

És una proposició de mínims, però és molt necessària. Què fa, aquesta proposició de llei? Doncs, impedeix que si jo pago per exemple vuit-cents euros per un lloguer, el proper contracte, quan se m'acabi el contracte i es renovi aquest contracte se'm pugi el preu del lloguer que estic pagant, ja sigui a mi mateixa si renovo aquest lloguer o ja sigui a una altra persona que vingui a ocupar la meua posició com a llogatera.

Aleshores, en una situació d'emergència sanitària, en què les autoritats estan demanant el confinament, en què hi ha milers de persones que no tenen garantit el dret a l'habitatge, és una proposició que és molt necessària. Recordeu que ve d'un decret de regulació dels preus de lloguer anterior, davant del qual s'hi van oposar diversos moviments socials i en especial el Sindicat a Llogateres.

A dia d'avui aquest decret sí que és un decret consensuat amb els moviments socials. S'ha arribat a un acord amb els moviments socials per poder fer una regulació dels preus del lloguer que és necessària; una regulació pionera que fa el Parlament de Catalunya, que ha d'obrir les portes a que es reguli el preu de lloguer arreu, que es faci també a tots els Països Catalans, perquè la situació d'emergència és molt greu.

Esperem que especuladors d'aquest país no estiguin pressionant cap dels grups que han signat aquesta proposició perquè aquesta proposició sigui modificada a esquenes dels moviments socials que defensen el dret a l'habitatge. Aquest subgrup parlamentari no s'explicaria que això passés, però qui no s'explicaria segur que això passés són els moviments socials que fa tant de temps que es deixen el cos, el cap i el cor davant de cada desnonament. Fent front als Mossos d'Esquadra del Departament d'Interior, que cada dia, amb brutalitat policial, van a atacar a les veïnes que defensen el dret a l'habitatge. Ja n'hi ha prou. No podem seguir així. Estem en una situació d'emergència sanitària. Les persones han de tenir dret a tenir garantit un sostre digne.

I molts dels grups que avui estan aquí presents segurament ens vindran a dir que això s'ha fet molt malament, que s'ha fet per lectura única i que estem aprofitant, doncs, procediments que no són els més adequats ni els més democràtics. El que segur que no era democràtic era modificar l'article 135 de la Constitució, que posava per davant banquers a persones a la crisi del 2008, en quinze dies, amb lectura única, amb nocturnitat i amb traïdoria. El que tampoc ha estat democràtic és modificar la Llei orgànica del Tribunal Constitucional perquè tingui competències executives en quinze dies, també amb nocturnitat i traïdoria i amb lectura única.

Mirin, tot el que sigui per millorar la vida de la gent, tot el que sigui per intentar que tothom tingui un sostre digne, que s'aturin els desnonaments, la sagnia de desnonaments que estem vivint en aquest país, que s'aturi la brutalitat policial i que les persones puguin tenir un lloc digne on poder passar aquesta situació d'emergència sanitària, nosaltres ho defensarem, sigui de la forma que sigui. Perquè, quan es tracta d'obeir els mandats de la Merkel, quan es tracta de posar les entitats financeres per davant de les persones, vostès no tenen cap problema d'aprovar lleis en lectura única i d'esquena a la gent.

Per tant, nosaltres celebrem aquesta proposició, i repetim: esperem que cap especulador, que cap cambra de la propietat, que cap agència de la propietat immobiliària avui posi per davant els seus interessos als interessos de la ciutadania. I això és respon-

sabilitat de tots els grups parlamentaris que hem signat aquesta proposició, una proposició que, ho repeteixo, el que fa és que no ens puguin apujar els preus del lloguer, que són uns preus desorbitats que no es poden pagar i que, a més a més, aquells preus que estiguin per sobre de la mitjana de mercat s'hagin de rebaixar. I sí, no és el socialisme. Sí, no qüestiono (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo, president– la propietat privada, però és molt important per a la gent.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat José Rodríguez, del Grup Parlamentari Republicà.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Aquest debat avui hauria d'anar sobre el control de preus del lloguer, però crec que, en el fons, escoltarem sobretot excuses de com alguns grups pateixen la pressió dels poders econòmics i dels especuladors. Alguns ho justificaran sota criteris tècnics competencials, d'altres sota criteris economicistes, i alguns, fins i tot, creuen que colant esmenes per darrere del diàleg amb els moviments socials es pot millorar el text. Però, en el fons, parlem de pressions i de com el sistema polític podem intentar millorar la vida de les persones o podem seguir fent el que ha fet sempre.

I vull començar avançant-me a alguna de les objeccions que farà l'oposició a aquesta llei. I m'avanço, no perquè tingui poders telepàtics o vegi una bola de vidre, sinó perquè ahir vam tenir una roda de premsa del PSC explicant tots aquests motius. Una roda de premsa, també dir-ho, feta amb certa crispació i, perdoneu que digui la paraula, un cert rancor. Per al PSC –i no dubto que això també és aplicable a Ciutadans i al PP– el dret civil català és una cosa així com subsidiària i fins i tot residual, i fins i tot una anomalia dins el cos legislatiu espanyol, i no el consideren una part del cos legislatiu modern i amb capacitat normativa pròpia.

De fet, s'excusen en un anterior dictamen del Consell de Garanties Estatutàries per intentar..., quan vam intentar presentar aquesta llei i no ens vam sortir. Tot i així, aquest dictamen –citaré dues frases del dictamen– diu que «la llei s'insereix de forma clara en la matèria del dret civil, i més concretament en l'àmbit de la competència legislativa en matèria contractual.» El dictamen diu: «El fet que l'Estat encara no hagi legislat –i es refereix al control de preus de lloguer– «no impedeix que la Generalitat pugui legislar en àmbits que afectin les relacions obligacionals derivades dels contractes.»

Una altra crítica és que aquesta llei només intenta aconseguir impactes i titulars. És una crítica absurda. Aquesta llei és una eina de treball entre el Departament de Justícia i el Sindicat de Llogaters, entre molts altres. És un treball seriós que en l'àmbit parlamentari, des del meu grup, no només hi he treballat jo, i puc entendre que, com que provinc també del PSC creguin que com a excompany seu no creuen que sigui seriós, però és feina també del Jordi Orobitg, com a portaveu de Justícia, i l'Eva Baró, que era l'anterior diputada i portaveu d'habitatge del meu grup.

Però tot això no és més que una cortina de fum per evitar el debat sobre el que estem debatent i treballant avui. És una llei innovadora, agosarada i única en el marc legislatiu de tot l'Estat. És la primera llei que intenta regular, de forma intel·ligent i sense generar un trasbals a l'economia, els preus de lloguer. Especialment, posa un topall als que estan generant una bombolla especulativa amb els lloguers. Els estem dient als especuladors que prou, que fins aquí han arribat, que ja ens han empobrit prou, que ja vam caure en les seves mans amb la bombolla immobiliària el 2008. Però que ara, des de l'Administració, posem un límit a la seva avarícia.

Alguns poden amagar-se darrere de qüestions tècniques competencials, d'altres darrere de criteris economicistes. D'altres estan patint ara les pressions i potser no sostenen l'acord a què s'ha arribat. En el fons, tots intenten justificar que no creuen en la política i que el que volen, per activa o per passiva, és mantenir el règim del 78 que inclou la defensa d'unes elits que viuen d'empobrir-nos i de fer bombolles especulatives. No acaben d'entendre què significa aquesta llei per a moltes famílies que ara

veuen l'amenaça de perdre el seu dret a l'habitatge, perquè un especulador pugui posar el preu que vulgui sense cap limitació. No acaben d'entendre com els ajuntaments i regions de tot Europa estan batallant contra aquest problema mitjançant mesures legislatives molt semblants a la que presentem. Alguns fan com el gos de l'hortolà, que ni rossega l'os ni el deixa rosegat. Em diuen que no legislem des de Catalunya, que ja ho farà l'Estat, que tenen totes les competències i ho faran millor, però mai, mai, mai arriba el moment de fer-ho des de l'Estat. De fet, si entenem les polítiques d'habitatge que ha fet l'Estat espanyol a les seves dècades, podem dir que hi ha dues coses que han fet: perdre 100.000 milions d'euros en desgravacions. Perdre no, això injectat a la bombolla immobiliària ha servit per fer especulació. I enterrar 200.000 milions d'euros en habitatge de protecció oficial del qual ja no tenim gairebé cap habitatge en aquest parc de protecció. No és d'estranyar que quan es demanin ajudes a Europa per la Covid no es refiïn d'un estat que enterra 300.000 milions d'euros en polítiques d'habitatges que només han servit per inflar una bombolla immobiliària.

Doncs, mirin, per un cop, potser hi ha una majoria al Parlament –i espero que es pugui sostenir especialment qualsevol dels grups dels quatre grups signants–, que té la voluntat de legislar sobre els pisos de lloguer, que no vol continuar enterrant centenars de milers de milions d'euros en fer bombolles immobiliàries, que creu que el Codi civil català no és marginal ni subsidiari a la legislació espanyola i que, a més, creu que els parlaments i les lleis han de servir per a l'interès general i, en especial, per protegir els més dèbils. I els més dèbils aquí són els llogaters i les llogateres, no els especuladors que han viscut molt còmodes sota un estat que mai els ha posat cap límit.

Fer república vol dir principalment que la política serveixi al bé comú i, miri, per un cop, potser els ciutadans guanyen enfront dels especuladors i, per un cop, podem demostrar que aquest Parlament serveix molt més que el Congreso de los Diputados.

I els faig una alerta. Si alguns volen reduir aquest Parlament a una cambra que només transposa lleis estatals sense capacitat legislativa pròpia com si fos una diputació provincial, l'únic que farà és fer créixer els arguments dels que volem un estat propi. Volen fer-nos creure que el Parlament no és una simple diputació provincial? Doncs, per ser creïbles, el que els demano és que respectin l'acord del Parlament que avui sembla ser, espero que es mantingui la majoria social per tirar endavant aquesta llei i no facin filibusterisme constitucional, com els demana el Sindicat de Llogaters i un conjunt molt ampli d'entitats socials.

Moltes gràcies. Només demano als grups signants que mantinguin l'acord, que continuïn creient que hem de poder controlar els preus de lloguer, perquè les necessitats que tenen les famílies és molt urgent, molt necessària i més just després de la crisi del Covid.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula ara el diputat Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats i diputades, molt bona tarda a tothom. Avui, fa just..., era aproximadament a aquestes hores, fa just una setmana, certament els quatre grups parlamentaris que hem signat aquesta proposició de llei per lectura única estàvem units amb representants de la conselleria de Justícia i també amb del Sindicat de Llogaters. I va ser allà on jo mateix em vaig comprometre a signar aquesta proposició de llei. Perquè compartim, compartim el problema que tenim amb l'habitatge. Ho hem manifestat diverses vegades des d'aquest faristol en diversos debats que hem tingut reiteradament en aquesta legislatura sobre els problemes de l'habitatge. Problemes que s'han incrementat d'una manera notable just després de la crisi de la Covid. Per tant, la pressió és important i en aquest context de problema que tenim en l'habitatge compartim, també, la urgència. Compartim

també la urgència d'intentar arribar a acords per poder fer front al problema que tenim en l'habitatge. Problema que –ho hem dit, també, i jo ho he manifestat diverses vegades també des d'aquest faristol– té una dimensió estructural. Certament, si avui tinguéssim un parc d'habitatges públics de règim de lloguer potent, important, podríem influir, diguem-ne, en el que és el preu de l'habitatge del mercat privat. Però no és aquesta la situació. Per tant, no tenim, diguem-ne, aquest parc públic d'habitatge de gestió de lloguer per poder influir en el que és el mercat privat. Per tant, calen mesures per poder intervenir i aquí, per això, nosaltres compartim la idea de la proposta d'aquesta proposició de llei. Cal intervenir en la mesura de les possibilitats, en la mesura de quins són els recursos que com a Administració tenim en el que és intentar moderar el que és el preu de l'habitatge de lloguer en el mercat privat.

Certament, fa poc més d'un any, el decret que es va portar amb aquesta mateixa finalitat, doncs ja vam donar-li suport, però en aquells moments no va obtenir la majoria per poder ser aprovat. Per tant, certament, nosaltres compartim que cal intervenir en el que són els preus del mercat de l'habitatge de lloguer. Compartim aquesta idea, compartim la proposta, diguem-ne, d'aquesta proposició de llei. Ara bé, ens sembla també que té marge de millora; té marge de millora, aquesta proposició de llei. I, per tant, nosaltres ens reservem la possibilitat de fer unes esmenes concretes a aquesta proposició de llei. Esmenes que, les explicaré una mica però que els convido que llegeixin atentament, perquè, sense cap mena de dubte, milloren el que és la proposta de text que hi ha presentat.

Esmenes que han estat treballades, com no pot ser d'una altra manera, des del Departament de Territori i Sostenibilitat i, per tant, també, amb la connivència, diguem-ne, del Govern del país. De fet, n'hi ha una de molt tècnica que ens sembla que és molt lògic que, d'alguna manera, pugui ser acceptada. Hi ha tres municipis, en la relació dels municipis en què el creixement del preu de lloguer, doncs, no arriba, del 2015 al 2019, al 20 per cent i, per tant, ens sembla que és lògic que aquests tres municipis saltin, d'alguna manera, de la proposta de llistat que es fa, per complir amb el que és el mateix reglament, diguem-ne, que marca la llei. Aquests són el municipi de Figueres, el municipi de Salou i el municipi de Tortosa.

Aleshores, ens sembla també que aquesta proposició de llei, sense malmetre el que és l'esperit i la intenció que té la mateixa proposició de llei, hi ha dos elements que ens sembla que milloren el que és el text. Un és el que fa referència a incentivar el que són les millors del parc d'habitatge de titularitat privada. Aquells propietaris que durant els últims cinc anys hagin fet inversió en el que és la millora del seu habitatge –sigui en la restauració de la cuina, del menjador, dels aïllaments energètics, etcètera–, puguin tenir, diguem-ne, una bonificació acumulable del 5 per cent, sempre que no superin el que és l'índex del preu. Per tant, en aquest sentit, si estiguessin per sota de l'índex, podrien arribar fins a l'índex. Però, per tant, en aquest sentit, ens sembla que és una mesura que afavoreix, diguem-ne, el que és l'activitat econòmica, afavoreix la millora del parc d'habitatge que tenim al país de règim privat i, per tant, ens sembla que aquesta és una mesura que és interessant de promoure.

I la segona, el parc d'habitatge privat. Mirin, jo, la veritat és que m'apunto a tots els eslògans en contra de l'especulació. Certament, els especuladors en el tema de l'habitatge és el que hem d'intentar barrar-los el pas a tots. Però clar, és que el mercat de l'habitatge, avui, privat, de lloguer, en aquest país és molt atomitzat. Hi ha molta casuística.

Mireu, segons l'informe de l'Observatori Metropolità, a la ciutat de Barcelona, un 84 per cent dels habitatges són de titularitat, són de règim... pertanyen a persones a persones físiques. Per tant, hi ha molta gent que té un habitatge i que viu, diguem-ne, doncs, i que para taula de la renda d'aquest habitatge. Per tant, una de les mesures que ens sembla important de promoure també és aquelles famílies que tinguin un 5,5 d'ingressos menor de l'indicador de referència, doncs, puguin mantenir, diguem-ne, el que és el seu contracte de lloguer amb el mateix cost de la renda que tenen. Ens sembla que aquestes mesures milloren de manera molt important i substancial el que

és el contingut d'aquesta proposició de llei i nosaltres, acompanyant-nos al Reglament, diguem-ne, del Parlament, també farem arribar aquestes dues esmenes i la tercera tècnica que, d'alguna manera, convindo que la llegeixin atentament perquè ens sembla important, també, que aquesta proposició de llei sigui aprovada i sigui millorada.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per posicionar-se, té la paraula en primer lloc el diputat Sergio Sanz, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sergio Sanz Jiménez

Gracias, *president. Conseller, consellers, consellera, diputats*, lo que les tengo que decir, y sobre todo a la ciudadanía que nos ve, es que no estamos ante una propuesta de vivienda, estamos ante un instrumento para construir una narrativa de cara a unas elecciones inminentes por parte de algunos grupos de este Parlament... –president, m'ha posat el temps? (Pausa.) D'acord.

Estamos, como decía, ante un instrumento para construir una narrativa de cara a las próximas elecciones, porque algunos grupos quieren aparecer como los máximos defensores del derecho a la vivienda, pero es solo apariencia. Para empezar, esto lo han anunciado, antes que nada, en una rueda de prensa, no han buscado la complicidad del resto de grupos, ni la opinión.

Pero, además, hay otra cuestión: es que saben que la proposición excede las competencias de la Generalitat e invade competencias estatales. Esto es tan claro que En Comú Podem, que lo sabe perfectamente, presentará el próximo viernes una moción para pedir al Gobierno de España –es decir, a ellos mismos– que modifique la legislación para que las comunidades autónomas puedan regular los alquileres, porque ahora no pueden. Es decir, hay un reconocimiento de que ahora no pueden regular los alquileres, por parte de Podemos, pero aun así nos traen esta iniciativa. Y también lo saben Junts per Catalunya y Esquerra Republicana, pero es lo que quieren, porque lo que quieren es alimentar el conflicto competencial, y ya lo hemos visto en la intervención del diputado de Esquerra Republicana, porque ya aprovechaba esa narrativa para decir que necesitan la república, que están construyendo la república, vamos, el cuento de siempre. Porque no se trata de facilitar el acceso a la vivienda sino de legitimar sus proyectos políticos. Podemos, ejerciendo de activistas en este Parlament, olvidando que suyo es el Gobierno de España, suyo es el Ayuntamiento de Barcelona y suyos también son los presupuestos de la Generalitat, y los secesionistas, buscando otra vez el conflicto competencial para mantener en bucle «*Espanya ens roba, Espanya ens mata i tenim un estat en contra*», que es el único combustible procesista. Nada para construir un parque público de vivienda, todo para construir esa narrativa.

Y no es que sea un «*dia històric*», como se ha escuchado por aquí, es que es el día de la marmota.

Y es comprensible que el Govern quiera mantenerse en ese bucle, porque les permite no hacer nada. En lugar de hacer, están; están en ese continuo estado de pereza, autocomplacencia e irresponsabilidad al que nos tienen acostumbrados. Pereza que se ve, por ejemplo, cuando observamos que diecisiete de los puntos de la proposición de ley que nos traen han sido copiados del Decret Llei 9/2009, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament, y que el Consell de Garanties Estatutàries, en su Dictamen 4/2019, del 17 de junio, concluyó que «no troben empara en l'article 129 de l'Estatut de Catalunya i vulneren l'article 149.1.8 de la Constitució espanyola, pel que fa a competència de l'Estat sobre les bases de les obligacions contractuals.» Esta no es mi opinión, no es la opinión del diputado que les

habla, es la conclusión a la que llegaron, por unanimidad –cabe resaltar–, los miembros del Consell de Garanties Estatutàries, que son personas expertas en derecho.

Todos ustedes saben que esta proposición de ley no tiene más recorrido que su impugnación ante el Tribunal Constitucional, que se acabará expresando en los mismos términos porque jurídicamente es a lo que lleva. Así que lo que están haciendo no es ayudar a que la vivienda sea más accesible sino tratar de utilizar esta preocupación de la ciudadanía en apoyos para su proyecto político, con la deshonestidad del trilerio –es un juego de manos: pongan donde pongan la bolita, siempre nos encontraremos con que «tenim un estat en contra», ya los conocemos.

Y es una lástima que Podemos y el Sindicat de Llogaters acaben participando de este juego, porque todo lo relacionado con la vivienda debe ser estudiado con profundidad para poder solucionar los problemas, que son muy complejos. Sobre todo, teniendo en cuenta que al final de este juego lo que hay es un objetivo reaccionario, porque sólo así cabe calificar lo que supone la pretensión de diputado sedicentemente de izquierdas, que quieren convertir en extranjero al conciudadano, y, por tanto, romper el espacio de igualdad política.

Hay que recordar que en un estado descentralizado cada administración debe actuar de acuerdo con sus competencias, y que la Generalitat dispone de muchas. Y si trabajaran esforzadamente podrían solucionar muchos de los problemas sociales y económicos que ponen en riesgo la igualdad de oportunidades, el bienestar y la libertad de los individuos. Pero no lo hacen.

Miren, hace ocho meses, en este Parlament, se aprobó una moción de Ciudadanos donde se solicitaba a Ivàlua que comparase las políticas públicas de vivienda que llevan a cabo las distintas comunidades autónomas. No lo han hecho. ¿Por qué? Bueno, quizá porque, a pesar de los discursos que escuchamos aquí, Cataluña es la que menor porcentaje de presupuesto destina a políticas de vivienda. Concretamente, el Gobierno de la Generalitat, en términos relativos, invierte en vivienda la mitad de la medida de lo que invierten el resto de comunidades autónomas. Y esta es la realidad del presupuesto que aprobaron este Govern y Podemos, y que no pueden ocultar por mucha proposición de ley que traigan.

Como decía, la proposición no busca solucionar el problema de la vivienda sino construir una narrativa para las elecciones. Y a nosotros nos preocupa este problema, así que no haremos populismo con él, no haremos simplificaciones ni actuaremos de forma irresponsable. ¿Quieren los diputados de esta cámara una nueva regulación de alquileres? Llémoslo al Congreso, llévenlo al Congreso –están ustedes allí gobernando–, que es donde está la competencia.

Desde Ciutadans estamos dispuestos a hablar de ello, pero siendo prudentes, porque hay que, también, prevenir efectos indeseados, como la desincentivación del alquiler a favor de la venta o la paralización de la promoción de nuevas viviendas. Por esa razón, nosotros propusimos, en una moción en este Parlamento, que se estudiase el efecto que tendría limitar los precios de alquiler para viviendas con una antigüedad superior a treinta y cinco años y que no hubieran sido reformadas, pero votaron en contra. Quizá porque son más *agosarats i no cal estudiar, cal tirar pel dret encara que...*, ¿eh?, aunque los efectos que se puedan conseguir sean perjudiciales para el objetivo que se persigue.

Así que es mejor que no traigan falsas soluciones para hacer este populismo barato, este partidismo, antes de las elecciones. Saben que el texto que quieren aprobar está fuera del ámbito competencial de este Parlamento, que no se podrá aplicar y que mientras tanto generará inseguridad jurídica. Y, al final, el problema seguirá estando ahí, sin solucionar.

También saben que el Reglamento prevé la lectura única para proyectos simples, y que no es el caso, no solo porque invada competencias, razón por la que llevaremos esta proposición de ley al Consell de Garanties Estatutàries, sino porque en esta materia, de simplicidad, nada. De verdad que es una pena ver cómo partidos que es-

tán al frente de la Generalitat y al frente del Gobierno de España están más preocupados por el activismo, por la construcción de narrativas y el populismo que por la gestión de sus competencias. Seguramente lo hacen para ocultar su incompetencia y una obra de gobierno de la que no pueden presumir, pero la ciudadanía merece mucho más de sus gobiernos y de sus respectivos representantes políticos.

Gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn de la diputada Rosa Maria Ibarra, del Grup del PSC - Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, vicepresident. Vicepresident, consellera, conseller, ens presenten a debat la Proposició de llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes i de contractes d'arrendament d'habitatges, i els hem de confessar que a l'hora d'encarar aquest debat tenim un *déjà vu*. Per diverses raons: pel contingut i pel moment polític en què es presenta. Ens porten una proposició de llei que és gairebé una còpia exacta del Decret 9/2019, un decret que ja vam debatre en aquest hemicicle i que, finalment, va ser rebutjat, perquè alguns dels grups que ara impulsen aquesta proposició de llei hi van votar en contra.

Aquell decret va ser objecte d'un informe del Consell de Garanties Estatutàries, que va declarar antiestatutaris i inconstitucionals els articles 1, del 6 al 14, la disposició addicional tercera, la transitòria primera, la segona i la disposició final tercera. Per tant, què poden esperar els grups que presenten aquesta proposició de llei que varia respecte de la constitucionalitat i l'adequació al marc estatutari d'una regulació que és pràcticament idèntica a la que fa poc més d'un any es va presentar? Quin és l'autèntic motiu pel qual avui som aquí fent aquest debat? I, sobretot, per què han volgut que aquest debat es faci o es tramiti –aquesta llei es tramiti– per lectura única, quan el seu contingut i la seva transcendència no pot ser objecte d'aquesta tramitació ràpida i abreujada?

Senyora Segovia, vostè parlava d'urgència. Una cosa és urgència i l'altra és lectura única; són tràmits diferents, i les garanties que tenen els grups a l'hora de presentar esmenes i els terminis són diferents. De fet, no entenem massa per què en els dos punts que ens han precedit a aquest, que també són projectes..., proposicions que anaven per lectura única, el grups tant dels comuns com d'Esquerra Republicana i de Junts, s'hi han oposat dient que eren projectes que necessitaven un debat i un treball més en profunditat. El primer tenia set articles, el segon, un.

Vostès creuen que aquest, que té trenta-un articles i que a més a més té un gran calat social i és d'una gran transcendència, pot passar per lectura única? Nosaltres creiem que no. Per tant, quin és, doncs, l'interès? Creiem que és l'interès electoral; no en podem veure cap altre.

Crec que tots els diputats i diputades d'aquest Parlament, portem o no temes d'habitatge, som conscients que tenim un greu problema respecte a l'habitatge. Tenim un problema amb l'accés, especialment, per a determinats col·lectius, i tenim un greu problema en la conservació, especialment en aquelles zones tensionades, amb preus de lloguer molt elevats, com poden ser les zones metropolitanes i de les grans ciutats. I davant de problemes que afecten una necessitat bàsica, com és la de tenir un habitatge digne, s'han de buscar i s'han de trobar solucions –solucions–, és a dir, eines bàsiques que capgirin la realitat que tenim. I la proposició de llei que avui ens presenten no ho és, perquè no tindrà recorregut, i els que l'han impulsat ho saben.

A ningú se li escapa que estem a final de legislatura, es preveu una convocatòria d'eleccions imminent, i, per tant, els grups impulsors han vist en el moment polític la possibilitat de fer un bon titular electoral. Per un costat, diran que han aconseguit regular els preus dels habitatges, que són pioners, «anem pel camí dels països més avançats d'Europa», i, per un altre, els grups que han fet de la confrontació amb el Govern d'Espanya l'eix central de la seva acció política, doncs, diran «miri, ja tenim

un altre greuge per poder afegir a la llista». Però tindrà alguna utilitat aquesta llei realment per moderar els preus dels lloguers? Doncs, miri, creiem que no.

Ens poden dir que posen el debat sobre la taula, però és que el debat ja hi és, i el Govern d'Espanya, que és a qui li correspon legislar aquest tema, ja fa passos per aconseguir una moderació dels preus del lloguer: han regulat els índexs de preus de lloguer, que era el pas previ a qualsevol altra normativa i està treballant en una nova Llei de l'habitatge que donarà les eines per a la regulació dels lloguers per administracions territorials, comunitats autònomes i ajuntaments. I això, aquesta voluntat de treballar, aquesta regulació que està fent el Govern, el Govern de la Generalitat ja la coneix i els comuns també la coneixen. I, per tant, encara s'entén menys –encara s'entén menys– que els grups que donen recolzament al Govern i els comuns impulsin aquesta normativa.

I, mirin, el Govern Espanya hi està treballant. Sí, senyors, hi està treballant i s'està deixant la pell per aportar els recursos, per anar a buscar els recursos i per aportar els recursos, perquè ningú es quedi enrere en aquesta crisi. No fa demagògia, treballa. I nosaltres podem entendre perfectament que hi hagi entitats entorn de les quals s'organitzen els llogaters que defensin els seus interessos i busquin totes les esclatxes possibles perquè siguin recollits. Nosaltres compartim el seu objectiu, compartim alguns dels seus posicionaments; el que no podem fer mai és fer malament la nostra feina per aconseguir les seves demandes a curt termini, sabent que són pa per avui i gana per demà.

Aquesta proposició de llei que porten avui aquí no té recorregut i no serà útil a qui més ho necessita, i vostès ho saben. I aquest afany de fer malament les coses, de voler quedar bé, més que no pas de solucionar efectivament els problemes, els ha portat fins i tot a furtar el necessari debat parlamentari d'aquesta llei. De debò que ens poden dir que una llei d'un tema tan important i tan sensible es pot tramitar per lectura única?, sense un debat en profunditat, sense compareixences d'experts? Actuacions com aquestes, diputats i diputades, devaluen el nostre Parlament i la nostra funció com a legisladors. I és que estem convençuts de que cal debatre, i molt, amb experts si el model de Berlín, que sembla que és el que es vol replicar en l'article 11 de la proposició que ens plantegen, és el més adient a Catalunya o no, perquè la nostra realitat no és l'alemanya. I ens cal debatre i valorar si, per exemple, el concepte d'«obres de millora» que permet sobrepassar el límit que s'estableix del lloguer és massa ampli i si, igual que va passar a Alemanya, pot acabar sent la porta al no compliment de la norma, i, per tant, si caldria acotar-lo d'alguna manera. O les despeses generals i els serveis individuals que poden imputar-se a l'arrendatari: pot ser aquesta una via perquè els llogaters hagin de pagar unes despeses que poden acabar sent molt importants? O la disposició transitòria tercera: estan convençuts que els municipis a què es refereixen en el seu apartat primer estan d'acord en què la declaració com a àrea de mercat d'habitatge tens duri només un any, per exemple?

Aquests i altres punts d'aquesta llei necessiten dades per tenir una base sòlida. Necessiten l'opinió d'experts de l'àmbit de l'habitatge que representin sectors diferents i interessos diferents. I, finalment, necessita amplis consensos, més dels que aquesta llei aplega i dels que han buscat.

No es pot legislar d'aquesta manera, basant en la urgència electoral la decisió sobre el tràmit d'una llei. Nosaltres no hi podem votar a favor i lamentem profundament la utilització electoralista d'aquest tema, massa important per malmetre'l d'aquesta manera només buscant un grapat de vots.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, és el torn del Subgrup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Vicepresident del Govern, conseller, consellera, diputats i diputats, aquesta és una proposició deshonest. Té nom de pel·lícula, però no

és una pel·lícula. És una realitat i és una proposició deshonestament per dos motius, un pel contingut i lo més innovador, el temps i el moment en què es presenta aquesta proposició de llei: l'última setmana del període de sessions, perquè vagi en l'últim Ple per lectura única del que probablement també sigui l'últim Ple de la legislatura. Però també ho és pel contingut i ho saben vostès perfectament, perquè pràcticament el mateix contingut va ser presentat en el Parlament en el Decret llei 9/2019, va ser rebutjat per la cambra. És cert que alguns dels grups que van votar contra aquell decret llei, avui signen una proposició de llei de característiques semblants. És així.

Però, permetin-me que els digui que allò que pretén aquesta proposició de llei, que és la regulació de les rendes dels lloguers, parteix d'una diagnosi que compartim. És cert, hi ha un problema amb els lloguers; és absolutament cert. Fruit de la crisi econòmica i financera, el mercat ha preferit l'opció del lloguer que no pas l'opció de la compra, per molts altres motius, dificultats també en el cas de les compres. I això ha tensionat els preus evidentment a l'alça. I ha fet que hi hagi aquest problema que s'han incrementat de forma bastant més important a l'evolució dels salaris. S'han generat aquestes tensions en el mercat de lloguer.

Permetin-me –ja els hi ha dit també el senyor Morral i ho comparteixo–, la composició de la propietat dels habitatges –ell ha parlat de l'àrea metropolitana, jo parlo del conjunt de Catalunya– és del 93 per cent de petits propietaris. Per tant, quan ens parlen de grans tenidors, quan ens parlen de fons voltors, estem parlant d'un percentatge, la veritat, molt petit. Però la veritat és que vostès, els grups que donen suport al Govern i el Govern, tenen les competències en habitatge però, en canvi, en comptes de fer polítiques d'habitatge insisteixen en regular els preus. Tenen, com ja hem citat, l'antecedent del decret llei i el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que, per cert, se n'ha llegit un petit fragment, però de vint articles que tenia el decret llei, setze inconstitucionals, quatre constitucionals. Ho dic perquè no val llegir un únic paràgraf, el que li dona la raó a algú, sinó que val la pena llegir el conjunt del document.

Però, a més a més, estem convençuts, a part de la qüestió de la competència, estem convençuts de que intervenir els preus del mercat del lloguer té efectes negatius. I el primer efecte és la reducció de l'oferta, és a dir, si el rendiment que en treu el propietari ha de ser inferior al que n'està traient en unes determinades condicions, doncs opta per a un altre ús d'aquell habitatge. Però en el supòsit de que mantingui l'habitatge en lloguer. Si treu menys rendiment, també invertirà menys en el manteniment d'aquell habitatge i, per tant, es deterioraran les condicions d'habitabilitat del parc d'habitatges. I, fins i tot, en el pitjor dels casos, el fet que hi hagi uns topalls per intentar llogar un habitatge, pot promoure que hi hagi un mercat negre i que, per tant, hi hagi pagaments a sota mà per intentar burlar la llei, que m'imagino que no és, ni molt menys, el que es pretén.

Resultat d'aquestes mesures: la reducció de l'habitatge destinat a lloguer. Què cal fer? Doncs nosaltres creiem que el que cal fer... Per cert, en aquest sentit no s'ha citat, s'ha citat només el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, però també és molt il·lustratiu de tots aquests aspectes l'informe de l'Autoritat Catalana de la Competència amb relació al Decret 9/2019, que fa referència precisament a totes aquestes qüestions i a més és un organisme presidit per una persona propera al Govern i que desmunta, fil per randa, tots els arguments d'aquell decret.

Per tant, què cal fer? Doncs cal exercir les competències en habitatge: invertir en habitatge social. Tenen mecanismes, tenen possibilitats per fer-ho, ho han de fer i això és el que no fan. Incrementar l'oferta és la millor manera de contenir els preus. És la millor manera. Exerceixin les competències en matèria d'habitatge.

Miri, m'he aturat un moment a buscar xifres. París, 22 per cent d'habitatge de lloguer social. Berlín, 30,23 per cent d'habitatge de lloguer social. Londres, 24 per cent. Nova York, bressol del capitalisme, 41 per cent. Barcelona, Barcelona...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

U per cent, 1 per cent. Aquest és el problema. Aquest és el problema. Amb tota la responsabilitat que se'ns ha demanat, el nostre grup votarà en contra de la tramitació per lectura única d'aquesta proposició de llei, bàsicament perquè no compleix allò...

El vicepresident primer

Acabi, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

...allò que diu el Reglament del Parlament, que és que ha de ser una norma simple. Aquesta, evidentment, no ho és.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els record que la votació tindrà lloc aquesta tarda, un cop s'hagi substanciat el punt 9 de l'ordre del dia.

M'informava també el secretari general fa un moment que la majoria de grups han demanat que el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i 18 d'Agost de 2017 es traslladi a demà.

(La consellera de Justícia demana per parlar.) Sí? Em demana la consellera d'intervenir en aquest punt, no ho tenia registrat, però, evidentment, com a membre del Govern, sempre pot intervenir.

La consellera de Justícia

Gràcies, president. Havia demanat la paraula per poder intervenir i havia anunciat que ho faria.

Bé, doncs, davant la greu situació d'emergència i vulnerabilitat habitacional en un context d'escalada permanent del preu del lloguer, tenim el deure d'actuar per garantir a tothom el dret a un habitatge digne. La forta pujada dels preus de lloguer ha causat i causa..., ha causat dificultats econòmiques molt greus per poder accedir a l'habitatge i per poder-hi romandre. Una situació agreujada que encara més... O s'ha agreujat més per la pandèmia de la Covid-19, que ha provocat una crisi sanitària sense precedents i, de retruc, una nova crisi econòmica i una crisi social.

Perquè una persona tingui una vida digna ha de tenir garantit, també, el dret a un habitatge digne; ha de tenir dret a tenir un sostre. Tanmateix, si no fem front als preus abusius, si no posem límits a l'augment dels preus de lloguer, l'habitatge mai esdevindrà un dret. I això que avui presenten quatre grups parlamentaris, és en l'exercici de les competències pròpies de Catalunya, en el desenvolupament del dret civil. Els faig un recordatori. Quan regulem el dret hereditari, quan regulem els contractes de conreu i parlem del preu, també incidim econòmicament en la vida d'aquest país i en la societat que tenim. Per tant, tenim competències per regular els habitatges, tenim competències per regular-ne els contractes. I és això el que estem fent amb aquest projecte... En aquesta proposició, perdó, de llei.

La proposició de llei que avui debatem no és fruit de la improvisació. Alguns ja s'hi han referit. És fruit d'una feina que ve de lluny. Entre aquesta feina que ve de lluny hi és molt present la feina de les entitats socials, de la societat civil i, alguna, vehiculada a través del Sindicat de Llogateres, entitats socials, associacions de veïns... Majoritàriament, ve de lluny i ve també d'aquest mandat, d'un mandat del Parlament de Catalunya, per mitjà de la Moció 84/12 del Grup Republicà, que va ser aprovada el 9 de maig del 2019, en la que instava el Govern de Catalunya a impulsar de manera urgent l'aprovació de mesures de caràcter legislatiu en el marc del dret civil propi per a permetre que Catalunya compti amb una regulació pròpia dels contractes d'arrendaments urbans i, en particular, doti les administracions públiques

d'aquelles eines necessàries per limitar els increments de preus del lloguer d'habitatges en zones de forta demanda acreditada.

En compliment d'aquest mandat, el Govern de la Generalitat va aprovar el Decret llei 9/2019, de 21 de maig, de mesures urgents de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge el qual, tanmateix, com també s'ha explicat, no va ser convalidat.

Som competents i exercim la nostra competència, malgrat els malgrats i malgrat que algú es pensi que el nostre dret civil és residual: no ho és. Tot i això, un any més tard, no podem més que reafirmar-nos en la necessitat de limitar l'augment del preu dels lloguers al nostre país i fer-ho, com deia, exercint les competències en les que tenim competència, que és en matèria de dret civil.

L'habitatge s'ha convertit més en un bé que en un dret i són moltes les famílies que pateixen desnonaments invisibles i han de deixar el seu habitatge perquè no poden fer front a l'augment del lloguer que se'ls està exigint, quan no són directament desnonades. I, lamentablement, durant el darrer any, lluny d'aturar-se, la gentrificació, la pobresa i la desigualtat social han continuat avançant de forma imparable i ho continuen fent mentre nosaltres debatem sobre quina és la millor manera de respondre-hi. I avui ho hem tornat a sentir en aquest Parlament.

En el darrer any, l'increment de preus s'ha generalitzat arreu del país i especialment a Barcelona i la seva àrea metropolitana. Lluny d'aturar-se, es continua accentuant. Els deia que la proposició de llei que avui debatem no és fruit de la improvisació. Es tracta d'una iniciativa sorgida de l'acord entre el Sindicat de Llogateres i, en aquest cas, el Departament de Justícia, després de molts mesos de negociació, d'un any de negociació. Una norma que suposa la limitació del preu de lloguer impedit l'augment desproporcionat del preu dels arrendaments. Vull agrair als grups de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, Catalunya en Comú Podem i la CUP que s'hagin fet..., aquest text, que se l'hagin fet seu, que hagin pactat i que, per tant, hagin presentat aquesta proposició de llei. Sense la seva generositat avui no seríem aquí presentant aquesta proposició de llei fruit del pacte, de l'acord.

Els pactes honoren, els pactes són la base del nostre dret i de la nostra tradició, per tant, la iniciativa pactada entre el Sindicat de Llogateres i el Departament de Justícia, que ara inicia la seva tramitació a través d'aquesta proposició de llei, permet a l'Administració qualificar, determinades zones del territori, d'àrees amb mercat d'habitatge tens i subjectar els contractes d'arrendament que s'hi conclouguin a un règim de contenció de rendes. Ho repeteixo: de contenció de rendes. Es tracta d'una mesura limitada en el temps –limitació de la durada de la mesura–, que es pot declarar amb una durada màxima de cinc anys en un procediment en el qual cal acreditar les circumstàncies que la justifiquen i precisar les mesures que adoptaran les administracions per atenuar o bé per revertir la situació de mercat tens.

La competència per formular aquesta declaració s'atribueix al departament de la Generalitat competent en matèria d'habitatge, amb excepció de la ciutat de Barcelona i l'àmbit metropolità de Barcelona, òbviament, per la seva singularitat, per la seva problemàtica i, efectivament, perquè té les normes legals per poder-ho fer. Ara bé, sent coneixedors que no podem perdre ni un dia més per fer front als preus abusius de l'habitatge i de tot el que es deriva d'aquest increment alçista de preus –que, ho repeteixo, és: desigualtats socials, desnonaments, gentrificació, expulsió de les persones amb menys recursos i dificultats generals per accedir a un habitatge de forma excepcional– i atesa la necessitat de donar una resposta urgent a la situació d'emergència habitacional que patim, més punyent encara com a conseqüència dels efectes econòmics que ja estem veient derivats de la pandèmia de la Covid-19 i prenent en consideració la durada dels procediments administratius de declaració d'àrees amb mercat d'habitatge tens, la nova norma formula i aplica directament aquestes declaracions als municipis que disposen d'índex de referència de preus en el que les rendes del lloguer han sofert un increment superior al 20 per cent en el període comprès

entre els anys 2014 i 2019, inclosos dins l'àrea metropolitana de Barcelona o amb població superior als vint mil habitants.

Estem parlant de seixanta municipis del nostre país en què els preus de lloguer han augmentat en els darrers anys a un ritme absolutament desmesurat. A Barcelona fa sis anys un pis de setanta-quatre metres quadrats costava set-cents euros. Ara ja en costa mil. És un increment de més del 40 per cent. No ens podíem quedar de braços plegats. Fa un any que des del Departament de Justícia vam presentar un text. Fa un any que estem treballant un text. Fa un any que l'estem treballant amb la societat civil. I avui celebrem que, finalment, haguem assolit, doncs, que puguem presentar aquesta proposició de llei, que l'han fet seva els grups parlamentaris els grups parlamentaris que signen la proposició de llei, i que, per tant... que pivota sobre el treball fet pel Sindicat de Llogateres durant molts anys.

Haviem de triar i hem triat. Haviem de triar entre excessos dels fons voltor o la protecció dels més febles, entre l'enriquiment sense límits o el dret a l'habitatge digne; entre la gentrificació o la preservació dels barris. I hem triat. I aquesta proposició de llei és la prova que hem triat i al costat de qui volem estar. Avui aixequem un mur contra els abusos, diem prou i posem límit als preus de lloguers.

Per acabar la meva intervenció, vull insistir que estic especialment satisfeta que la iniciativa es tramiti mitjançant una proposició de llei. Estic convençuda que mesures com aquestes requereixen dels màxims consensos socials –abans s'hi referien–, però també dels màxims consensos parlamentaris, que el tenim; som els quatre grups que signem la proposició de llei.

És per això que és molt positiu que quatre grups parlamentaris tan diversos, tan diferents, hagin presentat conjuntament aquesta iniciativa. És tot un acte de generositat que cal posar en valor. I és això el que vull expressar en la meua intervenció. Com també cal posar en valor la generositat del Sindicat de Llogateres en tot el procés de redacció de la iniciativa.

Es tracta d'una proposició de llei que, per primer cop a Catalunya i al conjunt de l'Estat espanyol, permetrà limitar els preus del lloguer. I ho fem..., insisteixo en aquesta qüestió, i ho fem en exercici de les nostres competències en dret civil propi. I, al final, és allò que expliquen moltes vegades, no?, la gota d'aigua acaba foradant la pedra.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies. Gràcies, consellera. D'acord amb l'article 85 del Reglament, aquesta intervenció obre torn dels grups de manera proporcional. Per tant, els grups tindran ara dos minuts cadascun, un minut per als subgrups. Si volen fer-ne ús, evidentment.

Per tant, en el mateix ordre que han intervingut al principi del debat, ho podrien fer. Per tant, en primer lloc, té la paraula la diputada Susanna Segovia, del Grup de Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies. Jo volia aclarir que sap greu pels grups que han insistit una vegada i una altra en el tema, però no és el mateix decret que fa un any. No és el mateix decret, tot i que hi ha articles que es fonamenten en la mateixa eina jurídica, per tant, de plantejar la regulació de lloguers, però no és el mateix contingut.

Fa un any vam tenir organitzacions i moviments socials dient que el decret de fa un any era un decret *fake*, que tenia tants forats, tantes excepcions i tanta casuística que, a la pràctica, no exercia una regulació dels lloguers reals. En aquest cas, tens Sindicat de Llogateres i milers d'entitats que han donat suport a un manifest que dona suport a aquesta iniciativa dient que aquest cop sí. Per tant, alguna cosa deu haver canviat en el contingut.

I entenc que si se l'han llegit amb detall veuran que ha canviat significativament quin és el model de regulació del lloguer, quins són els topalls que es posen, i com

s'han eliminat les excepcions que permetien i el forat que permetia l'anterior decret. Per tant, en aquest sentit, ni que sigui per respecte a la feina que han fet Sindicat de Llogateres i altres organitzacions, jo no insistiria en la idea que és el mateix decret. És que no ja pels grups que en el seu moment hi van votar en contra i ara hi donem suport, és que ja per respecte a una organització que està dient que aquest cop, sí. Per tant, crec que, com a mínim, s'ha de reconèixer aquest fet.

També és cert que s'està dient tot el tema –i s'ha dit diverses vegades–, que és una qüestió electoralista i/o populista. No entraré en el tema de «populista» perquè, a més, jo, per a mi, si «populista» s'entén que és treballar pel poble, doncs, miri, sí, populista, què hi farem. Nosaltres el que estem fent és justament el contrari; és, malgrat que venen unes eleccions, és posar per davant els interessos de la ciutadania. I malgrat que per a nosaltres electoralment, fins i tot, podria no ser convenient que s'aprovi aquesta regulació en aquest mandat i amb aquest Govern, nosaltres ens posem al costat de la gent i el que no volem és generar una incertesa encara més gran.

Creiem que aquest tema ha de quedar resolt abans que hi hagi unes eleccions. I per això la urgència, sí. Una lectura per urgència tampoc ens donaria temps, segurament, així que anem a una lectura única. Que ens hauria agradat fer-ho d'una altra manera, també és cert, però les incerteses de la legislatura tampoc les hem fet nosaltres, això l'hi haurien de demanar al Govern del president Torra i al vicepresident Aragonès, que si potser ens poguéssim clarificar una miqueta més quan tenim unes eleccions, sabríem si haguéssim tingut més temps o no per fer això millor.

Jo vull insistir, si a Madrid s'està treballant en la regulació dels lloguers...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

...que serveixi aquesta iniciativa per avançar i anar més ràpid, no per esperar-nos a que ens facin la feina en un altre lloc.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Maria Sirvent, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent. Endavant.

Maria Sirvent Escrig

Bé, ha dit el representant de Junts per Catalunya que feia unes esmenes sense malmetre la intenció i l'esperit de la llei. Doncs, miri, pel que ha explicat vostè, les esmenes que han presentat van en contra de l'esperit de la regulació al permetre pujades abusives per a tots els pisos que estiguin per sota de l'índex i, a més a més, obre excepcions per a les que estan per sobre de l'índex. Obre la possibilitat, a més, d'augmentar, amb formes de difícil prova, el preu de lloguer de fins a un 20 per cent, diu «tot tipus de millora que es pogués haver fet a la “vivenda”». A més, el que fa és apujar el preu de l'habitatge en moltes ocasions, però a més a més parla de Figueres, de Salou i de Tortosa, vostè. Però és que en aquestes poblacions ha pujat el lloguer tres punts per sobre de l'IPC. Ens poden dir vostès quant ha pujat el sou, en aquestes poblacions, de la gent, amb relació a aquest mateix índex?

Miri, vostès diuen que no s'apliqui la regulació si el propietari cobra menys de 3.200 euros. Quanta gent cobra menys de 3.200 euros? En quin món viuen?

El president

Diputada, gràcies. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula de nou el senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Tornem a escoltar un altre cop la història del gos de l'hortolà, que ni rosegava l'os, ni el deixa rosegat. Ens venen aquí que l'Estat ja ho farà i que ho farà

millor. Miri, l'Estat ens va prometre, el Govern de l'Estat, que derogaria la llei mordassa, segueix vigent, derogaria la reforma laboral, segueix vigent, i ara ens diu que farà un control de preus al lloguer, i perquè han fet..., què diu?, que han avançat en la publicació d'un seguit de dades i preus. Una cosa que ja fa la Generalitat, i ho fa millor.

Però, escolti, el problema no és que nosaltres anem...; el problema no és competencial, és que nosaltres anem per davant. Per un cop a la vida anem per davant de l'Estat. L'Estat, de fet, jo no sé quan derogarà la llei mordassa, quan derogarà la reforma laboral o quan regularà els preus de lloguer. Avui sí que nosaltres podem regular els preus de lloguer. Té aquesta oportunitat de fer-ho.

Respecte al Grup de Junts per Catalunya, escolti, les esmenes d'un acord que es fa de quatre partits amb dues conselleries potser es presenten d'una altra manera. Creu vostè que nosaltres no haguéssim volgut fer esmenes al decret d'habitatge que es va presentar anteriorment? No ho vam fer. No ho vam fer perquè crèiem que el diàleg és a través del Govern. No ho vam fer. Jo demano aquesta mateixa lleialtat als socis de govern.

I, hi torno a insistir, aquesta «proposició» de llei no és dels independentistes, perquè hi ha partits que no ho són; no és del Govern, perquè hi ha partits que no són del Govern; no és dels grups d'esquerres, perquè hi ha un grup que no ho és; no és dels moviments socials, perquè és també del Govern i de partits polítics; és de tots, però especialment dels ciutadans que es veuen amenaçats perquè els puguin apujar el preu en qualsevol moment. De qui no és aquesta «proposició» de llei és dels especuladors, que sí que afecten els preus dels lloguers de tothom.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Antoni Morral. Endavant. *(Veus de fons.)* Quan vulgui, sí.

Antoni Morral i Berenguer

De fet, aquest projecte de llei, que compartim la seva finalitat com he molt bé manifestat, diguem-ne, en la intervenció d'abans, ens obliga a fer quelcom que necessitem fer per abaixar els preus del lloguer, que en aquests moments són abusius i certament han estat patint un increment molt important aquests últims temps. Per tant, participem d'aquesta idea, participem del contingut d'aquest projecte de llei, però el que ens sembla també és que cal tenir present la realitat concreta del país. I en aquest sentit la realitat concreta del país ens obliga a posar alguna..., a tenir present les zones d'alta intensitat de preu, que no se superi, eh?, i que aquelles famílies que tenen rendes que d'alguna manera no poden arribar a pagar el lloguer puguin fer-ho amb les ajudes que es puguin donar.

Tanmateix, és cert que hi ha molts propietaris que tenen molts lloguers i que juguen a especular, i aquí és on hem de tallar, certament, doncs, les mesures, perquè no hi hagi cap mena d'especulació.

En aquest sentit, nosaltres compartim la proposició de llei, però ens sembla que les dues esmenes que presentem milloren substancialment, doncs, aquest projecte de llei, i que convido d'alguna manera que siguin llegides amb atenció, perquè realment puguem aprovar el divendres, si és així el cas, doncs, aquest projecte de llei amb el màxim consens possible, que, com molt bé s'ha dit, una llei d'aquestes característiques requereix i mereix també gaudir de tot el consens social i polític...

El president

Gràcies, diputat.

Antoni Morral i Berenguer

...perquè d'alguna manera pugui ser assumida pel conjunt de la societat.

Gràcies.

El president

En nom, ara, del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Sergio Sanz.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Bé, aclarir, no?, doncs..., hem vist la consellera que estava fent una defensa molt forta, insistent en la capacitat competencial, però aquesta capacitat competencial per regular els lloguers em sembla que el Consell de Garanties Estatutàries no la comparteix, per tant... A més, no ho comparteix per unanimitat, perquè bona part del que ens han presentat..., doncs, ja s'hi va pronunciar el Consell de Garanties.

El que cal dir és que, amb la mateixa regulació que altres comunitats autònomes, Catalunya té pitjors indicadors que altres, com per exemple més nombre de desnonaments, amb un major increment de preus, i sobretot que aquí s'inverteix respecte al pressupost general de la Generalitat la meitat del que inverteixen de mitjana la resta de comunitats autònomes respecte als seus propis pressupostos. I això potser ho explicaria molt. Perquè aquí s'ha parlat de que no es vol especular, però també cal recordar que, a iniciativa de Ciutadans, s'ha presentat moltes vegades iniciatives perquè la Generalitat no vengui terrenys residencials a privats per fer habitatge públic, i la Generalitat ha estat fent caixa venent aquests terrenys al preu màxim que els admetia el mercat. Hem insistit moltes vegades en que cal fer aquest habitatge protegit als terrenys residencials, habitatge públic, a Rubí, Viladecans, Sant Adrià, a diversos llocs on hi ha pressió de preus, i els han venut els terrenys perquè els privats poguessin fer especulació, potser, en paraules seves, no?, o en opinió seva, millor dit, perdó.

Després, clar, hem de pensar: «Això però va de protegir els més desprotegits de la societat?» Es va obrir una convocatòria d'ajuts i al cap de quinze dies la van suspendre. Han deixat desemparats molts conciutadans que esperen de la seva Administració alguna cosa més que declaracions polítiques, i aquí venir a fer aquest espectacle partidista, que fins i tot ja l'hem vist entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, amb la intervenció del senyor Rodríguez, que hem vist com s'han posat ja en *plan* electoral, però fins i tot entre els mateixos presentadors de la iniciativa, no?

Per tant, crec que no està bé, igual que l'índex de preu tampoc està funcionant bé. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Hi ha moltes coses a millorar. I se m'ha acabat el temps.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra. Endavant.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies. Bé, consellera, ens deia que algú pensava que el dret civil català era residual. Nosaltres no ho hem pensat mai, això. De fet, els socialistes hem estat uns grans impulsors del dret civil català, perquè sabem que el dret civil és preferent i el dret comú és subsidiari. Però això no va de dret civil ni de si és subsidiari o si és preferent, va de matèries. I en aquesta matèria el Consell de Garanties Estatutàries, format per gent que en sap molt de dret civil, els ha dit que això no era matèria que poguéssim desenvolupar o que poguéssim legislar des de Catalunya.

Ens deia: «Els pactes s'honoren.» I la nostra responsabilitat com a legisladors, no s'ha d'honorar? La nostra feina de legisladors? Doncs, si s'ha d'honorar, el que hem de fer primer de tot és fer-la ben feta. I no només per aspectes formals, que ens poden semblar menors, sinó per fer passos fermes precisament per aquelles persones que més difícil ho tenen per obtenir un habitatge.

I, a la senyora Segòvia, si vostès estiguessin al costat de la gent o treballessin per la gent per donar-los seguretat, que és el que ha estat dient, ho farien bé, treballarien bé i no estarien fent un pas endavant per fer-ne dos endarrere.

I sembla que aquesta seguretat ni tan sols la tenen els mateixos grups que impulsen la llei, especialment els grups del Govern, on hem vist aquí una picabaralla que ens ha donat un altre episodi d'aquest Govern dividit i totalment fraccionat. Creiem que no només haurem de demanar que facin bé les coses en habitatge, sinó que les facin bé totalment i convoquin d'una vegada eleccions.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, ara tenim una altra perspectiva d'aquesta proposició de llei, perquè em sembla que, més que una proposició de llei amb un objectiu ben definit, és un episodi més de les lluites entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya. De fet, a nosaltres ja ens estranyava molt que els convergents, o els del PDECAT, o la variant PDECUP, o Junts pel Sí, o Junts per CAT, o Junts, o com es vulguin dir, donessin suport a una proposició de llei d'aquestes característiques, però ara –ara–, veient com se les tiren entre vostès mateixos, ja veiem exactament quin és aquest escenari.

Consellera, vostè està convençuda de que tenen les competències. Nosaltres estem convençuts de que, les competències per a això, vostès no les tenen. Escolti, no pateixi, per sortir de dubtes, perquè estic convençut de que a vostès mai se'ls ocorreria saltar-se ni l'Estatut ni la Constitució, no pateixi, ho portarem una altra vegada al Consell de Garanties Estatutàries perquè dictamini si efectivament compleix l'Estatut i compleix la Constitució.

Gràcies.

El president

Molt bé. Acabat el debat, els recordo que aquest punt es votarà, com la resta, a finals de la reunió d'aquesta tarda.

Decret Llei 24/2020, del 16 de juny, de mesures extraordinàries en matèria de personal

203-00049/12

Passem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia, que és el setè, que és el debat sobre la validació del Decret Llei 24/2020, de 16 de juny, de mesures extraordinàries en matèria de personal. Per defensar-lo, en nom del Govern, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, comparec de nou davant de la cambra per defensar la convalidació d'un decret llei, dels que hem estat promulgant des de l'epidèmia de la Covid-19, amb la voluntat de posar al dia el marc normatiu, amb la voluntat d'accelerar el que són els instruments del Govern de Catalunya per poder fer front a les conseqüències econòmiques i socials de la pandèmia, també pels instruments des del punt de vista legislatiu i organitzatiu de la Generalitat.

Aquesta setmana, doncs, en el Ple d'aquesta setmana, portem a convalidació el Decret 24/2020, que vam acordar el Govern el 16 de juny i que es centra en mesures retributives en l'àmbit del personal de salut i de personal de l'àmbit de les residències.

Probablement, aquest decret llei és, doncs, el darrer dels decrets lleis que hem anat prenent per respondre les múltiples necessitats i problemes que aquesta crisi sanitària està causant al dia a dia de la nostra ciutadania. Des de la fi de l'estat

d'alarma, hem anat dient que el virus encara corria entre nosaltres, que calia prendre les màximes precaucions. I d'acord amb els rebrots i les xifres que estem en aquests moments, doncs, tots aquests que havien anat insistint en aquest missatge de màxima precaució estaven encertats. Haurem d'aprendre, doncs, a conviure amb els virus fins que no tinguem una vacuna efectiva. Per tant, doncs, aquesta necessitat, aquesta consciència de que haurem de conviure amb els virus durant els propers anys, l'hem de tenir molt present i, alhora, hem de saber planificar el futur amb tots aquests condicionants.

El que hem de fer també des de la responsabilitat política és que ens esforcem a cooperar, a fer-ho conjuntament, a treballar coordinadament el conjunt de les institucions. Tenim molt present el patiment que està vivint una part molt important de la nostra ciutadania, i, per tant, també, com he fet en totes les altres intervencions defensant els diferents decrets llei, doncs, apello a aquesta voluntat de consens. Tenim l'oportunitat de posar-nos d'acord, de posar-hi tot l'esforç i tota la voluntat.

Això ho hem anat fent, i ho hem anat fent amb mesures en l'àmbit econòmic i social. Ahir mateix signàvem l'acord nacional pel que establíem les bases per la recuperació econòmica i la protecció social; ho fèiem des del Govern, amb les organitzacions sindicals i patronals. Avui mateix, el Govern hem aprovat el Pla per a la reactivació econòmica i la protecció social, amb diferents mesures, que van plenament alineades amb els objectius de desenvolupament sostenible de l'Agenda 2030 de Nacions Unides, amb el European Green Deal, i, finalment, també amb les necessitats que té la nostra societat i la nostra economia de reconstruir-se d'una forma diferent, més equitativa, més justa, amb més oportunitats per a tothom, després de la pandèmia del coronavirus.

Però anem, més enllà d'aquestes qüestions, que són molt rellevants, al contingut del decret llei; fa referència bàsicament als professionals en l'àmbit de la salut i a la necessitat i la conveniència de que hi hagi, doncs, una retribució extraordinària, d'acord amb la productivitat, per convertir allò que tantes vegades hem dit en aquest faristol, que és: han de passar dels aplaudiments als balcons als fets. I, per tant, aquest decret llei el que fa és convertir els aplaudiments en fets; és reconèixer als professionals de la salut del nostre país, als professionals del sistema públic de salut del nostre país, l'esforç extraordinari que han hagut de fer, que estan fent i que, malauradament, fins que no hi hagi una vacuna, hauran de fer, per fer front a la pandèmia, a la pandèmia de la Covid-19.

La base del nostre sistema nacional de salut és el col·lectiu de professionals que en forma part, com deia abans, i de la seva professionalitat en depèn la qualitat de l'atenció pública sanitària. L'Organització Mundial de la Salut, des que va declarar el passat 11 de març la situació de pandèmia, hem vist com els professionals de la salut, com els professionals que presten serveis en els centres de serveis socials de caràcter residencial, de gent gran, de discapacitat intel·lectual, de discapacitat física, hem vist com han estat combatent la Covid-19 de manera directa, a peu de llit, podríem dir, a peu d'UCI, a peu de residència, en condicions molt complexes que han suposat un desgast físic i emocional important, també ha suposat, en molts casos, el contagi d'aquests professionals, i, malauradament, en alguns casos, d'aquests professionals, han perdut la vida o han vist la seva salut greument afectada.

Per tant, cal que hi hagi un reconeixement a aquest esforç extraordinari, un reconeixement que cal que sigui suficient, que cal que sigui adequat, i cal que sigui també d'acord amb l'organització pròpia des del punt de vista professional i també des del punt de vista de la prestació de serveis del nostre sistema de salut.

Per tot això era molt necessari aquest decret llei, de materialitzar finalment aquestes mesures dirigides a reconèixer la implicació i el compromís de tots aquests professionals, que han demostrat que mai els podrem estar prou agraïts, tot i sent conscients que ni aquest reconeixement ni aquesta retribució extraordinària, ni cap altra, podran compensar l'esforç que s'ha fet, que va més enllà d'una qüestió de vo-

luntat, doncs, de percebre una retribució. Ha estat gràcies al compromís amb la salut, amb els ciutadans, el compromís amb la seva feina.

Aquest decret llei, doncs, estableix quines són aquestes mesures extraordinàries en matèria de personal a través dels tres articles i les quatre disposicions addicionals i una disposició final.

L'article 1 estableix i crea aquest complement de productivitat extraordinari als professionals sanitaris amb motiu de la pandèmia Covid-19. Es fa per a aquell personal de l'Institut Català de la Salut, i després s'estén, a través de les disposicions addicionals, a tot el personal del Siscat, del sistema català de salut d'accés públic, que han prestat serveis de forma efectiva entre l'1 de març i el 31 de maig del 2020; es fa també amb un barem en funció de categories professionals, i també del percentatge de treball presencial, perquè som conscients que tots han estat fent un esforç per vèncer el coronavirus. Aquest complement va des dels 350 fins als 1.350 euros, d'acord amb aquests barems que explicava ara mateix.

També estableix un complement de productivitat extraordinari als professionals que han prestat serveis a les residències de gent gran, de gent amb discapacitat intel·lectual i discapacitat física, també durant el mateix període, d'1 de març a 31 de maig de 2020, i amb unes gratificacions que van des de, doncs, en el cas d'un col·lectiu de professionals, cinc-cents euros, i a la resta de col·lectius a residències, de nou-cents euros. També s'inclouen en el decret llei les mesures de tancament, diguem-ne, en el sentit de preveure els casos en què no hi ha hagut aquesta prestació efectiva per baixa, diferenciar-la de la baixa per Covid, o de l'aïllament a causa d'haver estat contacte de Covid, en què sí que es reconeix a temps complet, doncs, el que és la percepció d'aquesta retribució.

Com deia, les disposicions addicionals, doncs, estenen a tot l'àmbit d'aplicació del Siscat, a totes les entitats adscrites al Servei Català de Salut i a les empreses proveïdores de transports sanitaris contractades pel Servei Català de la Salut, o al sistema d'emergències mèdiques, el que és aquesta retribució extraordinària, aquest complement de productivitat extraordinari que es reconeix a l'article 1.

També es preveu, en el cas de les residències que no són de propietat de la Generalitat, que no són de treballadors de la Generalitat..., doncs, s'habilita, en aquest cas, el Departament de Treball, Afers Socials i Família per a una convocatòria específica d'ajut directe als treballadors dels centres privats de serveis socials de caràcter residencial, de gent gran, discapacitat intel·lectual i física, que estiguin finançats totalment o parcialment de forma pública, d'acord també amb els criteris establerts en l'article del decret llei.

Per tant, el que fem amb aquest decret llei és una mesura que Catalunya s'ha avançat, que ha estat dels primers territoris en portar a terme aquesta gratificació. Som molt conscients que aquest és un primer pas. És un primer pas del que ha de ser el camí d'una adequació retributiva en l'àmbit sanitari que hem de fer en els propers anys, que és un dels reptes des del punt de vista pressupostari del sector de la sanitat pública. Hi han molts altres reptes: tota la necessitat d'incrementar el nombre de professionals, més enllà de la retribució; de millora de la carrera professional; també la necessitat de la millora tecnològica, de les inversions, però també la necessitat d'adequar-hi també tot el que és la política de medicament i la política relacionada amb la recerca. Són els grans reptes.

Partim d'un model de finançament que situa la salut infrafinançada. Hi ha diferents estudis publicats, presentats, també, i avalats per les organitzacions professionals del sector, que situen en uns 5.000 milions aquest *gap*, aquesta diferència entre el finançament actual i el finançament que seria desitjable, que seria adequat en l'àmbit del Departament de Salut, només a Catalunya. Per tant, ens hem de marcar aquest objectiu. Però que ens marquem aquest objectiu..., que certament és ambiciós, perquè la despesa meritada, la despesa efectuada l'any passat pel Departament de Salut es situava al voltant dels 11.000 milions d'euros; aquest any, doncs, haurem

d'incrementar-la, aproximadament, en uns 1.800 milions d'euros més, però queda molt lluny. Per tant, estem parlant de que un increment de 5.000 milions, el que seria desitjable, doncs, és un salt endavant molt gran.

Aquesta no ha de ser l'excusa per no començar a caminar. I aquesta retribució, aquest complement extraordinari, que intenta, doncs, i persegueix aquest objectiu de transformar aquells aplaudiments que fèiem als balcons en un reconeixement específic, i també, doncs, com a tots els treballadors, un reconeixement des del punt de vista salarial, és un primer pas.

Hi ha tota una iniciativa en l'àmbit del mateix Departament de Salut, amb la comissió interdepartamental, per avançar en el finançament del sistema. També tenim, per part del Govern, un grup, doncs, d'experts en l'àmbit de la salut que també faran les seves propostes de futur del sistema. Per tant, tenim el camí fet, tenim el camí dibuixat, però hem de començar a fer petits passos.

Aquesta proposta, que es farà efectiva durant el mes d'agost..., malgrat algunes informacions que han sortit en els darrers dies, avui, doncs, també, davant de la cambra explico que estarà tot a punt, tot preparat, els recursos, i tot en marxa perquè es pugui fer efectiu en la nòmina d'agost, en l'àmbit de salut. Creiem que això, doncs, en algunes informacions que havíem vist publicades podia estar en dubte, i, probablement, en alguns aspectes organitzatius, així ho havia semblat, però avui, davant de la cambra, expresso, doncs, que això es portarà a terme, aquesta gratificació, durant el mes d'agost, amb la nòmina d'agost. I, per tant, doncs, el Govern ja està en marxa per facilitar-ho i que així sigui possible.

Aquest és el primer pas. Creiem que és un pas necessari, de reconeixement. Probablement, doncs, depenent dels punts de vista, tothom considerarà que hi hauria algun aspecte que podria millorar-se en alguna línia o una altra, però calia fer el pas. I calia fer-lo ara, perquè, després d'una primera onada que ha estat extremadament dura, veiem com no podem baixar la guàrdia i necessitem que també els professionals de la salut d'aquest país notin que tenen el conjunt de representants polítics, que tenen el Govern i que tenen, al final, la ciutadania, que són els qui ens han encomanat la gestió dels afers públics i dels recursos que són de tots..., que vegin que els tenen al costat. I amb aquest decret llei demostrem que sí que estem al seu costat, que volem estar al seu costat i que fem aquest primer pas; que és un primer pas, perquè, evidentment, la pandèmia ha posat al descobert bona part d'aquells debats que teníem aquí a la cambra de la necessitat de millorar els recursos en l'àmbit sanitari, sí, però no perquè aquests debats s'hagin d'abordar deixarem de caminar. I en això, hi insisteixo, aquest és el primer pas, que crec que és absolutament imprescindible.

Per tant, demano als grups parlamentaris que convalidin aquest decret llei per tal, doncs, que durant el mes d'agost es pugui fer efectiu el pagament d'aquest complement que reconeix els professionals de la salut i de les residències del nostre país la gran feina que han fet durant aquests mesos.

Moltes gràcies, senyor president, consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, vicepresident. Passem ara al posicionament dels grups parlamentaris. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Blanca Victoria Navarro. Endavant.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Buenas tardes. Gracias, presidente. Diputadas, diputados, *consellera*, vicepresidente, en plena pandemia, con las tropas del personal sanitario y sociosanitario extenuadas, decepcionadas y asustadas por su gestión, anunciaron a bombo y platillo una paga extra para agradecerles su buen trabajo durante la pandemia.

Habían tenido que vivir situaciones emocionalmente dramáticas, habían tenido que trabajar expuestos al coronavirus sin suficiente protección y habían tenido que hacer turnos interminables, mas parecía que lo que ustedes querían con este decreto

era acallar su descontento y sus amenazas de huelga. Porque sobre los recortes de los salarios del 2010 que nunca revirtieron, sobre los recortes de las plantillas y la consiguiente sobrecarga asistencial, sobre los recortes en las tarifas de las residencias, sobre los recortes en la atención primaria en Cataluña –la comunidad autónoma que más recortes en atención primaria ha tenido durante los últimos diez años, hasta del 25 por ciento, recortes que tampoco revirtieron–, sobre todo esto, llegó el coronavirus y los profesionales tuvieron que trabajar en este sistema recortado con una tremenda sobrecarga, como decía, sin la protección necesaria y enlazando turnos interminables, y lo hicieron, y el 30 por ciento de los sanitarios de toda España contagiados son trabajadores de Cataluña.

Por otra parte, en las residencias catalanas se han registrado más de quince mil contagios y más de cuatro mil fallecidos, y con esto, sin lugar a dudas, se han puesto encima de la mesa las deficiencias de este sector. El sector está reclamando más recursos de protección, más previsión en el aislamiento de los contagios, más personal y más financiación para poder tener mejores condiciones laborales.

Y cuando unos y otros profesionales empiezan a quejarse de las condiciones en las que han tenido que hacer frente a la pandemia y de todas las carencias estructurales previas, se sacan este secreto de la manga para callarles la boca, porque saben que tienen razón.

Pero llegan tarde, porque además del mérito de conseguir, repartiendo dinero, que unos colectivos y otros, todos, se les enfaden y no quede contento nadie, ¿qué tal si lo hubieran consensuado?, ¿qué tal si les hubiesen escuchado?, ¿qué tal si hubiesen escuchado sus propuestas y sus necesidades? Porque, con este plus, es que ni tan siquiera a los médicos, que es a los que más les quieren dar, los van a tener contentos.

A la oposición ya nos han dicho que no nos escuchan, que a pesar de las propuestas que les llevamos haciendo desde el principio de la pandemia y nuestra mano tendida para salir de esta juntos –juntos–, de esta situación tan dramática, ya nos ha dicho que no nos está escuchando. Pero la cuestión no es escucharnos a nosotros, que nos hemos reunido con más de ciento cincuenta entidades, lo que queremos es que escuchen lo que nos han transmitido las asociaciones de cuáles son sus necesidades y cuáles son sus preocupaciones.

Nuestra prioridad en esta pandemia es salvar vidas y salvar empleos. Y, como también debería ser su única prioridad, seguiremos y seguimos presentándoles propuestas, porque algunas de las medidas que quieren implantar ya les están diciendo tanto desde la atención primaria sanitaria como desde las residencias que son insuficientes.

Es necesario que apliquen medidas para atención a la infancia. Les hemos presentado más de cien medidas para mejorar la situación de la *gent gran* delante de las nuevas oleadas de la pandemia. Este Parlament ha aprobado ya dos veces que refuercen los equipos de salud mental para que atiendan, para que garanticen la atención de la población. Pero es que están pasando olímpicamente de todo lo que le presentamos desde la oposición; no ya a nosotros, sino lo que nos traen las entidades y las asociaciones.

No les pedimos que nos escuchen a nosotros; les pedimos que escuchen a los colectivos a los que les quieren hacer llegar esta propina. Claro que estamos de acuerdo en que les reconozcan el esfuerzo, se lo llevamos diciendo desde las primeras propuestas que les estamos haciendo llegar, pero como no se las leen... Escúchenles; escúchenles a ellos. Si lo que quieren es reconocer su esfuerzo, lo primero que tienen que hacer es escucharlos, no pretender que sigan aguantando una nueva oleada del coronavirus en condiciones lamentables, porque, si les escucharan, sabrían que con este decreto no van a contentar a ninguno de los colectivos a los que quieren hacérselo llegar, y tampoco van a acallar sus reivindicaciones, y más cuando no está claro que vayan a poder hacérselo en el mes de agosto, y más cuando son los propios sindicatos médicos los que les están diciendo que ustedes están más preocupados

por el *procés* que por salvar vidas y por hacer frente a la pandemia, y ellos mismos son los que les están llamando negligentes, y más cuando los profesionales sanitarios y de las residencias, antes de recibir este reconocimiento, ya han recibido el «regalo» de una nueva oleada de la pandemia por su mala gestión.

Se deberían haber contratado dos mil rastreadores para que fueran eficaces, para evitar la transmisión comunitaria; han contratado menos de doscientos, y hoy han salido diciendo que van a contratar quinientos más. Dos mil –dos mil–, por la población que tienen que atender, son los que son imprescindibles para que sean eficaces.

Se han gastado también 18 millones en Ferrovial, que no solo han resultado desorbitados y sospechosos de favorecer a familiares, sino que además es obvio, evidente, que son totalmente inefectivos.

Esta es la gran vergüenza con la que nos encontramos. Tienen ochenta y nueve casos por cada cien mil habitantes durante los últimos quince días, y, por encima de cincuenta, ya se sabe que es una situación totalmente descontrolada. ¿Y ahora qué van a hacer? Por no invertir en prevención están teniendo que pedir a la población un nuevo confinamiento para el que no tienen competencias, y se agravarán las consecuencias económicas. Y vuelven a poner el sistema sanitario y sociosanitario y a sus profesionales, a estos a los que les quieren reconocer el esfuerzo, los vuelven a poner en una situación de compromiso, de sobreexigencia y de sobreesfuerzo.

Yo me pregunto: «¿Pasada la segunda ola, les van a volver a dar otra propina?» No deberían seguir dando bandazos, no deberían seguir improvisando y no deberían seguir sin actuar. Y si tienen que pedir ayuda al Gobierno de España para el confinamiento, pídanla. Y si tienen que apoyarse en la oposición, apóyense. Y si tienen que pedir ayuda a la UME, al ejército, a quien sea, háganlo. Pero no escatimen esfuerzos para proteger a nuestros profesionales sanitarios y sociosanitarios y para salvar las vidas de nuestros ciudadanos. Escúchenles y háganles caso.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

President... Bona tarda. Doncs jo crec que tots comencem igual, no? Ho ha dit el vicepresident del Govern també: de l'aplaudiment al reconeixement. Així ho hem dit moltes vegades aquí. També hem donat les gràcies dia darrere dia als professionals de la salut, als de residències, als treballadors de serveis socials, als que han atès els més vulnerables, als cossos de seguretat, als de la cadena alimentària i a tots i a totes que han fet possible la nostra supervivència en temps difícils. I avui que ho reconeixem, no vull deixar de reconèixer els serveis de la cambra que han fet possible la continuïtat de l'activitat parlamentària. Tots ells es mereixen el nostre agraïment i el nostre reconeixement.

Els professionals de la salut i de les residències ens han demostrat esforç, capacitat i lluita contra una pandèmia durant tot aquest temps; temps que, lluny d'acabar, sembla que tornen amb més foscor i incerteses, però també sabem que hi tornaran a haver professionals que vetllaran per la nostra protecció.

Avui voldria fer ús de les paraules d'Aroa López Martín, infermera supervisora d'urgències de la Vall d'Hebron. Ella ens va dir en l'acte de l'altre dia: «No oblidem mai la lliçó apresada: qui hi havia darrere els EPIs no érem herois, érem persones que hem viscut situacions que no volem tornar a viure.» Però sobretot em van impactar unes paraules; deien: «Recuerden que no hay mayor homenaje a quienes nos dejaron que velar por nuestra salud y garantizar la dignidad de nuestras profesiones» —«garantizar la dignidad de nuestras profesiones», ho repeteixo perquè crec que val la pena.

El decret llei, en la seva exposició de motius, reconeix la implicació i el compromís dels professionals i preveu com a compensació uns complements de productivi-

tat extraordinaris. De fet, els francesos els han arreglat el sou, diríem, als professionals, i, de fet, ja cobraran el doble del que cobren els nostres professionals.

I abans d'entrar en la compensació sí que voldria fer alguns apunts. Si volem dignificar professions i reconèixer el seu compromís, hauríem de començar per retornar els sous perduts i els drets perduts, aquelles condicions de treball i aquells sous que les retallades de Mas i Boi Ruiz van fer que empitjoressin, totes les seves condicions. Si realment considerem el sistema de salut de Catalunya com un servei essencial, hauríem de tenir un reflex del mateix en els pressupostos de la Generalitat. Si realment es vol reconèixer la implicació dels i de les professionals, hauríem de començar a abandonar la política d'externalitzacions del transport sanitari, del 061, del servei mèdic de les residències i de l'atenció domiciliària. Si defensem una sanitat pública i dignifiquem, contractem el personal per cobrir les necessitats de l'atenció primària i cobrim totes les vacants estructurals, retornant així els serveis perduts a la ciutadania, perquè ens cal una atenció primària forta, complir amb els acords de sortida de la vaga. Però no ho faran, els pagaran una retribució extraordinària i carregaran de nou sobre l'atenció primària les mancances dels serveis de detecció i vigilància de la Covid, l'atenció sanitària de les residències i el seguiment del post-Covid.

Que quedi ben clar, perquè crec que val la pena dir-ho, els professionals de qualsevol categoria i àmbit de treball, si són de l'ICS, no recuperaran la part de la paga que encara se'ls deu ni recuperaran el sou retallat, i si són del Siscat, no veuran ni recuperat el seu sou ni les condicions de treball a l'ICS ni tindran assegurat encara el cobrament de les DPOs, continuaran sent els professionals pitjor pagats d'Europa; ni cap de les professions amb contractes a precari, i miri que n'hi han, amb interinatges eternals, veuran estabilitzada la seva contractació; ni es compliran les ràtios d'infermeria que són necessàries.

Per tant, podríem dir que aquest decret ni recupera drets perduts..., i, a més, la decisió s'ha fet de forma unilateral –crec que ho ha dit abans la diputada Navarro–; no hi ha hagut cap tipus de negociació amb els agents socials, més ben dit, els sindicats es van aixecar de la taula perquè els hi van donar absolutament fet. S'han oblidat sectors essencials perquè estan externalitzats, com l'atenció domiciliària, els treballadors de la neteja i els treballadors de transport sanitari que treballen en empreses privades. S'estableix en el decret de residències, i ho deia abans el vicepresident, unes convocatòries d'ajuts específics per a aquelles que no són purament públiques –és a dir, la majoria, perquè de públiques no n'arribem ni al 7 per cent–, i de moment no saben de la convocatòria res de res, i tampoc creuen que les empreses ho puguin avançar, tal com van dir en el seu moment.

Cal recordar el paper de molts treballadors de l'àmbit residencial durant la Covid, perquè així els hi vam reconèixer en el plenari extraordinari, i també vam demanar la millora de la seva formació i de les seves condicions laborals.

Jo voldria acabar per parlar de la retribució, que en el fons és lo que diu el decret, aquest decret que no reconeix la dignitat però que, en tot cas, estableix una retribució. «El complement» –diu– «es percebrà en concepte de productivitat extraordinària i consistirà en una quantia única que guardarà proporcionalitat amb el temps de treball presencial i amb uns imports marcats per la categoria professional.» Un complement, ja els hi dic jo, injust, classista i decidit de forma unilateral. Hi havia altres maneres de fer-ho. Ningú nega que el grau de responsabilitat en la presa de decisions és un element important, però si alguna cosa s'ha destacat del treball durant tot aquest temps ha sigut el grau d'implicació de tots, el treball en equip, la solidaritat i la polivalència. Res d'això ho recull el complement extraordinari, que l'únic que fa és generar divisions.

Cap decisió d'aquestes característiques s'hauria d'haver pres mai al marge dels mecanismes de negociació i representació establerts; cap decisió que vol reconèixer i agrair la tasca ingent d'aquests professionals hauria de ser contrària a la dignitat dels i les professionals que hem aplaudit i agraït. Estem en contra d'aquest decret,

però, a diferència de vostès, som respectuosos, som responsables i respectem a qui ens cuida, i, per respecte a ells i a elles, ens abstindrem.

Només, per acabar, voldria agrair-li al vicepresident que ens hagi aclarit que sí que pagaran el mes d'agost, perquè li juro que no sé si eren qüestions organitzatives lo que vam veure, però que el rumor de que no es pagava aquest mes d'agost estava ben estès. Per tant, crec que ha fet bé, avui, com a mínim, ja que no ha pogut recuperar la dignitat dels professionals, aclarir que, com a mínim, cobraran aquesta paga el mes d'agost.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bona tarda. Voldria destinar uns minuts de la meva intervenció a llegir-los parts d'una carta d'una TCAI, una auxiliar d'infermeria, de l'Hospital de Tortosa, dirigida a la consellera de Salut i publicada a la premsa. I diu això: «Primer de tot, vull agrair-li a vostè i al seu Govern que hagi tingut en compte que els sanitaris mereixem un reconeixement per la feina ben feta, però la manera com heu fet el repartiment em sembla injusta. Si no hi ha equip de neteja, no es poden fer altes; si no hi ha zelador, no es poden fer ingressos a pacients; si no hi ha equip de manteniment, els timbres no funcionen; si no hi ha servei de cuina, els pacients no mengen; si no hi ha personal administratiu, el pacient no pot passar de la porta; si no hi ha auxiliars, no es faria higiene als pacients, no podrien anar al lavabo, no tindrien els llits fets; si no hi ha infermera, no es repartiria la medicació, no hi hauria la cura del pacient; per tant, els metges no podrien treballar. Han sigut molt intensos aquests dos mesos a la UCI sense la seguretat de saber si acabaríem o no infectats o si infectaríem els de casa.»

Aquesta TCAI explica: «Vaig haver de deixar casa meva, on convisc amb el meu pare, de vuitanta-set anys, per por a contagiar-li la infecció. M'he sentit acompanyada del meu equip i sentint que formava part d'alguna cosa més important: un equip de companys i companyes, metges, infermers, zeladors, neteja, que hem anat tots a una, patint les mateixes incomoditats i assumint el mateix risc. Ara vostè em diu que això no és així, que el meu esforç no val ni la meitat que l'esforç del metge, de l'infermer, només pel títol; que les tècniques que he realitzat posant en risc la meva salut no valen tant com el risc que han tingut els meus companys amb titulacions superiors. No parlem de responsabilitat; en aquest sentit, queda clar que ells i elles tenen més responsabilitat que jo, per això cobren un sou més elevat cada mes. Si es tracta de recompensar econòmicament un risc, aquest risc l'hem patit totes igual.» Jo hi afegeixo, consellera, un risc i un esforç. Tots els col·lectius, sense excepció, de treballadors i treballadores dels serveis dels centres sanitaris, dels centres de cures, de residències, d'atenció domiciliària, tots, han complert, cadascú amb la seva tasca encomanada, tots, treballant en equip, com deia aquesta TCAI, per salvaguardar la salut de la població i perquè els centres sanitaris i els de cures estiguessin funcionant.

Per tant, no ho entén aquesta TCAI, no ho entén ningú en el sistema, no ho entenem nosaltres, i els hi hem dit des del primer dia, que es gratifiqui, amb un sistema classista que no gratifica l'esforç i el risc, que és el que seria traslladar els aplaudiments en una gratificació i en un reconeixement, sinó que es prima la categoria laboral, i fa que, per exemple –ja l'hi havia comentat en una altra sessió d'aquest Ple–, un metge que ha fet atenció telemàtica durant la crisi sanitària sigui gratificat amb mil euros, i una TCAI, com aquesta d'aquesta carta, una auxiliar d'infermeria, que ha estat a primera línia d'atenció en una UCI, com era el cas d'aquesta senyora, amb cinc-cents euros. No té sentit; no és gratificació del risc ni de l'esforç.

Tampoc s'entén que n'hagin quedat col·lectius fora, de tots aquests que citava la mateixa carta. No hi ha metges treballant si no hi ha neteja. I si és externalitzada? És

igual, treballen igual. No hi ha metges treballant si no hi ha cuina, no?, si no hi ha... Tots els col·lectius que treballen en aquests centres han de ser gratificats, com també l'atenció domiciliària, com també l'atenció residencial, tingui la titularitat que tingui.

A més, les organitzacions sindicals s'han queixat, i amb raó, que el Govern no ha negociat amb ells i que s'ha fet aquesta gratificació amb fons pressupostaris que haurien d'haver servit per revertir retallades encara vigents en les seves nòmines i condicions laborals.

Per tot plegat, des del nostre grup parlamentari, des de Catalunya en Comú Podem, els hem reclamat replantejar-ho des d'un primer moment: distribuir la paga per igual a tot el personal, no diferenciant per categories, i valorar si es podia incorporar també altre personal bàsic que han deixat oblidat pel camí. Ho vam plantejar fins i tot en votació en una moció nostra al Ple del 9 de juliol. Es va aprovar que es valorés incloure, que es treballés per incloure en la gratificació els col·lectius que n'han quedat exclosos i que s'elaborés un full de ruta amb calendari per contrarestar les retallades encara vigents. Però, evidentment, avui el decret que ens porten a aprovació no inclou res de tot això i no tenim pas cap garantia de que això canviará.

I, evidentment, no han canviat res ni tenen cap intenció de canviar res respecte a l'element principal que els dèiem pel qual estem en contra del que ens plantegen en aquest decret, que és el repartiment classista per categories. No han fet cap modificació ni semblen tenir intenció de fer-la.

No serem nosaltres els que impedirem que treballadors i treballadores dels serveis i dels centres sanitaris i de les residències cobrin aquesta gratificació, ni que no siguin tots, ni que no sigui tota la quantitat que caldria, ni que no sigui amb el repartiment just. Sabien vostès, quan feien aquest decret llei, que, encara que no el fessin amb acord dels sindicats, que encara que no el fessin amb acord de les formacions polítiques representades al Parlament de Catalunya, ningú diria que no. Però això no els dona dret a fer-ho tan malament.

Per tant, nosaltres no podem votar a favor d'un sistema que han dissenyat amb efecte classista oblidant col·lectius i amb zero diàleg amb els principals sindicats del sector. Però, evidentment, tampoc podem votar en contra de que pugui haver-hi una mínima gratificació a aquests col·lectius. Per tant, ens abstindrem. Però sol·licitem, i ja fem que consti, que es tramiti com a llei per intentar resoldre, ni que sigui *a posteriori*, tots aquests errors que vostès han comès *a sabiendas*, a consciència. Els hem demanat rectificació, i no l'han fet. Per tant, tenim tot el dret, com a grups parlamentaris i com a parlament, i tota l'obligació d'intentar rectificar-ho *a posteriori* amb una tramitació de llei d'aquest decret llei.

El president

Gràcies, diputada. És el torn, ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies. Vicepresident, quan sortíem a aplaudir als balcons, els catalans i les catalanes no fèiem un aplaudiment petit per a les netejadores i un gran aplaudiment per a alguns treballadors i treballadores de la sanitat; ho fèiem igual. El conjunt d'aquest poble no ha diferenciat en els seus aplaudiments el que vostè avui està diferenciant amb aquest decret. Ho dic perquè ha fet aquesta comparació, i nosaltres li volem fer exactament la mateixa comparació. L'aplaudiment del nostre poble no era diferenciat; era igual perquè tothom s'estava sacrificant.

I, mirin, encara amb molta més profunditat, què significa, al llarg de la història, un estat que és paternalista i un estat que és social o avançat socialment? Doncs, en bona mesura, la mirada que poden tenir sobre les retribucions dels treballadors i les treballadores. Un estat paternalista el que ha fet al llarg de la història és: «Ara et dono una pagueta, per una qüestió extraordinària, no es consolida, i jo determino com i quan.» Un estat social, i les nacions avançades socialment també ho podem

fer, el que fa és consolidar drets. I avui, vicepresident, ens trobem que vostès, malauradament, es comporten com el pitjor dels estats paternalistes, i no forma part de la nostra història i de la nostra tradició política.

Els diem més, i ara és una discussió compartida amb el conjunt de grups parlamentaris. Mirin, encara no fa noranta dies, el 24 d'abril del 2020, que en aquest Ple votàvem si volíem consolidar drets o no volíem consolidar drets. Anem a veure: esmena 60 de la CUP, on plantejàvem, en aquella esmena 60, que poguéssim haver-hi una recuperació del 5 per cent de les retribucions que alguns treballadors i treballadores del sistema sanitari i del sistema sociosanitari que no és cent per cent públic havien perdut al Decret 3/2010. Doncs el resultat va ser molt clar: Junts per Cat i el Grup Republicà en contra; Partit Popular, abstenció; Catalunya en Comú Podem, abstenció, i no s'aprova, i, per tant, no es consoliden drets.

Fins i tot nosaltres avançàvem i fèiem una altra proposta, que és que hi hagués consolidació de que tots els serveis públics, encara que fossin de gestió privada, poguessin tenir unes retribucions garantides, tots els treballadors i treballadores, de 1.200 euros per catorze pagues. Això és consolidació de drets. Doncs, mirin, l'únic grup parlamentari que hi va votar a favor va ser el Subgrup Parlamentari de la CUP, que era el proponent; de la resta, ningú va votar a favor; de la resta va haver-hi una abstenció, i la resta, en contra. Tot això ho volem incorporar a la discussió perquè del que parlem és d'això: si fem d'estat paternalista o si fem d'una nació socialment avançada i que vol ser un estat. I així és com consolidarà el seu camí cap a l'estat.

Respecte als tres articles que avui ens plantegen en aquest Decret 24/2020. Doncs, mirin, nosaltres, més enllà de que sigui absolutament classista i paternalista, hi votarem a favor. Això sí, hi votarem a favor demanant a tots els grups que es pugui tramitar com a llei. Per dos motius. Primer, perquè fins i tot ens permetria, pel subjecte i l'objecte del decret, que poguéssim portar a discussió normativa la recuperació del 5 per cent. Mirin l'objecte, mirin el subjecte d'aquest decret, i coincideix amb la recuperació possible del 5 per cent.

I, per una altra banda, perquè volem canviar el que és classisme absolut, que a treballadores de la neteja els paguin de 350 a 450 euros i a d'altres treballadores del sistema sanitari els paguin 1.350 euros, per una paga lineal, igual per a tots i per a totes. I per què? Pel que vostès mateixes diuen a l'exposició de motius: que estan retribuint l'esforç i el sacrifici. Algú pensa veritablement que les netejadores que estan als hospitals s'estaven sacrificant menys que la resta de treballadors i treballadores? Per res. S'estaven jugant la vida igual. Jugant-se la vida. Després, si volen, ens diuen demagogs, però el que ha passat aquests tres mesos és que els treballadors i les treballadores s'hi estaven jugant la vida.

I, per tant, pensem que és fonamental que tots els grups puguin votar a favor de la tramitació com a llei perquè puguem discutir, com a mínim, aquestes dues qüestions: la de recuperar el 5 per cent, per una banda, i, per una altra banda, la de la paga lineal.

I li volem fer, conseller, vicepresident, dues preguntes. La primera: disposició addicional primera –i única, diríem. Ens pot aclarir si això inclou, per exemple, els treballadors i les treballadores de la contracta de Ferrovial del 061? Els inclou o no els inclou? Perquè per nosaltres també són treballadors i treballadores del sistema sanitari i ens semblaria que no els inclou, però voldrem que ho pugui aclarir. O els incorporats després, però abans del 31 de maig, de la coneguda contracta de Ferrovial del rastreig o no rastreig. Els inclou o no els inclou? Perquè per nosaltres també són treballadors i treballadores del sistema sanitari.

I acabem amb una idea fonamental pel conjunt de treballadors i treballadores del sistema sanitari públic treballin on treballin. Més enllà del nostre vot, volem denunciar que això és una proposta classista i volem sobretot que es pugui tramitar com a llei perquè hi hagi una paga lineal i que sigui el camí també per recuperar el 5 per cent.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Li correspon, ara, un torn a la diputada senyora Esperanza García, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Bé. Bona tarda a tots, diputats i diputades, consellers. No ens hi oposarem, a aquesta aprovació del decret, bàsicament per dues qüestions. Una és la coherència política, ho hem fet pràcticament amb tots els decrets amb origen Covid, i l'altra, per responsabilitat política. Però no n'estem convençuts del contingut del decret, ni molt menys; entre altres coses, pel mateix repartiment de les gratificacions o del reconeixement segons categories. No entenem per què hi han aquestes diferències entre col·lectius, no ens sembla acurat i no ens sembla equivalent al reconeixement que mereixien tots els professionals que estaven en centres sanitaris i centres residencials patint els efectes més directes de la Covid.

Dit això, tampoc estem del tot d'acord en que en els centres residencials hi hagi, diguem-ne, una quantia fixa de nou-cents euros fixada per les diferents categories professionals de manera igualitària. Hem llegit, de la mateixa memòria, em sembla que és d'un escrit de la Direcció General de Pressupostos, que aquests complements de productivitat es financen, un, mitjançant la millora dels exercicis del 2019 i 2020, però també dels fons extraordinaris provinents de l'Estat amb relació a les pèrdues i a les mancances generades per la Covid, aquest fons de l'Estat on vostès els carreguen 15,5 milions de factura per pèrdua de publicitat de TV3 en lloc d'altres urgències socials.

Mirin, no, ja l'hi hem dit, no ens hi oposarem, perquè creiem que és de justícia fer aquest reconeixement i, evidentment, no estem en contra de que això vagi cap endavant i aquest agost puguin cobrar-ho. Ara bé, la mateixa memòria d'aquest decret diu una cosa molt interessant, i és: el motiu que justifica aquest complement és precisament que durant aquest temps els professionals han vist alterats horaris, torns de treball, tasques habituals, inclús la ubicació personal del seu servei; aquesta situació s'ha mantingut de forma continuada durant més de dos mesos, incrementant la intensitat i la càrrega del treball.

Per què l'he llegit? No veuen que això és exactament el que han patit els mossos, els bombers, el personal de neteja, de protecció civil, els agents rurals, el personal penitenciari, els educadors socials dels centres de menors? No creuen que han patit exactament aquesta mateixa situació que vostès descriuen com a causa efectiva del naixement d'aquest reconeixement del complement productiu?

Mirin, els recordaré una frase, que no és meua: «Sería incoherente que hubiera un colectivo de trabajadoras que hubiera trabajado de forma activa en la lucha contra el Covid poniendo en riesgo su salud y que este fuera gratificado mientras otros que hubieran hecho el mismo trabajo no fueran gratificados de la misma manera.» Això ho va pronunciar el conseller Buch el dia 5 de maig. Vostès tanquen el període de sessions amb un decret que reconeix a tot el personal sanitari i de centres residencials un reconeixement amb una complementària i, en canvi, no ho fan amb la resta de col·lectius que han estat al davant de la crisi sanitària. I el que fan amb això..., i, conseller, li agafo el torn de paraula, el que fan vostès amb els aplaudiments dels balcons és convertir-los en el menyspreu dels despatxos, perquè aquests col·lectius també haurien de poder cobrar el mes d'agost una complementària en reconeixement de la seva tasca.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula, ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Gemma Espigares. Endavant.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Vicepresident, consellera, diputades i diputats, crec que és important que comencem, amb un decret com aquest, per la part dels consensos. És

cert que tots els diputats i diputades estem d'acord en que cal reconèixer la gran tasca que van fer el personal sanitari i tot el personal essencial durant el primer pic de la pandèmia, i crec que això ho hem posat de manifest tots i és important. Per tant, aquesta primera part de consens, de conèixer..., sabíem que teníem un personal sanitari amb un alt coneixement, amb una alta capacitat, amb una alta excel·lència, però a més a més de la seva capacitat ara ens han demostrat també que s'han multiplicat i que han donat una resposta, amb un canvi d'horaris, amb un canvi de tasques, amb un canvi de serveis, amb una capacitat d'adaptació, per combatre des de la primera línia aquest virus.

Hi ha un segon punt en el que crec que també estem d'acord, que és que calia traure aquests aplaudiments en un reconeixement. I podem entrar a discutir amb quin tipus de reconeixement. Però en tot cas que aquesta part de reconeixement econòmic, que no compensa tot l'esforç que hi va haver –això ningú ho ha dit, no..., de fet, la consellera Vergés hi va fer referència–, això no compensa tot l'esforç, però és una manera de gestionar una part d'aquest reconeixement.

Crec que ha quedat clar, i ho ha explicat el vicepresident, que pivota sobre dues variables, La primera, aquest percentatge de treball presencial; per tant, l'exposició a la que el personal sanitari es va veure abocat durant aquells mesos. Però també hi ha una segona variable, que és la responsabilitat. Hi ha qui l'ha volgut titllar amb alguns sinònims en concret, però, en tot cas, s'ha buscat un equilibri entre qui va estar més exposat a la primera línia i també qui va haver de prendre decisions. Per tant, no només va ser, òbviament, que hi hagués la desinfecció per poder fer la intubació que toqués, sinó que també hi ha una part d'anàlisi de les dades, hi ha una part d'investigació, hi ha una part de decidir. No és el mateix aplicar un protocol de desinfecció que aplicar un protocol que l'has de dissenyar nou per decidir si la persona se la intuba o no se la intuba, o se la prona o no se la prona, per decidir si al final aquesta persona podrà sobreviure o no. Per tant, també s'ha buscat l'equilibri entre aquestes dues variables. I, a més a més, té en compte aquest personal que va estar de baixa per contacte directe o per ser positiu d'una PCR.

Crec que és important, perquè ens hem centrat molt a parlar del personal mèdic i d'infermeria i del personal de neteja, o de les TCAIs, però hi ha moltíssima gent que va estar involucrada en tot això. Recordo les converses amb el degà del Col·legi de Fisioteràpia, per exemple, que també parlava de la importància de la rehabilitació no només en els pacients que estaven hospitalitzats o fent rehabilitació, sinó també a les residències de la gent gran o als centres de discapacitats per no perdre la mobilitat. O els tècnics de transport sanitari, que algú crec que no s'ha revisat bé el decret i ha dit que no entraven, i sí que estan reconeguts al decret. O aquesta part de residències i de discapacitats. I que a més a més no siguin només del sistema públic, de l'ICS, sinó que també reconegui la part del Siscat, la part concertada, que també va fer una gran capacitat d'adaptació al sistema durant aquells dies.

Estem parlant d'una compensació econòmica que afecta gairebé 130.000 professionals, i que, tot i així, podem acabar de discutir alguna de les disfuncions que hi ha, però queda clar que tenim, com a mínim, dos consensos, que és que s'havia de gratificar, que s'havia de reconèixer la feina feta. I crec que en aquest sentit, donat que no tots els grups sembla que estem en el mateix punt, és important mirar també la comparativa internacional. I, quan ho faig veig que, per exemple, Bèlgica únicament ha gratificat metges i farmacèutics; que França ha aplicat un *bonus* únicament per als cent centres més grans de treballadors o d'hospitals i no per a la resta del territori, i que ha gratificat les hores extra; que a Rússia s'ha pagat només mil euros als metges i 331 euros a les infermeres, a ningú més; o que Argentina sí que ha englobat tot el personal, però únicament el personal sanitari, i que ho ha fet amb un increment de sou de cent quaranta euros. Per tant, òbviament això no recull absolutament tots els països, però vol veure quatre models diferents d'altres llocs on no han anat més enllà del que aquí a Catalunya sí que s'hi ha anat, i on, a més a més, per vostès

deuen ser..., tots els països deuen ser classistes, neoliberals; tots els règims d'altres països, eh?, deuen ser-ho.

Per tant, quan mirem la comparativa internacional, veiem que aquí s'ha fet una aposta per reconèixer la responsabilitat i la presencialitat. I algú deia que això era per fer-los callar, i crec que qui pronuncia aquestes paraules és molt poc coneixedora del sistema sanitari. Si vostè creu que per a una infermera, per a un metge o per a una persona del transport sanitari cobrar tres-cents, mil, o cobrar cinc mil euros, això el farà anar o no anar a una vaga, és que vostè no entén ni el sistema ni la manera de fer d'aquest Govern. El Govern pren una decisió, que l'estan prenent molts governs a nivell d'Europa i a nivell del món, i ho fa amb una cosa que hauríem de poder-hi tenir consens tots, i discutir si la quantitat ha de ser aquesta o ha de ser una altra, i els indicadors de per què una cosa o una altra. Però, en tot cas, entendre que la paga s'ha de fer. Això no és per fer callar ningú, això és per compensar una part de l'esforç que s'ha fet.

I després es qüestiona també si això s'hagués hagut de consensuar. Doncs hi ha hagut gent que no hi ha estat d'acord, i és cert, vostès n'han dit alguns, però també hi ha qui hi ha estat d'acord. I en això, òbviament, a ningú se li escapa que des del moment que la consellera ho pronuncia per primera vegada fins que s'aprova es parla amb moltíssima gent, i, per tant, pel camí també hi ha gerents, també hi ha personal dels diferents àmbits que fan arribar la seva opinió i que s'ha de tenir en compte. I, a més a més, ens hem quedat només amb la part econòmica, però m'agradaria que quedés clar també que quan es va anunciar també es va parlar d'aquests 40 milions d'euros per al 21 i 40 per al 22, a pactar amb les organitzacions sindicals, per recuperar aquella activitat que no han fet amb el Covid.

Acabo, president, amb una frase. Més enllà d'aquesta compensació, el que hauríem de tenir tots clar és la part de l'infrafinançament sanitari que hi ha i l'aliança que la consellera Vergés va demanar per al sistema sanitari per anar a recuperar aquest infrafinançament, perquè això, sigui o no sigui útil, el que segur que no és és la solució a la precarització laboral que hi ha a l'entorn sanitari.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. Vicepresident, consellera, diputades i diputats, bona tarda, o bon vespre, perquè em sembla que se'ns fa de nit. Per l'aprovació d'aquest Decret llei 24/2020, de mesures extraordinàries en matèria de personal, senyores diputades i diputats, em sembla que, amb tot el que s'ha dit, pràcticament molt poques coses s'hi podrien afegir.

Hi ha, però, un plantejament molt més simple del que sembla, i és que jo no tinc cap mena de dubte que els membres d'aquesta cambra volem viure en un país responsable, agraït, generós i solidari, que sigui capaç de reconèixer sense problemes el que en l'exposició de motius del decret s'hi diu, i que segurament no és tot l'esforç, perquè ens hi faltaria encara potser poder-hi dedicar més recursos. La mateixa exposició de motius diu: «El caràcter extraordinari i excepcional deriva d'una greu situació sanitària inèdita i complexa que requereix adoptar de manera urgent mesures que reconeguin i compensin tant com es pugui l'esforç i la dedicació del personal del sector més implicat en la lluita contra la pandèmia.»

Doncs aquest ens sembla que ha de ser, i és, el punt de trobada en què espero que tots els grups d'aquesta cambra ens posem mínimament d'acord. Perquè aquest decret és necessari, és de justícia, de justícia social, és de reconeixement, de gratitud amb els qui ens han salvat les vides, amb els qui han acompanyat fins al final les vides que no han pogut salvar, amb els qui se l'han jugat, els qui ho han donat tot per evitar el col·

lapse dels nostres hospitals, que són molts, metges, infermeres i la resta de personal, que és una llarga llista de professionals de molts àmbits; dels nostres hospitals, però també de les nostres residències, que han sacrificat torns de treball, horaris, les seves famílies, les seves relacions socials, el seu lleure, i ho han fet per responsabilitat i per ètica professional.

Per tant, és de rebut que els retribuïm amb diners i no només amb aplaudiments, com ja s'ha dit i s'hi ha insistit, tota aquesta dedicació. Cal ser agraïts i responsables. I l'Estat també ho hauria de ser, posats a dir, i hauria de complir el seu paper per afrontar la pandèmia.

També cal ser conscients que aquest complement de productivitat és en certa manera una intenció de reparació de desigualtats, perquè molts professionals del sistema de salut residencial i sociosanitari, com auxiliars d'infermeria, tenen règims contractuals massa precaris, i alguns poden ser o són col·lectius vulnerables, i qualsevol reconeixement en forma de retribució, hi insisteixo, és de justícia social i de reparació.

Hem de treballar, com deia Mar Rosàs, vocal de Justícia i Pau, de manera que la distància entre la capacitat que tenim per afrontar la pandèmia i la que hauríem de tenir sigui més curta. Cert. I hem de treballar perquè el sistema sigui molt més robust i no necessités gaires decrets.

I si estem d'acord amb aquest decret, em sembla que també hem d'estar d'acord, perquè és una ampliació directament proporcional, en la unitat de tots els grups per exigir que el Govern espanyol ampliï i distribueixi els fons estatals a la Covid com Catalunya es mereix. Ho va dir el president Torra aquí mateix en el darrer Ple, que aparquem el partidisme, i es va dirigir a aquells partits que tenen, que teniu, si m'ho permeteu, ministres a l'executiu del senyor Pedro Sánchez. Els repeteixo les paraules que el mateix president va dir: «No fallin als catalans. Ara els necessitem més que mai, perquè la pandèmia ha posat de manifest que els recursos de què disposem, que no són els propis, ja ho saben, són insuficients.»

Com no podia ser d'una altra manera, és un decret ampli: comprèn les dates de l'1 de març al 31 de maig, i abasta hospitals i centres de serveis socials de caràcter residencial de la gent gran i de discapacitats intel·lectual i física, i abasta, per dir-ho d'una manera ràpida, personal propi de l'ICS i de l'Administració de Generalitat, com el personal de l'àmbit del Siscat i de totes les entitats adscrites al Servei Català de la Salut i de les entitats, empreses i proveïdores de transport sanitari contractades pel Servei Català de la Salut o el SEM; un univers sanitari, com no podia ser d'una altra manera, ampli.

El decret regula la temporalitat de les dedicacions, si és el cas, els serveis parcials i com han de ser les baixes o incapacitats temporals causades per la pandèmia, i les considera temps de serveis efectius a l'efecte de percebre aquest complement de productivitat extraordinari. I és així perquè aquest Govern, amb el president Torra al capdavant, i coneixent-lo, em sembla que no ho concebria d'una altra manera. Mirin, si és així de senzill.

Cal insistir, doncs, que és un decret ampli, que s'estima que afecti prop de 122.000 persones de l'àmbit sanitari i 44.000 de personal de centres residencials de gent gran i discapacitat, i que l'impacte del seu cost global estimat superarà els 171 milions d'euros; ho repeteixo, 171 milions d'euros que són per avançar en l'adequació retributiva, i que no són suficients, però que són 171 milions d'euros per avançar en aquesta adequació retributiva.

Diputades i diputats –encara em queden uns segons–, diumenge a *El Punt Avui* s'hi publicava un avançament editorial. No em refereixo al de les converses entre el president Puigdemont i el president Pedro Sánchez, que recomano especialment als diputats socialistes i als del PSC, sinó que em refereixo a l'avançament de Columna Edicions del llibre *Essencials* del periodista Benet Iñigo, que recull declaracions i experiències de professionals sanitaris.

Els en llegeixo un paràgraf en què parlen el periodista i el doctor Sibila, pneumòleg del Clínic. En aquesta situació delicada de rebrots, escoltem aquestes paraules, si

us plau. «“El que vam viure la segona quinzena de març del 2020 encara no ho hem paït, no ho oblidarem mai. Van ser unes setmanes d’una tensió, una velocitat i una intensitat que ens sobrepassaven, sobretot humanament.” Ho defineix com un tsunami emocional, carregat de drames però també amb moltes notes positives que els van permetre aguantar i mirar el futur amb esperança. Però la por que més va marcar aquesta etapa va ser la dels mateixos sanitaris. Temien ser els propers. Tots sabien d’algun company malalt, d’algun de greu, i que els podia passar a ells. El doctor Sibila diu que aquesta por no la guanyes mai del tot, que només amb el temps aprens a conviure-hi. Cada vegada que algun company sortia positiu era un cop a l’ànima de tot l’equip. Per això les primeres altes van ser tan emotives. L’UCI de pneumologia va passar de zero a seixanta-sis malalts amb la Covid-19 en pocs dies, i més de la meitat eren crítics» –acabo, president–; «els metges van doblar les guàrdies de seguit. “Tothom va fer un pas endavant, absolutament tothom; si no, era insostenible”. Sibila està obsessionat a subratllar que la resposta va ser plural; es van aparcar egoïsmes i batalletes per elaborar protocols conjunts i sumar.»

Doncs ara ens toca a nosaltres, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Acabat al debat, els faig avinent que aquesta votació es farà també al finalitzar la reunió d’aquesta tarda, com la resta.

Decret llei 27/2020, de 13 de juliol, de modificació de la Llei 18/2009, de 22 d’octubre, de salut pública, i d’adopció de mesures urgents per fer front al risc de brots de la Covid-19

203-00052/12

Passem, ara, al punt vuitè de l’ordre del dia, que és el debat sobre la validació del Decret llei 27/2020, de 13 de juliol, de modificació de la Llei 18/2009, de 22 d’octubre, de salut pública, i d’adopció de mesures urgents per fer front als brots de la Covid-19.

Per defensar la promulgació del decret, té la paraula, en nom del Govern, la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés. Endavant.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Molt bé. Gràcies, president. Diputats, diputades, doncs bé, com sabeu vam portar un decret llei, el Decret llei 27/2020, el passat 13 de juliol, que modificava la Llei 18/2009, del 22 d’octubre, de salut pública, una llei important per al nostre país; una modificació, amb aquest decret llei, una modificació obligada per unes circumstàncies extraordinàries de pandèmia; una pandèmia mundial, una pandèmia que ens representa ara una amenaça i en la que, evidentment, no havíem previst actuació pròpia normativa i lleis que es poguessin adequar a una pandèmia d’aquestes característiques.

Necessitem poder actuar de forma decidida per part de les administracions públiques, per part del Govern de la Generalitat, per part de qui té responsabilitats en la salut de la ciutadania i que en té les competències. Qui té les competències, evidentment, necessitem eines per poder-les desenvolupar, per poder exercir, doncs, aquesta responsabilitat davant dels ciutadans i ciutadanes, i, evidentment, garantir al màxim la seva protecció, la protecció de la salut, protegir aquest dret tan bàsic i important com és el mateix dret a la vida, a la integritat física i el dret a la salut de les persones. I, evidentment, aquestes eines també requereixen poder tenir o poder-nos dotar de la màxima seguretat jurídica a l’hora d’haver de prendre, doncs, aquestes mesures i haver de governar en aquesta situació.

Cal posar al centre la vida, la vida i la salut; defensar el sistema de salut i la seva capacitat de donar resposta per fer front al coronavirus, perquè si protegim el sistema també ens protegim a nosaltres mateixos, i cal, també, tenir capacitat de resposta com a societat.

La Llei de salut pública precisament tracta d'això: tracta de com protegim la salut, de com prevenim i de com promocionem la salut. És una llei àmplia, és una llei molt completa; va ser una llei avançada, però que, evidentment, doncs, no preveia una situació com l'actual.

Això ens obliga a dur a terme actuacions. Hem de poder evitar o minimitzar el risc per a la salut que ve, doncs, donat per aquesta epidèmia, amb mesures de prevenció i control molt més intensives que no havíem hagut de fer servir mai en unes circumstàncies així.

Per tant, no hi ha solucions perfectes, això és evident, no hi ha solucions perfectes, ni lleis que ho puguin emmarcar tot, però, evidentment, davant d'una situació com la que ens trobem, doncs, portem aquest decret llei, que la modifica, per poder tenir..., seguint el màxim coneixement que tenim en cada moment, analitzant les dades de forma permanent, anar prenent totes les mesures que considerem més adequades. Això és el que ens ha de permetre aquest decret llei, sobretot quan les mesures són això que he dit abans, intensives, i per aquest motiu és tan important la seva aprovació.

Al mateix temps, tot i que conviurem amb aquesta pandèmia durant molt temps, i, per tant, hem de pensar també en aquest mitjà i llarg termini, es fa necessari establir estratègies diferents i específiques per cada moment epidemiològic, per cada una de les situacions. Hem de poder adoptar mesures d'intervenció immediata, d'intervenció, si m'ho permeten, més d'urgència, reaccionant davant de situacions que es puguin produir, però sobretot ens cal també tenir eines per poder-nos anticipar, aconseguint d'aquesta manera eliminar..., o disminuir, perquè eliminar és molt difícil, però sí reduir els riscos de la circulació del virus adoptant les mesures quan abans millor, i això és el que estem fent, doncs, des del Govern de la Generalitat, amb aquesta eina, també, que tenim, del pla d'emergències, a través del Procicat.

Certament, les mesures sanitàries per evitar la propagació d'una epidèmia com aquesta poden comportar unes limitacions a l'exercici de determinats drets, com poden ser la mateixa llibertat de circulació, reunió, dret del treball, i això són els casos extrems, això és allà on hem de treballar per no haver-hi d'arribar.

Per tant, hem de garantir que aquestes limitacions excepcionals siguin sempre proporcionades a la necessària preservació de la salut del conjunt de la ciutadania, circumscrites a determinats sectors de l'activitat, a àrees geogràfiques limitades, a activitats que propicien un especial risc de contagi, i tot això tenir-ho en compte a l'hora de decidir les mesures proporcionades i que no vagin tard. Aquest és el nostre objectiu.

Per tant, complementem amb la màxima urgència possible el marc normatiu actual per garantir que les decisions que s'adoptin es trobin degudament justificades i s'articulin mitjançant un procediment legalment establert, modificant la Llei 18/2009, la Llei de salut pública de Catalunya, llei que recull totes aquestes actuacions per promoure, prevenir i per tenir cura de la vigilància de la salut pública. Amb aquesta modificació establim de manera expressa les mesures que es poden adoptar en situacions de pandèmia, delimitant el procediment a seguir i els indicadors que justifiquin objectivament l'adopció d'aquestes mesures amb la disposició de les autoritzacions preceptives.

Són modificacions concretes que podem establir en aquest decret llei, que les vam també citar. S'afegeix, doncs, així, un supòsit a l'article 55 de la mateixa llei, que diu que en situacions de pandèmia o epidèmia declarades per les autoritats competents, les autoritats sanitàries poden adoptar mesures de limitació a l'activitat, el desplaçament de les persones i la prestació de serveis en determinats àmbits territorials, com està previst en els annexos del mateix decret llei, amb l'objectiu, també, doncs, que l'adopció d'aquestes mesures..., doncs, siguin una incorporació d'un nou

supòsit, que és l'objecte clar d'aquesta modificació de llei a través d'aquest decret, que és garantir el control de contagis i protegir la salut de les persones adequant-se el principi de proporcionalitat.

Ho he dit moltes vegades: no es tracta de controlar la societat, sinó que es tracta de controlar l'epidèmia. Això són equilibris que són complexos: posar a una banda aquella prioritat clara, claríssima, que és el dret a la salut, i poder-la preservar, amb tots els equilibris, doncs, que intervenen en la nostra societat quan has de prendre mesures. Per tant, creiem que dotar-nos d'eines per poder prendre mesures al més aviat possible per tallar cadenes de transmissió ens dona eines, doncs, per no haver de recórrer a aquestes excepcionalitats que trenquen la vida de les persones amb molta més intensitat.

Per tant, cal adoptar mesures d'aquestes característiques, i aquest decret llei determina que es requerirà l'emissió d'un informe emès per la direcció de l'Agència de Salut Pública, en els aspectes assistencials per part de, a proposta del Servei Català de la Salut i en els aspectes epidemiològics a proposta de vigilància epidemiològica, el qual té per objecte sempre acreditar la situació actual en un moment determinat del risc de contagi, la situació de control de la pandèmia, la suficiència de les mesures, i proposa mesures a adoptar.

Els informes s'han d'ajustar sempre als paràmetres que el mateix decret llei estableix en els seus annexos, i, sempre que sigui possible, les resolucions que s'elaborin a partir d'aquest decret llei han de tenir forma de recomanacions a seguir per evitar riscos de contagi. I això vol dir molta feina també de cara a poder-nos explicar a la ciutadania.

En el cas, però, que s'hagin d'establir mesures de caràcter obligatori, s'ha d'advertir expressament d'aquesta obligatorietat i, evidentment, anar acompanyat dels informes emesos. També hem d'acompanyar..., quins són els serveis essencials que sempre han de quedar preservats. I també les resolucions han d'especificar una durada explícita, i que, quan no estigui explícit, aquesta temporalitat en principi ha de ser d'aquests quinze dies prorrogables, si es justifica, sempre emetent informes periòdics. Vostès, diputats, diputades, els membres de la Comissió de Salut també, tenen cada dia un informe emès per part del Departament de Salut, a través de l'Aquas, amb diferents unitats que ens han dotat d'aquests informes diaris per seguir els principals indicadors de l'epidèmia: el nombre de casos, les incidències dels últims catorze dies, separades d'una setmana a l'altra, per veure el creixement i les tendències; també el percentatge de positius respecte a les proves fetes; també les taxes d'hospitalitzacions, com es van donant, i fins i tot arribant a construir aquests diagrames de risc, d'aquests riscos de brot, i, per tant, per poder saber en cada moment com ens trobem en la pandèmia a qualsevol lloc del nostre país.

Hem d'aconseguir la menor afectació als drets de les persones. Aquest ha de ser l'eix central de totes les mesures adoptades, i sempre que sigui possible s'han d'ajustar territorialment al mínim àmbit necessari per a la seva efectivitat; i en funció de l'evolució dels indicadors es poden establir mecanismes de graduar aquestes mesures, esperant sempre que siguin les menys intenses, però que també siguin en temps i forma les més adequades.

Aquest Govern porta ja quinze decrets llei a convalidació d'aquesta cambra que van referits a les conseqüències de la Covid de tots els sectors. Això és una situació mai vista amb anterioritat ni al nostre país ni a cap dels altres. Per tant, aquest Govern ha pres mesures, ha hagut d'actuar, i es dona suport en tots els sectors i també esperem que en tota la societat en general. És importantíssim fer-ho plegats en un moment així.

El sistema de salut de Catalunya i els serveis públics, que són pilar bàsic de la promoció de la igualtat, de l'equitat, de la justícia social, són valors sense els quals es degrada la democràcia i amb ella els nostres drets i llibertats. En temps de crisi, aquests serveis són la nostra malla protectora, aquella que ens dota d'una cober-

tura imprescindible per encarar els reptes i les amenaces en els moments més adversos.

L'escenari continua sent incert, això sí, però nosaltres tracem un full de ruta clar per tenir molt present que farem allò que calgui per controlar aquest virus i per buscar sempre aquest equilibri i aquesta proporcionalitat en les mesures. Ens planteja, aquest escenari, molts interrogants, sobre els quals hem de construir aquestes respostes en els propers mesos. Cal la col·laboració i coordinació per adaptar-nos a aquesta nova realitat, molt condicionada per l'evolució d'aquest virus, però sobretot caldran molts esforços per evitar que tot això debiliti els pilars d'un estat del benestar que no només cal protegir sinó que s'haurà de reforçar. Hem de sortir d'aquesta crisi tan forta, tan profunda, d'aquesta pandèmia..., hem de sortir encara amb un estat del benestar molt més reforçat.

Per aquests motius, que crec que són molt importants en la situació actual, els demanaria que convalidéssim aquest decret en la cambra del Parlament de Catalunya. És una resposta de país la que hem de donar. Necessitem eines per poder gestionar aquesta situació difícil, necessitem col·laborar amb totes les administracions, necessitem poder dialogar directament amb la ciutadania, explicar-los clarament què és el que està passant, la realitat, el perquè de les mesures i que sempre sempre treballarem i ens hi deixarem la pell perquè aquelles mesures que haguem de prendre, que segur –que segur– que no és agradable de prendre, doncs, siguin preses amb la màxima anticipació perquè puguin ser el màxim de rebaixades i sobretot proporcionades a la situació i buscant sempre els equilibris, que són difícils en aquesta societat que tenim.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. És el torn, ara, pels grups parlamentaris. I, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Jorge Soler.

Aprofito per informar-los que, després d'aquest punt, passem ja a les votacions, atès que la interpellació que estava prevista com a punt següent la passaríem a demà al matí, atès el retard i les hores que portem.

Per tant, quan vulgui, diputat.

Jorge Soler González

Bé, bona tarda. Gràcies, president. Vicepresident, consellera, diputades i diputats, el senyor Torra l'altre dia preguntava «què és això?», deia, a les xarxes. Doncs, miri, senyor Torra, això és una autèntica vergonya. Fa molts mesos que tenim una epidèmia a Catalunya i sembla que no hagin après pràcticament res. Vostès, en la seu parlamentària, ens va garantir la traçabilitat, aquest terme que serveix per entendre el seguiment..., la importància del seguiment dels casos. Des de l'escó us hem dit en moltíssimes ocasions que destinar 18 milions d'euros a una empresa privada de neteja era un error. I ara, desgraciadament, aquella recomanació que us fèiem des del faristol s'ha vist realitzada, s'ha vist real, era un error. Avui sabem que encara esteu contractant estudiants per fer aquest seguiment de casos, consellera. Després de tants mesos sabent que vindria això i us ha agafat sense contractar el personal suficient per garantir el seguiment dels casos.

Vostè, a més a més, ens ha ajuntat... –i ho vaig dir l'altre dia també des del faristol, des de l'escó–, consellera, vostè ens va citar als portaveus de Salut, ens ha citat en diverses ocasions, a la tarda, en aquest Parlament, per al dia següent anar i fer una cosa absolutament diferent a la que ha explicat als portaveus. És més, vostè se'n vanagloria després a la Televisió de Catalunya i diu que no diu tota la veritat a la gent, i mentrestant veiem com els ciutadans, per desconeixement, per la seva mala informació, fan coses, surten de la ciutat i se'n van als pobles seguint la recomanació de la seva consellera. On són els casos ara, consellera? No ho sabem, i no ho sabem per la seva irresponsabilitat.

Us vam estendre la mà. Jo personalment ho he fet des del faristol cada dia dels plens durant aquesta pandèmia, amb propostes, us hem trucat, us hem demanat coses. Mai heu tingut cap interès. L'última que us hem demanat, realitzar un gran pacte, un pacte transversal per reconstruir el sistema sanitari, per fer un ple específic, monogràfic en aquest Parlament. Ens agradaria saber si també, això, ni tan sols s'ho llegirà, com ha fet amb les nostres propostes, menystenir-les.

Consellera, estem preocupats per la situació, des del primer dia us hem demanat més tests i més rastrejadors, i desgraciadament ni hem tingut els tests que calien a la població ni desgraciadament vostè es va dedicar a trobar els rastrejadors, i a dia d'avui encara està buscant estudiants que us facin aquesta feina.

El senyor Torra, que m'agradaria que alguna vegada –ja..., segurament ara que la legislatura ja es finalitza, potser ja no ho puc ni demanar– hi estigui quan parlem del sistema sanitari. No hi ha estat mai en tota la legislatura. Això sí, què fa? Mesures incoherents i abandonar a la sort els treballadors del sistema sanitari. Jo ho vaig dir l'altre dia i ho torno a dir avui: tant de bo algun dia pengi el telèfon a aquestes conferències, que deu estar tot el dia al despatx amb el senyor Puigdemont, amb Waterloo, que pengi i vingui aquí una estoneta a escoltar què diuen els altres grups del sistema sanitari; que es preocupi menys per la confrontació diària i que es dediqui més al coronavirus, perquè el que cal és una acció coordinada entre el Govern, entre vostès, entre l'oposició, i, evidentment, entre el Govern central.

Perquè vostès van desobeir amb decrets que estan mal plantejats, perquè disculpi, senyor Torra, allà on estigui seguint el debat, per privar dels drets fonamentals, als estats democràtics, cal un jutge, i un jutge no serà un administratiu del senyor Torra que fica un segell cada vegada que el senyor Torra té la il·lusió de validar o no un decret. Això és el que feia el senyor Puigdemont amb aquelles lleis nocturnes que tant mal han fet, que volien designar jutges que li validessin tot. Doncs no, miri, no hi ha administratius per validar-l'hi, i, per tant, cal respectar la separació de poders, i, per tant, us van dir al jutjat que us faltava en aquell primer decret informació, i que, a més a més, la mesura no era proporcional, i que, a més a més, no tenia escrita, redactada i plantejada una limitació temporal, i per això us la vam tombar. «Què és això?», senyor Torra, doncs és un estat democràtic.

I ara presenteu aquí un nou decret que, de fet, segueix faltant-li concreció. Desgraciadament segueix la inestabilitat jurídica i la incertesa amb la qual castigueu no solament als ciutadans de Lleida, no solament als ciutadans del Segrià, sinó que esteu castigant a tota Catalunya. Perquè vostès tenen tota la responsabilitat i totes les competències de Salut, i per no haver seguit el seguiment dels contactes ho patirà tota Catalunya, tota l'activitat sanitària i tota l'activitat econòmica. Per tant, no siguin tan orgullosos, demanin ajuda, perquè tindran més mans que almenys les que tenen. Llegeixin alguna proposta... –ja no dic «totes», crec que les haurien de llegir totes– llegeixin alguna proposta de les que us envia l'oposició, demanin i acceptin tota l'ajuda que vingui també de Madrid, fiquin ordre, una mica, a casa seva, que solament coneixem gairebé cada dia més i més dimissions, i preocupin-se pels treballadors amb fets.

La seva mala gestió tindrà un preu massa alt. Deixin d'enfrontar-se a tothom, i especialment li dic des d'aquí al senyor Torra, i treballi amb sentit de la responsabilitat pel bé comú. I és precisament per aquest sentit de la responsabilitat que, mentre vostès estaven a Madrid en ple estat d'alarma votant no a l'estat d'alarma, i nosaltres votàvem sí, avui, per aquest sentit de la responsabilitat, nosaltres estant molt, molt, molt lluny de qualsevol ideologia que puguin tenir vostès, per sentit de la responsabilitat davant de la ciutadania, votarem sí a validar aquest decret. Perquè contra Madrid vostès viuen millor, sempre al revés; perquè vostès tenen competències que no aprofiten; perquè la gent, i especialment els treballadors del sistema sanitari, estan molt enfadats amb la seva mala gestió, perquè estan exhaustos i perquè tenen motius per estar enfadats, perquè perdent el control del virus heu ficat en risc a tots els catalans. Us ha avisat tothom, la premsa, els alcaldes, els treballadors, ho heu fet ma-

lament. Encara vau tenir la gosadia de, a mitja pandèmia, afirmar que vosaltres sols ho haguéssiu governat tot millor. Doncs avui veiem que no ha estat així.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp. Endavant.

Assumpta Escarp Gibert

President... El 12 de juliol el jutjat d'instrucció de Lleida no ratificava la resolució que el Govern va presentar amb les mesures de confinament i de contenció del brot epidèmic a Lleida i set municipis més del Segrià. La resolució del Govern no complia els mínims de justificació jurídica i epidemiològica, però va posar en evidència que calia un instrument que permetés l'adopció de mesures urgents. De fet, no es va entendre per què en el cas del Segrià no van usar la Llei de salut pública i la Llei de protecció catalanes, com van fer amb el tancament perimetral de la Conca d'Òdena, que, com han expressat alguns juristes, eren lleis suficients, entenent que la mesura de confinament no és una restricció al dret de la mobilitat.

De tota manera, si mirem enrere, res del que han fet a la comarca del Segrià s'entén: van tardar quinze dies respecte a la zona fronterera de l'Aragó, no van enviar-hi rastrejadors, no van informar els alcaldes. I diríem que el Segrià ha estat el principi del desastre de la represa, que fa que a data d'avui estem en les condicions que estem, amb una taxa de reproducció alta, i seguim sense localitzar els contactes de les persones contagiades. A Catalunya, diguem-ho amb totes les lletres, per cada contagi només es localitza entre *cap* i dos contactes. Crec que aquesta dada és prou clara de la seva manca de previsió.

Deia el conseller Buch que necessitem instruments jurídics, que no els tenim. També els necessitava l'Estat i per això va establir l'estat d'alarma, que el grup del conseller Buch no va votar-lo mai, amb unes intervencions que de tant en tant els haurem de recordar. Això sí, quan ha de fer el seu decret i modifica la Llei de salut pública per adoptar mesures de limitació de l'activitat, el desplaçament de les persones o la prestació de serveis en determinats territoris, passen com si res de la negació a posar per escrit –i ho diu l'exposició de motius–: «No hi ha dubte que davant el caràcter més generalitzat o més intens de la incidència d'una situació epidèmica es pot arribar a declarar l'estat d'alarma.» M'imagino el conseller Buch firmant això. Instrument que va usar l'Estat per fer front al primer episodi de l'epidèmia, entès com una restricció proporcionada per a la preservació de la salut del conjunt de la ciutadania.

El seu Govern s'ha passat des del 14 de març traslladant les seves responsabilitats i ineficiències a Madrid, a altres institucions o directament a la ciutadania. Parlaven de que no tenien competències, de que no tenen instruments. «Tard i malament», ens deia el president Torra cada dissabte, quan qui més tard i més malament ha anat ha estat el Govern de Catalunya des del 20 de juny. Ho diré amb les paraules del doctor Benito Almirante: «Tres o quatre setmanes de gestió pròpia i estem pitjor que la resta d'Espanya.»

Vostès no han preparat la fase de la represa. Tenien molta pressa en demostrar que ja no hi havia estat d'alarma, i ens van fer passar a la fase 3 de la desescalada, en lloc de en quinze dies, en quinze hores. La rapidesa amb la que van aixecar les restriccions ha contribuït a l'excés de confiança. No van preparar els mecanismes de vigilància, testeig i seguiment dels possibles brots que es poguessin produir després d'aixecat el confinament; no tenen a punt ni l'eina tecnològica d'estudis de rastreig; encara hi ha l'anunci per a la demanda de personal administratiu, d'aquestes cinc-cents persones que s'han demanat; no s'ha reforçat la xarxa de serveis epidemiològics; la primària encara està mig desmuntada, i hem passat de brots actius, però controlats, segons la consellera, a transmissió comunitària a Lleida, al Segrià, a Barcelona ciutat, l'Hospitalet i tretze municipis de l'àrea metropolitana –controlats

sense rastrejadors—; no han nomenat secretari de Salut Pública fins avui, després de més de dos mesos i enmig d'una crisi de salut pública, i, a més, compaginarà aquesta tasca amb la de la direcció de l'ICS. I jo encara no sé com s'incardina amb el nomenament del doctor Jacobo Mendioroz; d'alguna manera, algun dia ens hauran d'explicar aquest organigrama.

De nou, tard i malament. La seva resposta ha estat tardana, quan ja només han pogut fer les mesures de contenció i de restricció, amb el que això comporta per les conseqüències sanitàries, socials i econòmiques.

Divendres passat vam assistir a una roda de premsa de tres consellers i conselleres d'aquest Govern —una roda de premsa que més valdria oblidar—, que va generar a la població confusió, desconfiança i indignació. Només ens ha calgut llegir els diaris de tot el cap de setmana, sentir les televisions i les ràdios, fins i tot les públiques, i escoltar les reaccions de la gent. Perquè en el seu intent de comunicar per dissuadir van aconseguir l'efecte contrari —recordem, si no, les imatges de les cues a les autopistes de sortida de l'àrea metropolitana. Ens deien que ens confinéssim i al mateix moment coneixíem que el rastreig es va activar amb tres setmanes de retard després del primer brot a Lleida. O vam sentir frases, de boca d'una consellera, com: «És un pal crear angoixa.»

Van intentar de nou traspasar la seva responsabilitat als ciutadans, ciutadans que han estat escrupolosos i responsables durant mesos i que han perdut la confiança en el seu Govern, i això és molt greu. Com greu és la indignació expressada pels alcaldes i alcaldesses per la manca d'informació i, sobretot, per la no acceptació de l'ajuda que ofereixen, i per l'evident manca de coordinació en les actuacions que es poden realitzar des dels municipis.

Validar aquest decret —i ja els dic que el votarem— ens donarà una eina, una eina jurídica, una eina que ens ajudarà a modificar també la Llei de salut pública. Però, per arreglar el desgavell i que no vagi a més, hauran de liderar, assumir responsabilitats, escoltar, coordinar-se, col·laborar, escoltar els professionals de Salut Pública i dels altres àmbits sanitaris, de posar-hi mesures i recursos. I caldrà molta autocrítica.

Jo mateixa li preguntava a la consellera Vergés en el darrer Ple si creia que era la persona més idònia per liderar la conselleria de Salut. Potser avui hi hauríem d'afegir, o hi hauria d'haver afegit ja en aquell moment, si un govern esgotat, dividit i feble és el que ens pot liderar una gestió com la de la Covid-19 i la sortida d'aquesta crisi.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president, i bona tarda a totes i a tots. El debat que avui ens ocupa és un decret amb mesures especials per fer front al risc de rebrots de la Covid. I el primer que vull dir és que nosaltres hi votarem a favor. I hi votarem a favor perquè, a diferència de vostès, senyors i senyores de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana, a diferència del que vostès han estat fent al Congrés de Diputats en les successives votacions del decret de l'estat d'alarma, nosaltres considerem que hi ha qüestions que són innegociables, i aquesta és una d'elles. Estem parlant de mesures que van dirigides a contindre el virus, a protegir la salut, i, per tant, a salvar vides de catalans i de catalanes. Així que, com dic, per nosaltres hi ha qüestions que són innegociables, aquesta és una d'elles, i per això ja he dit per anticipat que tindran el nostre vot afirmatiu.

També vull dir que hagués sigut bo que aquest decret hi hagués estat des del principi. I m'explique: per poder restringir les llibertats de la ciutadania, perquè d'això va aquest decret, de limitar drets i llibertats de la ciutadania per protegir un bé superior com és el de la salut pública i el de la vida, cal un paraigua jurídic suficientment argumentat i, òbviament, acotat en el temps. Així que si ho haguessen fet bé

des del principi, la ciutadania s'hagués estalviat unes quantes hores d'angoixa, d'incertesa i de desorientació.

I el tercer que vull dir, també, sobre aquest decret, i no només del decret, sinó també de les mesures que s'han derivat d'ell, és que s'ha fet sense comptar amb el món municipal i la cogovernança ha estat inexistent, i veiem que tot això que vostès demanaven en el seu moment o no era tan important o ja se'ls ha oblidat.

I, a partir d'ahí, sí que m'agradaria posar el focus en el motiu o en els motius que ens han portat a estar debatent sobre aquest decret ara mateix, a les causes de la situació en la qual ens trobem. Ara fa aproximadament un mes, diria que un mes i escaig, que la gestió de la pandèmia, la gestió de la crisi sanitària, és de competència exclusiva del Govern de la Generalitat. I, en aquest mes, ens hem convertit en el territori de l'Estat que té més casos de Covid. I la pregunta jo crec que és necessària i pertinent: què ha passat per arribar a aquesta situació? Doncs estic convençuda que hi ha múltiples causes, però que n'hi ha una que es base, hi ha una resposta que és comuna a totes les que se'n puguin derivar, i és que el Govern s'ha confiat, no ha treballat les mesures per anticipar-se als possibles rebrots.

I, per tant, jo els demano, el primer de tot, sinceritat, i que admetin que no s'ha fet la feina i que no han sigut previsors. Perquè, a més, el Govern va tindre molta pressa per tornar a la nova normalitat; vull recordar que alguns territoris com Lleida o com Barcelona van estar en fase 2 i, en només vint-i-quatre hores, van passar a la nova normalitat. El dia 8 de juny entràvem en la fase 2 i el 18 ja estàvem en la nova normalitat. I jo crec que per prendre mesures d'aquest calat, doncs, s'han de tindre les coses molt ben pensades, molt treballades i, sobretot, molt mesurades les conseqüències per tindre totes les eines necessàries per si cal reaccionar amb rapidesa. I, clarament, vostès no ho van fer.

Jo crec que vostès havien pensat que els brots vindrien a la tardor. Jo crec que s'havien muntat aquesta pel·lícula i ara ja sabem..., i ara que ja tenim aquí el virus estenent-se, jo ara li dono la notícia de que ja no poden traslladar les responsabilitats al Govern central perquè les competències són seves; tampoc poden traslladar la responsabilitat a la ciutadania, perquè jo crec que massa sovint deixen entreveure que és allò de que ens estem contagiant perquè ens estem portant malament, i lamento dir-li que tampoc podem traslladar la responsabilitat al món municipal, perquè els alcaldes i les alcaldesses –i, a més, això també vull remarcar-ho– de tot color polític, han demostrat una lleialtat absoluta des del minut zero, i, senzillament, el que han vingut reclamant és claredat i coherència en les seues instruccions.

I, en certa manera, ja ho deia també l'altre dia el Jordi Basté a una columna de *La Vanguardia*: vostès se'ns han, entre cometes, «ventilat» amb un grapat de recomanacions massa sovint contradictòries i ens han vingut a dir, d'alguna manera «allà tú», quan en realitat el que haurien d'estar fent és traslladant serenor, donant instruccions clares i, òbviament i sobretot, haver musculat una xarxa de vigilància per estar preparats per poder anticipar-nos als rebrots que sabíem que vindrien.

Miri, jo crec que la primera vegada que apareix el virus és normal i fins i tot és comprensible que pille de manera desprevinguda els governs. No només aquest, sinó tots els governs del món. No sabíem a què ens estàvem enfrontant. Però que cinc mesos més tard no estigui feta la feina d'anticipació i de previsió jo m'atreviria a dir que és gairebé temerari, perquè, a més, ja estàvem veient com en alguns països que anaven per davant de nosaltres, com per exemple Xina..., ja estàvem veient que tenien rebrots. Així que, sincerament, no entenem què ha estat fent el Govern de la Generalitat.

I m'acabo d'adonar que no està comptant el temps, president. (*Pausa.*) Sí? Jo no ho veig.

El president

A la seva pantalla no surt. No sé què ha passat, però...

Jéssica Albiach Satorres

D'acord.

El president

Li queden dos minuts, diputada.

Jéssica Albiach Satorres

Wow, d'acord.

Doncs no sabem què ha estat fent el Govern de la Generalitat. El que sí que sabem, perquè a més ho han hagut d'admetre vostès mateixos, és que van arribar tard al rebrot del Segrià. La segona és que estan donant una sensació de desbordament, però alhora no estan acceptant l'ajuda que s'està oferint des de diverses institucions. Ens han tingut dos mesos sense secretari de Salut Pública, que és la principal autoritat en brots infecciosos i en epidèmies. Ara, afortunadament, ja han nomenat el senyor Argimon. I, a més, afortunadament, també vull dir que avui l'hem escoltat dir que volen fer, que volen estendre les proves PCR als contactes més propers de totes aquelles persones que donin positiu. Encara sort! És que són vostès allucinants. O sigui, no puc entendre com a 21 de juliol encara ens assabentem avui que a partir d'ara faran les proves PCR a les persones més properes de totes aquelles que han donat positiu. Si és que jo no..., clar, com no hem d'estar en la situació en la que estem?

Per un altre costat, tenim menys rastrejadors que Mallorca, tenim set vegades menys rastrejadors que el País Valencià i encara els hem escoltat a vosaltres dir que no en calien més. És cert que avui hem conegut que en tindrem cinc-cents. És cert, també, que els responsables dels hospitals, els experts en epidemiologia, deien que en calien dos mil. Bé, fem un passet, però és que encara en queden uns quants. I fins i tot municipis com Aitona i com Alcarràs han tirat pel dret i han decidit que contracten ells els seus propis rastrejadors, feina que haurien d'estar fent vostès.

I podria seguir amb aquest llistat, però prefereixo tancar-lo amb un tema que també ens resulta especialment preocupant, com és que a hores d'ara encara tenim quatre-cents consultoris i CAPs a Catalunya tancats des d'abans de la pandèmia? Quan sabem que un dels primers elements que hem de fer és enfortir, és reforçar l'atenció primària, no només pels brots infecciosos, sinó també per la resta d'atenció sanitària.

I acabo. Acabo amb un prec, acabo gairebé amb una exigència: els demane per favor que admetin que estan desbordats, que acceptin l'ajuda, que obren els CAPs, que reforcen la primària, que facin més proves i més rastrejos, que acceptin l'ajuda que se'ls està oferint des de tot arreu i que entre totes ens posem a treballar des de la cooperació, des de la humilitat, per sortir d'aquesta..., perquè clarament la situació no és bona. No anem bé i, per tant, ens necessitem les unes a les altres. I jo senzillament acabo reiterant el que anem dient des de fa setmanes: aquí estem i volem col·laborar, volem sumar i volem ajudar. Per tant, no rebutgen l'ajuda i admetin que estan desbordats.

Gràcies.

El president del Parlament

Gràcies, diputada. *(Pausa.)* És el torn, ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...que voldríem traslladar és que si votéssim l'exposició de motius, hi votàriem en contra, però votem els acords. I expliquem el perquè.

Mirin, a l'exposició de motius es cita una interlocutòria, la 40/2020... *(Remor de veus.)* Si us plau, necessitaria... Disculpin, eh? És que tinc molt soroll. Gràcies.

La 40/2020, de 30 d'abril del 2020, del Tribunal Constitucional, que el que fa exactament és deixar sense efecte tres drets fonamentals, i l'hi expliquem, perquè és el contrari del que regula aquest decret. Mirin, allò és un supòsit en el qual la

Central Unitaria de treballadores e treballadoras, la CUT, de Galiza, va convocar per l'1 de maig una marxa amb vehicles, amb una única persona a cada vehicle, pel centre de Vigo per, evidentment, recordar-se..., reivindicar el Primer de Maig, el dia dels treballadors i les treballadores. I el Tribunal Constitucional el que fa és inadmetre el recurs davant de la sentència d'un tribunal contenciós administratiu, que el que feia era dir que allà no podia haver-hi cap marxa, ni amb vehicles, ni amb una persona per vehicle, ni encara que es prenguessin les mesures de seguretat. I, per tant, amb compte, perquè el que diu el decret és una cosa i el que vostès incorporen a l'exposició de motius és exactament el contrari, que és deixar sense efecte drets fonamentals. En aquest cas, dret de reunió, dret de manifestació i ens atrevim a dir també un altre dret fonamental de què a vegades ens oblidem, el dret de llibertat sindical; era el que contenia els tres supòsits.

Sobre el contingut exprés, mirin, el que podríem anomenar «el factor k», la incorporació de l'apartat k a la Llei de salut, nosaltres hi estem d'acord. Estem d'acord que activitats es puguin veure limitades davant d'una pandèmia per les autoritats de salut. I hi estem d'acord sobretot per la forma en la que s'expressa, que no és la limitació d'un dret fonamental, sinó uns determinats drets –així s'expressa–, que podran ser a més graduats quant a la limitació, que podran ser a més concretats en l'àmbit territorial i que podran també, fins i tot, afectar-se de la manera que menys puguin intervenir respecte al dret de les persones. És com s'expressa i, per tant, nosaltres, en això, estem d'acord, perquè és una actuació que no es presenta com a limitació de drets fonamentals, sinó com a actuació sobre els drets.

Dit això, volem compartir una reflexió amb el conjunt de grups i subgrups parlamentaris. Si continuem els debats de com acabem amb els efectes de la pandèmia amb relació a tancament sí / tancament no, confinament sí / confinament no, ens estem enganyant. Clar que sí que ha d'haver-hi alguns confinaments, clar que pot haver-hi alguns tancaments, però la discussió no va per aquí; la discussió no ha de ser si limitem o no limitem drets, la discussió ha de ser com garantim drets. El camí per acabar amb els efectes de la pandèmia és garantir drets. I garantir drets passa per: reforçament de la primària –consellera, li anem dient tota la legislatura i de manera insistent amb l'aprovació de pressupostos dels darrers mesos–, i això no significa una contracta amb Ferrovial, significa primària, que és una cosa ben diferent. Significa també que tinguem la garantia que les PCRs es fan en vint-i-quatre hores i que els contactes els fem en les vint-i-quatre hores següents i no el que estem vivint a dia d'avui. Això és reconeixement de drets, això és garantia de drets.

Però també li diem altres àmbits que no són de la seva competència –ja li avancem–, mirin, no pot ser que hi hagi centres de treball on tothom sap que no es compleixen les condicions de seguretat i higiene i que no hi tinguem una actuació en massa. Ara hi ha una actuació coordinada i fins i tot es permet sancionar en temes de salut per la Inspecció de Treball. Però això ho hem de tenir ja. No pot ser que aquí els diputats i les diputades cada matí tenim la garantia de la temperatura i que no ho tinguem per a la resta de centres de treball. A la resta de centres de treball, control a l'inici i control al final de temperatura. I no pot ser que si hi ha alguna zona on hem detectat que hi ha hagut un increment de positius no fem testos massius. Allà haurien de desplegar tota l'actuació del departament, tota l'actuació del Govern i que el conjunt de la població en aquestes zones obtingués testos massius.

I una darrera qüestió tant o més important: necessitem planificació. Planificació. No pot ser que tinguem improvisació i discursos contraris. Miri, consellera, li dic amb tot tipus de respecte. Sort que al nostre grup parlamentari ens estíem molt, i li explico per què, perquè si no, no es creurien el que jo els explico quan surto de les reunions amb el departament i el que passa vint-i-quatre hores després. Ens estíem molt i, per tant, no hi ha cap problema. Però de veritat que estarien pensant que les meves facultats intel·lectuals estan molt limitades i que no entenc res, quan vaig a les reunions. I li trasllado amb tot tipus de respecte.

I la segona, hem d'evitar discursos contradictoris al conjunt de la nostra societat. Els diem, per una banda: «Vostè s'ha de quedar a casa, però els turistes que passegin.» Els diem també: «Mirin, els cinemes i els teatres tancats, però dilluns vagi vostè a treballar amb una realitat que és el metro de gom a gom o el tren on no hi ha distàncies.» Discursos contradictoris. Els diem: «Miri, no surti de la ciutat» i l'efecte que aconseguim és exactament el contrari.

Per tant, ens permetem com a mínim aconsellar-li, consellera, que hi hagi aquests dos elements, el de planificació versus la improvisació i, per una altra banda, una resposta que no generi visions contradictòries entre el conjunt dels catalans i les catalanes. Amb això avançarem en el camí per donar resposta als efectes sanitaris, i fins i tot ens atreviríem a dir econòmics, de la Covid-19.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del diputat senyor Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, *consellera*, aunque parezca increíble han vuelto a repetir los mismos errores en la gestión del Covid-19, falta de previsión, importantes dosis de irresponsabilidad y frivolidad que han generado alarma y preocupación entre la población, y ahora, además, han provocado también una enorme inseguridad jurídica.

Una vez más, *consellera*, el virus les ha vuelto a pillar pensando en sus cosas, creyendo que la situación sanitaria estaba controlada y, en lugar de prepararnos para estos posibles rebrotes, ustedes volvieron a sus prioridades, a su mesa de diálogo y monólogos, a sus terceros grados, a su Waterloo, a sus culpas a España, un sinfín de irresponsabilidades, *consellera*, que nos han traído hasta aquí.

Buen ejemplo de ello han sido las últimas semanas, donde ustedes pasan los jueves o viernes del «*tot controlat*» a confinar al día siguiente. El ejemplo más palmario fue el viernes día 10, donde se pasó de decir que en el Segrià no sería necesario confinar en el domicilio, provocando que muchos ciudadanos marcharan de fin de semana a anunciar, menos de veinticuatro horas después, un confinamiento domiciliario que obligó a los que marcharon a regresar de urgencia. Usted pretende tranquilizar con sus palabras, pero en realidad solo genera alarma y desconcierto. Usted anunció también el sábado día 11 unas medidas de confinamiento domiciliario y de restricciones en el Segrià, que inicialmente fueron rechazadas por el juez de guardia, al no tener dichas medidas cabida en el ordenamiento jurídico ni estar tampoco justificadas. Otra vez improvisación.

Y qué decir de la falta de previsión del Govern con los temporeros en el Segrià, otra muestra más de su incompetencia, pues esta situación se repite año tras año. ¿Por qué no dieron la voz de alarma ante la llegada sin control de estos temporeros? ¿Por qué no tomaron medidas para evitar que vivieran y convivieran en situaciones en las que no se respetaba ni la distancia social ni había mascarillas? Un desastre que solamente ustedes pudieron evitar; la culpa no la tienen ni los temporeros ni el agricultor, la tienen ustedes porque era su responsabilidad y fue su falta de previsión la causante del rebrote masivo en el Segrià.

Llegados a este punto nos preguntamos, ¿para qué quieren todas las competencias de un estado sin ni tan siquiera saben ejercer las que tienen ahora? Y ya no había excusas de competencias. Las tenían, pero han vuelto a fallar porque no han hecho sus deberes. Han sido incapaces de dotarse de un sistema de detección precoz y de rastreo para aislar los casos positivos, para poner en cuarentena los casos sospechosos y cortar las cadenas de contagio. Ustedes no han hecho nada de esto. Normal que luego falle todo.

Consellera, todo este cúmulo de incompetencia y de despropósitos explica el contagio masivo primero en el Segrià, después en Hospitalet, Barcelona y su área metro-

politana, y ahora también en Figueres y Vilafant. Y este descontrol sobre el virus les ha obligado a tener que recomendar el confinamiento domiciliario, primero con comunicados y ordenes, y luego con este decreto que pretenden convalidar. Un decreto que es fuente de inseguridad jurídica, porque en realidad no es más que un listado de simples recomendaciones con muy pocas obligaciones, algunas de las cuales, además, son de dudosa legalidad estatutaria y constitucional, y a estas alturas nadie sabe lo que se puede o lo que no se puede hacer.

Buena prueba de ello es que cuando han tenido que aplicar las medidas de confinamiento por transmisión comunitaria a Barcelona y su área metropolitana, casi nadie les ha hecho ni caso, la gente se ha movido o ha salido masivamente a las segundas residencias; porque la verdad es esa: más allá de limitar horarios o l'apertura de actividades comerciales, no hay obligación legal alguna. De hecho, ya conocen de primera mano la opinión de los alcaldes metropolitanos, han definido su actuación y calificado su decreto como «de gestión errática, llena de incoherencias, batería de recomendaciones o prohibiciones inaplicables», vamos, un desastre que tendría que haber provocado ya, señora Vergés, que usted no estuviera ahí sentada como *consellera*. Ya se lo dijimos en la última sesión de control y estos últimos quince días nos han vuelto a dar la razón.

Se lo voy a decir con todo respeto, pero con toda claridad: usted como *consellera* de Sanidad es un peligro para la salud pública de los catalanes. Dimita ya de su cargo para que otra persona asuma la gestión sanitaria en estos momentos y así los catalanes podamos tener una oportunidad de evitar caer en un segundo estado de alarma, otro confinamiento real y un nuevo cierre de la economía, que sería letal. Ustedes van sobrados de soberbia y les falta humildad. Por tanto, pidan ayuda al Gobierno de España si es necesario para corregir este desastre de gestión, porque esto no es un problema de competencias sino de incompetencia: la suya.

Viendo cómo funciona, señora Vergés, si la independencia es esto, me temo que no pocos catalanes independentistas se van a desenganchar de su proyecto político. Su gestión me da la impresión que entre los suyos produce más vergüenza que admiración, y es normal, porque ellos también sufren su incompetencia, aunque sorprendentemente la culpa nunca sea de ustedes. Primero culparon al Gobierno de España y ahora pretenden responsabilizar a los ciudadanos. Ver para creer, *consellera*. Ustedes traen aquí este decreto con la intención de ser convalidado, pero lamentablemente lo único claro que sacamos hoy de aquí es su incompetencia y su irresponsabilidad, y eso no hay decreto que lo pueda tapar.

Señora Vergés, termino y se lo digo sinceramente: ojalá estos graves rebrotes que se extienden por Cataluña se acaben controlado y no desemboquen en la segunda temida ola de Covid-19, pero con la misma sinceridad le digo que si dentro de unos meses esta segunda ola desgraciadamente acaba llegando, lo haga sin ustedes en el Govern porque francamente, peor no lo han podido hacer.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En el nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Crec que la meva anàlisi probablement seria una mica diferent, però sobretot amb l'enfoc. Crec que ens trobem en una situació que a vegades oblidem, ho analitzem com si tot el que estigués succeint només succeís a Catalunya. Tots entenem que és una situació extraordinària que hem hagut d'afrontar amb els recursos que ha calgut d'una manera extraràpida i per tant, aquí fins i tot un plus de la velocitat amb què moltes vegades hem afrontat situacions molt i molt complicades.

Jo ho definiria com aprendre a viure o conviure amb un virus, amb una nova realitat. Crec que a vegades potser ens equivoquem quan el que esperem és passar d'allà on érem a una situació de confinament i tornar justament allà on érem. Aquesta realitat no hi serà aquests propers mesos, aquest proper any, o diuen els especialistes, fins que arribi la vacuna. Ens obligarà a viure d'una manera diferent, diferent perquè serà nova, perquè ens obligarà a adaptar-nos a una manera de funcionar, de manera social, de manera econòmica, de manera sanitària molt diferent de la que estàvem acostumats. Una manera líquida que ens fa reinventar-nos es podria dir que cada setmana, amb el que tot això suposa per a una institució i per a un sistema sanitari que ha fet moltes vegades meravelles per poder donar resposta en temps i forma al que ens hem trobat. I aprendre a viure en una corba, perquè realment aquest virus no anirà d'una màxima expressió que vam veure a un finiment; no, probablement anirem tenint rebrotos, com ens han dit també els especialistes, petites corbes a què haurem de posar les mesures perquè disminueixin, intentar que aquestes cada vegada siguin mínimes. Però aquesta és la realitat que hem d'afrontar, perquè cap govern aplicarà una mesura que farà que d'aquí un mes la Covid en el seu país hagi desaparegut, que sembla que moltes vegades és el que demanem.

I com podem fer-ho tot això? Hem sentit moltes vegades durant aquestes intervencions el fet de traslladar, aquí tothom trasllada. Hi havia grups que ens deien: «No, és que ara ho traslladem a la societat. Ah, és que abans ho traslladàvem al Govern». Crec que des del Govern de la Generalitat, Esquerra Republicana, el que fins aquest moment s'ha volgut fer és un canvi de paradigma en aquest sentit. La responsabilitat no es trasllada, la responsabilitat es comparteix. I en aquest moment la solidaritat és col·lectiva, tots hi tenim alguna part a jugar. I com es fa? Amb prevenció, amb pedagogia, explicant molt, molt i molt, i entenent que entre tots i entre totes és com aconseguirem lluitar contra aquest virus i contra aquesta pandèmia, amb una mentalitat col·lectiva on tothom entengui que el seu granet de sorra és important perquè tot funcioni, i no surtin aquí traslladant tots la responsabilitat a uns i als altres.

Demanem i exigim als altres aquesta responsabilitat, oferim-la també com a grups parlamentaris. L'altre dia sentia una definició que deia: «Porto la mascareta per protegir-te a tu. I entenc que tu la portes per protegir-me a mi.» I crec que és el punt on realment rau tot el secret de poder afrontar amb la màxima serietat i rigorositat com a societat aquesta pandèmia. Teixir complicitats, i tant. Totes. Amb ajuntaments, amb la societat, amb els agents socials, amb els grups parlamentaris. Teixint, teixint, teixint i sumant. Perquè és la manera de que puguem arribar més enllà.

I aquestes complicitats vol dir sumar en tot allò que l'alcalde de Barcelona pugui sumar. Sumar en tot allò que l'alcalde de Girona pugui sumar. Sumar en tot allò que els alcaldes de Tarragona i Lleida puguin sumar. Perquè el que sí es fa és escoltar, és escoltar molt, i és adaptar-se —com s'ha vist també en el confinament—, adaptar-se a aquelles necessitats, analitzant aquells pobles que, probablement, no tenen cap cas i poden flexibilitzar alguna mesura.

I tot això es fa escoltant i amb polítiques de proximitat. I asseient-se. I sent valents. I «valents», per què ho anomeno? Perquè, probablement, la transparència a vegades... (*Pausa.*) Un momentet, eh? Si us plau, tampoc veig el temps, si em pogués anar dient quan me'n queden dos o així... (*Veus de fons.*) D'acord, gràcies. Per tant, aquesta transparència a vegades és de ser valents. Si hi ha hagut alguna cosa fins aquest moment és que la Generalitat amb les dades obertes ho ha mostrat tot. I jo preguntaria, de quantes comunitats a hores d'ara en sabem el nombre de residències? Realment, el Govern estatal, de qui depèn el que avui en aquest faristol ha sigut més estricte..., i que després també ens preguntàvem, quan les competències han sigut del Govern estatal, per què alguns grups en aquest faristol han sortit a reclamar amb la boca molt, molt, molt petita, i avui han sigut els més bel·ligerants? Quantes dades sabem de residències d'arreu de l'Estat espanyol, d'autonomies? Quantes dades tenim que recullin aquelles morts que han passat en hospitals, en residències, que els tanatoris també

hagin fet aquest recull. Transparència, transparència i transparència. Després podrem comparar quina és la comunitat que té més casos de Covid al seu territori. Perquè tenim més casos de Covid o som més transparents amb la informació?

Quan deien: «Demanin ajuda, estiguin oberts a tot allò que ens pugui arribar.» I tant, perquè aquest Govern al final és solidari i treballa un departament amb l'altre. Ja ho havíem explicat moltes vegades. Una de les primeres mesures del Departament d'Exteriors a totes les delegacions que hi ha a l'estranger va ser recollir totes les informacions d'aquells models que s'apliquen arreu de tot el món. Per què? Per comparar, per tenir informació, per tenir dades estadístiques, per recollir informació dels especialistes, dels tècnics, de quin model s'ha implantat a cada país, quins han funcionat. Ponderar, comparar i ser capaços d'exportar tot aquell coneixement que a altres llocs ha funcionat i que sabem que podem implantar al nostre territori. I tant, que sí. Perquè això és ser rigorós, és buscar i trobar aquell equilibri. Perquè aquest Govern no fa les coses a soles, aquest Govern s'acompanya. S'acompanya d'equips de tècnics, d'especialistes en els àmbits i pondera. Pondera, com deien, en aquest decret, aquelles mesures que fan que aquesta societat pugui alhora..., i trobar els equilibris en aquesta vida a vegades és el més complicat.

Pondera, intenta buscar que... Sabem que no podem viure en una bombolla tancats a casa i confinats permanentment, que probablement seria la solució perquè hi hagues sin menys transmissions. Però sabem que la societat necessita un engranatge que es mogui, que hem d'aconseguir que tot això sigui el més segur possible. Probablement no serà com ho coneixíem fa sis mesos, però sempre hem desenvolupat qualsevol recurs que ens ha fet ser superiors davant qualsevol problema. Per tant, treballem. Treballem aquesta línia. Però realment després no sortim aquí només a traslladar el pes d'un lloc a l'altre. Sortim aquí a teixir aquestes complicitats i a trobar-nos.

Algú anomenava: «Jo, la veritat, és que si cada vegada que aquesta pandèmia necessita alguna resolució ha de ser un jutge únic qui ho dictamini, potser també tindrem un problema.» Probablement el jutge ens defensarà si hi ha alguna vulneració de drets...

El president

Diputada...

Anna Caula i Paretas

Sí, vaig acabant, president. Però el que necessitem és rigorositat, anàlisis, tècnics i especialistes, i no un jutge que, probablement, estarà format en moltes matèries, però que no sé si en un àmbit tan global és l'única veu a la que haurem d'escoltar.

Per tant, emplacem-nos tots a governar a diferents escales i amb proximitat davant de realitats diferents. I siguem capaços entre tots d'ajudar-nos a que això sigui possible, perquè no va de colors polítics, sinó que va de la vida i la convivència dels nostres amics, familiars i conciutadans.

Gràcies.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Gràcies, president. Bona tarda. Començo manifestant la meua solidaritat amb totes les persones que han patit els greuges de la Covid i les que les continuen patint.

Avui, més que mai, hem de ser responsables en la gestió que ha de fer el Govern i les eines que li ha d'atorgar aquest Parlament. Aquest és el quart decret llei que em toca des del començament de la pandèmia. I, aquesta vegada, és sobre la validació del Decret llei 27/2020, del 13 de juliol, de modificació de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de salut pública i d'adopció de mesures urgents per fer front al risc de brots de la Covid.

Tal com ha dit la consellera Vergés, davant la necessitat urgent que ha generat, que està generant la greu situació de la pandèmia, que requereix actuacions decidides i, especialment, atenent les incerteses que genera el desconeixement d'aspectes bàsics de la malaltia i dels seus canals de contagi, el Govern ha de dur a terme actuacions als efectes d'evitar o minimitzar un risc per a la salut, la qual cosa obliga a sopesar les alternatives tenint en compte l'avaluació de risc i altres factors pertinents. I, si cal, l'aplicació de les mesures de prevenció i control més adequades, a més de les reglamentàries.

És necessari completar amb la màxima urgència el marc normatiu actual per garantir que les decisions que s'adoptin es trobin degudament justificades i s'articulin mitjançant el procediment legalment establert.

I els dos punts modificats d'aquest decret llei, d'una manera resumida, són els següents: s'afegeix a l'article 55 la lletra *k* amb el següent tenor: «En situació de pandèmia o epidèmia declarades per les autoritats competents, les autoritats sanitàries competents podran adoptar mesures de limitació a l'activitat, el desplaçament de les persones i la prestació de serveis en determinats àmbits territorials, d'acord amb el que disposa l'article 55 bis.» I hi ha el segon punt també, que diu que respon al procediment per a l'adopció de mesures en situacions de pandèmia declarada, i s'afegeix un article 55 bis, amb cinc punts.

A nivell dels annexos 1, 2, 3 del real decret, es preveu, en primer lloc..., a l'annex 1 s'estableixen els indicadors que han d'incloure els informes interiors referenciats; en segon lloc, a l'annex 2 s'estableixen els serveis que poden ser essencials, i per últim, a l'annex 3 s'estableixen les mesures adoptades en el marc de la Covid-19.

Dit això, les urgències socials i sanitàries que pateix el país requereixen una resposta territorial pràctica per poder eliminar l'impacte sobre la vida de les persones, i, tal com ha dit el president Torra, d'això es tracta, de salvar vides i futur. I ningú ha de perdre de vista que aquesta crisi ha destruït vides, molts llocs de treball, il·lusions. I ara comença a destruir també la convivència i la tolerància, sobretot quan comencem a assenyalar com a dimonis i culpables persones treballadores en situació de vulnerabilitat i en condicions de vida infrahumanes, com és el cas de les temporeres; i també quan alguns demagogs els volen utilitzar per criticar el Govern, en el moment que saben perfectament que el problema ve d'ells, ve de la llei d'estrangeria i de tot lo que arrosseguem dels problemes de fa molts anys.

El que està passant a molts territoris de Catalunya a causa d'aquesta Covid-19 és greu, és una desgràcia amb majúscula. Per això estem davant del fet imprescindible de satisfer una necessitat de primer ordre amb celeritat. I aquestes necessitats no poden ser ateses recorrent al procediment legislatiu ordinari. El Govern de Catalunya ha de reforçar instruments i ha de prendre les mesures necessàries, i cal mobilitzar recursos com mai. Per això, des de Junts per Catalunya, insistim que el Govern està al costat de la gent de qualsevol indret del país en aquesta batalla contra l'epidèmia, i també, a vegades, contra el Govern de l'Estat per defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya. I totes les decisions que pren van encaminades a protegir la salut de la gent, i sobretot governaria millor amb les competències adients.

El president Torra està lluitant per salvaguardar la vida i la salut de la ciutadania, malgrat les crítiques rebudes, les dificultats que acompanyen la situació excepcional que vivim i la falta d'empatia del Govern de l'Estat. Sabem que estem davant d'una crisi sanitària, econòmica, social, política i de caràcter internacional, i ens enfrontem a una era de transformacions a tots els nivells, ens enfrontem a un nou model de funcionament de grans dimensions, i ens falten eines i recursos. I, com ha dit el president Torra en més d'una ocasió, d'aquesta crisi se n'han de fer càrrec les administracions i les institucions, però les institucions que actuen des del sentit comú, i no les que es preocupen més dels interessos de l'Estat i menys per la salut i la vida de les persones.

Per tot això, des de Junts per Catalunya hi votarem a favor, per validar la modificació d'aquest decret llei que té com a objectiu bàsic poder exercir millor el control

epidemiològic de la pandèmia, un problema que ens afecta a tots i a totes, i només es pot resoldre des del sentit comú i des del seny.

I per acabar, i per últim –no puc acabar la meva intervenció sense..., com que és un dia especial també–, manifesto la meua solidaritat amb el nostre company, que no està avui entre nosaltres, que és el Lluís Guinó, i amb el Lluís Corominas, amb Anna Simó, Mireia Boya i Ramona Barrufet. I els dic: estem amb vosaltres, al costat de vosaltres i contra la injustícia.

I moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Hem cridat a votació.

(Pausa llarga.)

Molt bé, passem a les votacions. Abans de començar a votar els faig avinent que, per avui, 88 diputats i diputades han delegat el seu vot, 24 s'han acollit al vot telemàtic i 22 votaran de manera presencial.

Informe i conclusions de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom (continuació)

260-00001/12

Votem, en primer lloc, l'informe i les conclusions de la Comissió d'Estudi del Treball Autònom. Iniciem la votació d'aquest informe i les conclusions.

I, en primer lloc, ho fem, atenent les peticions de votació separada, al punt 1, que correspon als trets bàsics del treballador autònom.

Comença la votació.

(Veus de fons.) Sí, sí, el punt 2, que correspon als trets bàsics del treballador autònom. *(Veus de fons.)* Sí, però tenen al guió: «1. Trets bàsics del treballador autònom», que és el títol. I, llavors, suposo que és l'1.2, diguéssim. Però és l'única votació que té aquest títol. *(Veus de fons.)* D'acord, tornem a votar-ho.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 4 en contra i 49 abstencions.

Passem ara a votar la resta de la conclusió del número 1, inclosa la introducció, eh?

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el 2.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Votem ara el punt 2.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 94 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

I votem ara la conclusió número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Votem ara la conclusió 4.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, 12 en contra, 53 abstencions.

Votem ara la 4.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, 12 en contra i 53 abstencions.

Votem ara la 4.7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 100 vots a favor, 12 en contra, 21 abstencions.

I votem ara la resta de la conclusió número 4, inclosa la introducció.

Comença la votació.
Ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
Votem ara la conclusió número 5.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
I votem ara la conclusió número 6.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
Votem ara la número 7.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 129 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.
Passem ara a votar la conclusió número 8.1.3.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 121 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.
Votem ara la 8.1.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Votem ara la 8.2.1.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 121 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.
Votem ara la 8.2.2.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 121 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.
I votem ara la 8.2, inclosa la introducció.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 121 vots a favor, cap en contra, 12 abstencions.
Votem ara la 8.3.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.
Votem ara la número 9.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
Votem ara la número 10.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
Votem ara l'11.1 i l'11.2.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és a dir, per unanimitat.
Votem ara l'11.3.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 117 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.
I votem ara la conclusió número 12.3.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 104 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.
Votem ara el número 12.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
Votem ara la número 13.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, per tant, per unanimitat.
I votem la número 14.
Comença la votació.

Ha estat aprovada per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.
Votem la número 15.
Comença la votació.
Aprovada també per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
I votem finalment la número 16.
Comença la votació.
Aquesta conclusió ha estat aprovada per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Aplicació de l'Article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya (continuació)

261-00003/12

Votem ara el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Aplicació de l'Article 155 de la Constitució espanyola a Catalunya.
Votem, en primer lloc, les conclusions 2.5, 6, 8, 20, 25.6, 29, 30, 31.4, 38 i 39.
Comença la votació.
Han estat aprovades per 69 vots a favor, 56 en contra i 8 abstencions.
Votem ara les números 3.3, 3.9.e, 4, 18, 19, 21, 24.7, 45, 46 i 47.
Comença la votació.
Han estat aprovades per 69 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.
I votem ara les números 33.5, 33.9, 34.9, 34.13, 35.10 i 37.3.
Comença la votació.
Han estat rebutjades per 8 vots a favor, 56 en contra, 69 abstencions.
Votem ara les 33.1, 33.2, 35.8 i 35.9.
Comença la votació.
Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 56 en contra i 60 abstencions.
Votem ara les conclusions número..., que van de la 32 a la 37 –de la 32 a la 37.
Comença la votació.
Han estat aprovades per 76 vots a favor, 56 en contra, cap abstenció i 1 diputat o diputada present que no ha votat.
I votem ara la resta de punts de les conclusions.
Comença la votació.
Han estat aprovades per 77 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat (continuació)

200-00013/12

Votem ara el punt número 5, que correspon a la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple del Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, de 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat.
Comença la votació... Saben que els vots favorables són favorables a la... (*Pausa. Veus de fons.*) A la lectura única, disculpin. Exacte. I els vots en contra són desfavorables a aquesta lectura única.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I, vist el resultat, per tant, d'aquesta votació i d'acord amb l'article 138.1 del Reglament, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. Els recordo que el termini per presentar les esmenes a la totalitat i les esmenes a l'articulat finirà demà dimecres en acabar la reunió de la tarda. Un cop acabat el termini per a la presentació d'aquestes esmenes, s'ha de dur a terme el debat de les esmenes a la totalitat i a l'articulat, que es farà divendres al matí.

Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (continuació)

202-00070/12

Passem ara a votar el punt sisè, que correspon a la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència.

Comença la votació.

Ha estat aprovada, aquesta lectura única, per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, doncs, s'obre un termini per presentar esmenes a la totalitat i esmenes a l'articulat, que acaba també demà dimecres en acabar la reunió de la tarda. Igualment, un cop superat el termini de presentació d'esmenes, s'haurà de fer el debat, que es farà també divendres al matí.

Proposició de llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge (continuació)

202-00080/12

Passem ara a votar el nou punt incorporat a l'ordre del dia, que correspon a la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la Proposició de llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament de l'habitatge.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 77 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Igualment, com a les anteriors, els notifico que el període per presentar esmenes finalitza demà dimecres en acabar la sessió de la tarda i que, igualment, el debat subsegüent a aquestes esmenes a la totalitat o a l'articulat que eventualment s'hagin presentat es farà divendres al matí.

Decret Llei 24/2020, del 16 de juny, de mesures extraordinàries en matèria de personal (continuació)

203-00049/12

Votem ara el punt setè de l'ordre del dia, que és la convalidació del Decret Llei 24/2020, de 16 de juny, de mesures extraordinàries en matèria de personal.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

Per tant, ha estat validat el decret. Entenc que això vol dir que volen que es voti si es tramita com a projecte de llei. *(Pausa.)* Doncs passem a la votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i, per tant, aquest decret llei es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 27/2020, de 13 de juliol, de modificació de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de salut pública, i d'adopció de mesures urgents per fer front al risc de brots de la Covid-19 (continuació)

203-00052/12

I passem ara a votar el punt vuitè, que és el Decret llei 27/2020, de 13 de juliol, de modificació de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de salut pública, i d'adopció de mesures urgents per fer front al risc de brots de la Covid-19.

Comença la votació.

Aquest decret llei ha estat validat per 129 vots a favor, cap en contra, 4 abstencions.

Em correspon ara preguntar a la cambra si algun grup parlamentari vol que es tramiti com a projecte de llei. *(Pausa.)* No? Doncs no hi ha més punts a votar.

Suspenem la sessió fins demà a les deu del matí. Moltíssimes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre.